

MELEK VE İNSAN

AHMET TOMOR

© Copyright Ahmet Tomor

ISBN

978-605-88313-3-9

Baskı, Cilt

Erkam Matbaası

Tel: (0212) 671 07 00

İsteme Adresi

Tel: +90 264 274 16 31

Okumayi Tesvik Derneği

info@okumayitesvik.com

info@tomorhoca.com

iPhone, iPod Touch, iPad

App store > Books > Okumayi Tesvik Derneği

Android

Google Play > Arama > Okumayi Tesvik Derneği

İÇİNDEKİLER

Mukaddime (Sunuş)	7
Melekler	13
İnsanlar.....	19
Göklerin ve Yerin Yaratılması	20
Dünyanın Yaratılışı.....	22
Hava Dengesi (Atmosfer).....	23
Su Dengesi.....	24
Dünyada Hayatın Başlangıcı.....	25
İnsan'ın Yaratılışına Doğru	26
İlk İnsan Hazret-i Âdem'in Yaratılışı.....	27
Meleklerin Hazret-i Âdem'e Secde Etmesi	30
Hazret-i Havvâ'nın Yaratılışı	33
Hazret-i Âdem ve Eşi Cennet'te	34
Yasaklanan Ağacın Özelliği	36
Neden Dünya Gezegeni?	37
Dünyada İnsanların Çoğalması.....	38
Hazret-i Âdem'in Çocuklarının Evliliği	40
Bedensel ve Ruhsal Açından İnsan	41
Bedensel Açından İnsan	41
Çamurdan Bitkisel Aşamaya Geçiş	43
Bitki Hücrelerinin İnsan Hücrelerine Dönüşümü.....	44
İnsanın İnsandan Üreme Aşaması	45
Ana Rahmindeki İşlemleri Yöneten Kimdir?.....	46
Çocuğun Cinsiyetinin Belirlenmesi	47
Çocuğun Anne Ya Da Babasına Çekmesi	49
Ana Karnındaki Ceninin Rızkı	50
Ruhsal Açından İnsan	51
İnsan En Güzel Şekilde Yaratıldı.....	54
İnsan Niçin Yaratıldı?	56
Fitrat ve İnsan.....	58
İnsanın Nefsini Bilmesi.....	60
Akıl ve Din	67
Peygamberler	68
Peygamberlere İtaat	71
Nuh Kavmi.....	73

Âd Kavmi	77
Semûd Kavmi	81
Lût Kavmi	85
Son Peygamber.....	89
Tebliğ Görevinin Başlaması.....	93
Hazret-i Muhammed'in Hicreti	99
Son Peygamber'in Farklı Özelliği	104
Hazret-i Muhammed'in Vefatı	106
Hazret-i Muhammed'den Sonra.....	111
Kur'an'ın Farklı Özellikleri.....	113
Bir İlâhî Uyarı!.....	114
Son İlâhî Din İslâm.....	115
İslâm ve Kıyâmet.....	127
Kıyâmet'in Öncü Belirtileri	130
Kıyâmet	134
Kıyâmet'in İkinci Bölümü.....	136
İnsanların Yeniden Dirilişi	139
Mahşer.....	143
Cehennem	151
Sırat Köprüsü	157
Cennet	161
İnsanların Cennet'e Girişi.....	162
Cennet'te Zaman ve İklim	163
Cennet'te Ziyafet	164
Cennet'te İzdivac	166
Cennet'in Sürpriz Özellikleri	167
Cennet'te Güven ve Kardeşlik.....	170
Allah'ın Selâmı ve Rızası	172
Ve Cemâlullah	173

MUKADDİME

(SUNUŞ)

Cennet'e ve Cehennem'e uzanan yolların kavşak noktası olan bu dünya âlemi, bir imtihan alanıdır ve imtihanın gizlilik içinde olması, aklın, mantığın, eşitliğin ve adaletin gereğidir.

Bu nedenle, yüce **Allah** dünya âleminde imanın gaybî (gizli) olmasını irade buyurmuş ve adına esbab (sebepler) denilen, birbirine bağımlı ve birbirini etkileyici zincirleme sebepler kuralı ile kudret ve azametini gizlemiştir.

Dünyanın, ayın, güneşin ve yıldızların ilâhî iradenin takdir ettiği yörüngelerindeki hareketliliğinden kaynaklanan bu birbirine bağımlı ve birbirini etkileyici sebepler kuralı, dünyadaki her çeşit oluşumların kaynağı ve kökenidir.

Ön yargıdan arınmış sağ duyları ile kainattaki (evrendeki) denge, düzen, uyum ve disipline ibretle bakanlar, gafillerin doğa kanunları adını verdikleri bu zincirleme sebepler kuralının gerçekte düğmesine basılmış tam otomatik bir makine gibi, yüce **Allah**'ın emir, irade ve denetimi altında olduğunu ve bütün âlemlerde yalnızca yüce **Allah**'ın koymuş olduğu denge, düzen ve çekim kanunlarının geçerli olduğunu görürler.

Yüce **Allah**'ın koymuş olduğu denge, düzen ve çekim kanunlarına Âdetullah denir ve hiçbir güç Âdetullah'ı değiştiremez. Üzerinde yaşama zorunluluğunda olduğumuz dünya gezegeni, **Allah**'ın koymuş olduğu denge, düzen ve çekim kanunlarının gereği, hem kendi ekseni hem de güneşin etrafında, **Allah**'ın takdir ettiği bir hızla dönmektedir.

Dünya, kendi eksenini etrafındaki dönüşünü saatte 1666 km. hızla 24 saatte tamamlarken, güneşin etrafındaki dönüşünü 365 gün 5 saat ve 48 dakikada tamamlamaktadır.

Altı (6) rakamının önüne tam 21 tane sıfırı yan yana dizdiğimizde, 6.000.000.000.000.000.000.000 şeklinde çıkan sayı kilogram olarak dünyanın ağırlığına eşittir.

Hayal edemeyeceğimiz ağırlıktaki bu dev kitleyi (yani dünyayı) takdir ettiği yörüngede dilediği gibi döndüren, gezdiren yüce **Allah**, dünyadan 332.000 kat daha ağır olan güneşi de Samanyolu galaksi merkezi etrafında saniyede 250 km. hızla dolandırmakta ve güneş bu yolculuğunu, yani Samanyolu merkezi etrafındaki dönüşünü, 200-225 milyon yılda tamamlamaktadır.

Güneş, Samanyolu merkezi etrafındaki bu uzun yolculuğunu çekim kanununu koruyarak, uyduları ile birlikte yapmaktadır. Güneşin bir uydusu olan dünyamız da, dağları, denizleri, atmosferi ve üzerindeki tüm varlıkları ile bu uzun yolculuğa katıldığından, uzaydaki yerimiz her an değişmektedir. Dünyanın uzayın neresindeydik? Şu anda neresindeyiz? Ve yarınlarda nerelerde olacağız?

* * *

Sevgili Kardeşlerim!

Dünyanın en zengin, en gelişmiş ülkeleri bir araya gelseler, bilim, teknoloji ve tüm servetlerini ortaya koysalar ve yüzyıllarca çalışsalar, Ağrı Dağını kaldıracak bir vinç yapmaya güçleri yetmezken, hayal edemeyeceğimiz boyutlardaki bu güneş sistemini, uzay boşluğundaki yörüngesinde dilediği gibi yönlendiren güç ve kudret sahibini düşünelim!

Ya milyarlarca yıldızlardan oluşan galaksiler, yedi kat gök-ler, felekler ve melekler!

Bunların her birini yaratan, yöneten, yönlendiren ve denetleyen yüce **Allah**'ın sonsuz ve sınırsız kudreti karşısında, insanın secdeye kapanmaktan ve O'na teslim olmaktan başka elinden ne gelir ki!

Yazıklar olsun, küçücük taş parçalarını ilâhlaştırıp, putlaş-tırarlara ve onların önünde saygı ile eğilenlere!..

Yazıklar olsun, sapık ideolojiler uğrunda ömür tüketenle-re!..

Üzerinde yaşama zorunluluğunda olduğumuz ve adına fani dünya dediğimiz bu uzay gemisi, madde âleminin bir parçasıdır. Bu nedenle, madde âleminde geçerli olan "kevn'ül-fesad" kanunları, tabii olarak bu dünya gezegeninde de geçerlidir.

Kevn; oluşma, gelişme ve olgunlaşma, fesad ise durakla-ma, bozulma ve dağılma demektir.

Örneğin; toprağa saçılan tohumlar, yer altındaki oluşma sürecinden sonra, toprağın üzerinde gelişip, olgunlaşır, sonra duraklama, bozulma sürecinden geçip dağılır ve toprak olur.

İşte insan da böyledir. Ana karnındaki oluşma sürecinden sonra dünyaya gelen insan bu fani dünyada gelişir, olgunla-şır, makam, mevki ve yetki sahibi olur ama, sonra duraklama, bozulma (yaşlılık-hastalık) dönemlerinden geçip ölür, toprağa gömülür ve çürüyüp dağılır gider.

Sevgili Kardeşlerim!

En akıllı ve en bilinçli varlıklardan olan insanın, yüce **Allah**'ın koymuş olduğu bu "kevn'ül-fesad" kanunları karşısında kırdaki bir ottan, çölde ki bir bitkiden farklılığı ve ayrıcalığı var mı?

Çağımızın bilim ve teknolojisi, insanların bu süreçlerden geçmesini, yaşlanmasını ve ölmesini engelleyebiliyor mu?

Trilyonlarca farklı hücreden ve farklı dokudan yaratılan insanın, secdeye kapanıp, **Allah**'a kul olmaktan başka elinden ne gelir ki!..

Varlıklar arasındaki canlı-cansız ayırımı, bizim açımızdan geçerli olabilir ama, yüce **Allah** katında varlıkların hepsi aynı ve eşit konumdadır.

Çünkü hayat, ilâhî bir sırdır. Yuhyî ve yümit olan yüce **Allah**, dilediği varlığa hayat verip, onu diriltirken, dilediği varlıktan hayatı geri alıp, onu öldürür. Yüce **Allah**'ın hayat verdiği ölü atomlar, elementler, canlı organizma yolu ile organik maddelere dönüşerek, canlı bedenlerde, canlı hücreler olurken, yüce **Allah**'ın hayatlarına son verdiği canlı hücrelerde, tekrar ölü atomlara ve ölü elementlere dönüşürler.

Aşağılayarak baktığımız ve ayaklarımızla çiğnediğimiz topraktaki ölü atomlara ibretle bakalım ve saygı duyalım.

Bugün ölü diye algıladığımız ve ayaklarımızla çiğnediğimiz atom ve elementler, bundan yüzlerce, binlerce yıl önce yeryüzünün canlı varlıkları idi. Bazıları hayat dolu çiçek, bazıları meyve veren ağaç, yumurtlayan tavuk ve süt veren koyunlardı. Bazıları kral, imparator, şah, sultan ve bazıları da zindanlara atılan mahkumlardı. Bazıları vali, bazıları kapıcı, bazıları paşa, bazıları er, bazıları hırsız, bazıları polis, bazıları hakim ve bazıları da mahkumdu.

Onlar yeryüzünde yaşarken, bizler ölü topraklarda, ölü atom yığınları halinde idik. Sonra nöbet bize geldi. Onlar ölüp, çürüyüp, dağılıp, tekrar ölü atom yığınları şekline dönüşürken, bizler et ve kemiğe bürünüp canlı bir bebek şeklinde dünyaya geldik.

Atalarımız: "O da yalan, bu da yalan, var biraz da sen oyalan" demişler. Bakalım, oyun ve oyalanma ne kadar sürecek ve ölüm meleği Azrail kapımızı ne zaman çalacak!..

* * *

MELEKLER

Âlemlerin Rabbi olan yüce Allah'ın koymuş olduğu denge-düzen kurallarının gereği, madde âlemindeki varlıklar, belirli maddelerden, belirli sebepler kuralı doğrultusunda ve belirli zaman birimleri içinde yaratılırken, âlem-i emir denilen madde ötesi âlemlerde her şey, yüce Allah'ın yalnızca bir "kün" (ol) emri ile hemen oluverir. Madde ötesi ruhsal varlıklar olan ve nurdan yaratılan melekler, hiçbir maddenin etki ve katılımı olmaksızın yüce Allah'ın bir "kün" emri ile yaratıldıkları için meleklerde oluşma, gelişme, olgunlaşma, duraklama, bozulma ve dağılma gibi değişim süreçleri olmaz ve onlar yaşamları boyunca yani milyarlarca yıl aynı halde kalırlar.

Madde ötesi ruhsal varlıklar olan meleklerin hayatı, doğrudan yüce Allah'ın "Hayy" esmasına bağımlı olduğundan melekler yemezler, içmezler, havayı solumazlar, eşlenmezler ve üreme yolu ile çoğalmazlar. Meleklerde sinir sistemi, sindirim sistemi, solunum sistemi, dolaşım sistemi ve erkeklik-dişilik organları olmadığı gibi, gazap, şehvet, kin, ihtiras, onur ve benlik gibi nefsanî duygular da yoktur. Cinsel duyguları ve erkeklik-dişilik organları olmayan melekler, ne erkektir, ne dişidir. Nurani ruhsal varlıklardır.

Eski çağlardan beri bazı sapıklar, kendi hayal duygularında melekleri kanatlı güzel kızlar şeklinde algılayıp, bu sapıklıklarını resimlere de yansıtmişlardır.

Onların hakkında yüce Allah şöyle buyuruyor:

"Âhirete inanmayan (sapıklar), meleklerle dışı adlar takınmaktadır. Gerçekte onların meleklerle ilgili hiçbir bilgileri yoktur. Ancak zanna (varsayıma) tâbi oluyolarlar. Zan ise, gerçekte hakkın yerini tutamaz." (Necm, 27-28)

Hayal ve evham bataklıklarında melekleri güzel kızlar şeklinde algılayanlar hakkında yüce Allah, “*Âhirete inanmayanlar*” buyuruyor ki, kâfirler demektir. Çünkü âhirete iman, imanın temel ilkelerindedir.

Meleklerin kanadına gelince!... Yüce Allah buyuruyor:

“Gökleri ve yeri yaratıp, melekleri ikişer, üçer ve dörder kanatlı elçiler kılan Allah’a hamd olsun, O “Allah” ki yaratışta dilediğini çoğaltır. Hiç kuşkusuz Allah’ın gücü her şeye yeter.” (Fatır, 1)

Kanat denilince, aklımıza hemen kuş kanadı gelebilir. Çünkü insan, görmediği şeyleri en iyi bildiği şeylere benzetmeye ve kıyaslamaya çalışır. Evet meleklerin ikişer, üçer, dörder kanatları vardır. Yüce Allah dilediği meleklerle daha fazla kanat verir. Örneğin Hazret-i Cebrail’in 600 kanadı vardır. Ancak meleklerin kanadının ne anlama geldiğini, kinaye mi mecaz mı olduğunu ve niteliklerini bilemeyeceğimizden, hayal ve evham duygularımızla çözmeye çalışmayalım ve işin en doğrusunu onları yaratan bilir diye konuyu kapatalım.

Hiçbir varlığa zararı dokunmayan, elinden, dilinden kimseye kötülük gelmeyen, uysal, uyumlu, hoş görülmesi ve güzel ahlâklı kişilere melek gibi denir. Doğrudur ve gerçekten melekler böyledir.

Yüce Allah şöyle buyuruyor;

“Allah onlara neyi emrederse, isyan etmezler ve emir oldukları şeyi derhal yaparlar.” (Tahrîm, 6)

Doğal gıdaları manevî feyizler ve ruhsal zevkler olan ve Allah’ın rızasından başka hiçbir amaçları ve beklentileri olmayan meleklerin, belirli yerleri ve belirli makamları vardır ki, Allah’ın izni olmadan yerlerinden bir an ayrılamazlar.

Cebrail adlı meleği çok seven ve ona karşı özlem duyan sevgili Peygamberimiz, ondan daha sıkça gelmesini isteyince, Hazret-i Cebrail; **“Biz, ancak Rabbim’in izni ile ineriz.”** (Meryem, 64) diye cevap verdi.

Meleklerin cinslerini, niteliklerini, sayılarını, görevlerini ve ibadetlerini ancak onları yaratan yüce Allah bilir. Biz burada Kurân’da bildirilen meleklerden bazılarını kısaca özetleyelim.

Hamele-i Arş: Arş-ı âlâ’yı taşıyıcı meleklerdir.

Hâffîn: Arşin çevresinde Arş-ı âlâ’yı tavaf eden meleklerdir.

Mele-i âlâ: Yüce ve kutsal makamlardaki mukarreb meleklerdir.

Hazret-i Cebrail: En güçlü, en nurlu ve en kutsal meleklerden biri olan Hazret-i Cebrail, yüce Allah’ın emirlerini ve semavî kitapları vahiy yolu ile peygamberlere tebliğ eder. Bunun dışında depremler, fırtınalar, su baskınları, seller, bazı yerlerin batması, yanardağların infilak etmesi, yıldızlar arası olaylar ve güneşteki patlamalar, onun görevi kapsamındadır. Allah’ın gazabına uğrayan toplumların helak edilmesi de, onun görevidir.

Hazret-i Mikail: En büyük ve en kutsal meleklerden biri olan Hazret-i Mikail, bütün canlıların yüce Allah tarafından takdir olunmuş ve Levh-i Mahfuz’a yazılmış rızıklarının yerinde ve zamanında oluşması için, gökteki ve yerdeki sebepler kuralını yönlendirir.

Rızık ana kaynağı olan suyun buhar halinde atmosferde depolanması, sonra takdir olunan zamanda, takdir olunan yerlere bulutlar halinde sevk edilmesi ve takdir olunan sayı ve nitelikteki suları yağmur, ya da kar tanecikleri şeklinde yeryüzüne indirilmesi, Hazret-i Mikail ve onun emrindeki meleklerin görevidir.

Hazret-i Azrail: En büyük, en güçlü ve en heybetli meleklerden biri de Hazret-i Azrail'dir ve görevi can almaktır. İster savaş, ister deprem, ister sel, ister trafik kazası, ister kanser, ister kalp, ister tansiyon ve isterse aşırı yaşlılık gibi, ölüm nedeni ne olursa olsun, takdir olunan ömrünü tamamlayan, takdir olunan rızkını yiyen ve takdir olunan nefeslerini tamamlayanların canını ancak Hazret-i Azrail alır.

Hazret-i İsrail: En büyük, en güçlü ve en kutsal meleklerden biri de Hazret-i İsrail'dir ve görevi iki defa Sûr'a üfürmektir. Şu anda, ağzında Sûr ve gözleri Arşta Sûr'a üfürmesi için, ilâhî emri beklemektedir. Sûr'a ilk üfürüşünde, hayal edemeyeceğimiz ölçüde çok şiddetli ve korkunç patlamalarla yerler, gökler sarsılacak, çok şiddetli depremler olacak, yıldızlar arası denge ve çekim gücü bozulacak ve **"Kıyamet"** kopacaktır. Sûr'a ikinci üfleyişinde, yine çok şiddetli ve korkunç patlamalarla yerler, gökler sarsılacak, yerler ve gökler başka maddelere dönüşecek, başka bir şekil alacak ve yeni bir düzen kurulacak ve bütün canlılar dirilip, mahşer yerinde toplanacak.

Cennet Melekleri: Her biri çok güzel, çok nurlu ve çok sevimli olan Cennet meleklerinin başında Rıdvan adında bir melek vardır.

Cehennem Melekleri: Çok heybetli, çok güçlü, çok korkunç ve acıma duygusundan yoksun olan Cehennem meleklerinin başında Malik adında bir melek bulunur.

Gökyüzü Melekleri: Yedi kat göklerin tamamı, kıyam, rüku, secde eden ve yüce Allah'ı hamd ile tesbih eden meleklerle doludur.

Yeryüzü Melekleri: Dünyamız, her biri farklı işlerle görevli meleklerle doludur.

Nusret Melekleri: Yüce Allah'ın dinini yeryüzüne hâkim kılanın dışında bir amacı bulunmayan ve yüce Allah için savaşan İslâm ordularına yardım için gelen meleklerdir.

Katip Melekler: Sağ omzumuzdaki sevapları ve sol omzumuzdaki günahları yazan iki yazıcı meleklerdir.

Münker ve Nekir Melekleri: Kabre konuştuğumuzda bizi sorulayacak olan iki sorgu meleğidir.

Ayrıca, yüce Allah'ın izni ile bizi cinlerden ve zararlı varlıklardan koruyan muhafız melekler ve kalplerimize iyiliği emreden ilham meleklerinden, ana rahmine düşen ve takdir-i ilâhîde canlı bebek olarak dünyaya gelmesi mukadder olan nutfeyi gözetip koruyan meleklerle kadar bütün âlemler, sayılarını ancak yüce Allah'ın bildiği meleklerle doludur.

Bütün âlemler ve çevremiz meleklerle dolu olduğu halde neden onları göremiyoruz? Yüce Allah yarattığı varlıkların anatomik ve fiziksel yapılarını görme, işitme ve koku alma gibi duyularını, güç ve yeteneklerini, yaşam koşullarına uyum sağlayabilecek ölçüde, sınırlı yaratmıştır. Hiçbir varlığın duyu organları, güç ve yetenekleri sınırsız değildir. Çünkü, sonsuzluk ve sınırsızlık sıfatları (özellikleri) yalnızca yüce Allah'a aittir.

Diğer yandan cüz kül'e (parça bütüne) tabidir. Madde âleminin bir parçası olan bedensel yapımız ve duyu organlarımız, madde âlemindeki denge-düzen kanunlarına tâbi olup, madde ötesi âlemlere uzantısı olmadığından, madde ötesi ruhsal varlıklar olan melekleri göremediğimiz gibi, iç içe birlikte yaşadığımız ve aslımız, özümüz, gerçek ve kalıcı kişiliğimiz olan ruhlarımızı da, madde ötesi varlıklar oldukları için göremiyoruz.

Çok önemli bir gerçeği de hatırlatalım!.. Meleklerle iman, imanın temel ilkelerinden biri ve yüce Allah'a imandan sonra, imanın ikinci temel ilkesidir. Bu fani dünya imtihan alanıdır ve iman gaybî (gizli)dir.

Eğer melekleri açıkça görebilsek ve onlarla konuşup sohbet etsek, imanın gizlilik ilkesi gider, imtihanın anlamı kalmaz ve dünya-âhiret dengesi bozulur. Bazı sapıkların, “görmediğime inanmam” sözü, iman açısından geçersiz olduğu gibi, bilimsel açıdan da geçersizdir. Solduğumuz havada, içtiğimiz sularda, yediğimiz gıdalarda, derimizde, saçlarımızın, kıllarımızın ve tırnaklarımızın diplerinde zararlı ya da zararsız milyarlarca mikrobun bulunduğu bilimsel açıdan kanıtlanmıştır.

Ayrıca, balıklar denizde yüzdüğü gibi, bizler de oksijen gazının içinde yüzüyoruz, sürekli soluyoruz. Ancak rengi, kokusu ve tadı olmadığı için, göremiyoruz, kokusunu duyamıyoruz ve tadını algılayamıyoruz. Madde âleminin bir parçası olan bedensel yapımızdaki görme duyumuz, gözlerimizle, madde âlemindeki atom ve mikrop gibi küçücük varlıkları ve renksiz gazları göremediğimiz açık ve net bir şekilde ortada iken, “görmediğime inanmam” sözü, sapıklığın da ötesinde “küfr-ü inadî” denilen bir çeşit inkarcılıktır.

Yaratıldıkları andan kıyamete kadar yeme, içme, barınma, giyinme, yuva kurma, eşya edinme, evlenme, çoluk çocuk yetiştirme ve düşmanlarından korunmak için savunma önlemi alma gibi, kişisel hiçbir sorunları bulunmayan meleklerin, kıyamet sonrası için de, ne Cehennem endişeleri ne de Cennet beklentileri vardır. Çünkü nurdan yaratılan melekleri Cehennem ateşi yakamadığı gibi, Cennet nimetleri de tatmin edemez.

Yalnızca ilâhî feyizler ve ruhsal zevklerle tatmin olabilen ve bunun dışında hiçbir beklentileri olmayan melekler, yüce Allah’ın emirlerini anında yerine getirir, ibadetlerini devamlı ve düzenli bir şekilde yapar ve bizim havayı solumamız gibi, sürekli yüce Allah’ı hamd ile tesbih (zikir) ederler.

İNSANLAR

Madde ötesi ruhsal varlık olan melekler, yüce Allah'ın bir ol emri ile yaratıldıklarından ve onların hayatı doğrudan ve yalnızca yüce Allah'ın Hayy esmasına bağlı olduğundan...

Melekler yaratıldığı zaman ne madde âlemi, ne yerler, gök-ler, dünya, ay, güneş ne de yıldızlar vardı.

Madde âlemindeki canlılara gelince!...

Yüce Allah buyuruyor:

“Yeryüzünde hareket eden bütün canlıların rızkı, ancak Allah’a aittir. Ve o ‘Allah’ ki, onların sürekli barınacakları yerleri de, geçici olarak kalacakları yerleri de bilir. Bunların hepsi Kitab-ı Mübin’dedir (Levh-i Mahfuz’dadır).”

(Hûd, 6)

Bu âyet-i kerimeye baktığımızda!...

Ruhsal açıdan meleklerle eşit konumda olan insan, bedensel açıdan madde âleminin bir parçası olacağından ve madde âleminde parça bütüne tâbi olduğu gibi, insan da madde âlemindeki kurallara tabi olacağından...

İnsandan önce madde âleminin yaratılması, yerlerin, göklerin, dünyanın, ayın, güneşin ve yıldızların, insanların yaşam koşullarına uygun bir ortamda düzenlemesi, sonra insanların bitkisel ve hayvansal rızıklarının yaratılması ve en son insanın yaratılması,

Yüce Allah'ın madde âlemi için koymuş olduğu denge-düzen kurallarının ve ilâhî takdirin gereğidir.

GÖKLERİN VE YERİN YARATILMASI

Yüce Allah buyuruyor:

“Sizin Rabbiniz olan Allah, gökleri ve yeri altı günde yarattı.” (Araf, 54)

Evet, bizim ve bütün âlemlerin Rabbi olan yüce Allah, gökleri ve yeri altı günde, yani altı dönemde yarattı.

Peki, neden bir anda değil de, altı dönemde?

Yüce Allah'ın madde âlemi için koymuş olduğu denge-düzen kurallarının gereği, madde âleminde her şey belirli maddelerden, belirli sebepler kuralı doğrultusunda, belirli zaman birimleri içerisinde ve belirli aşamalardan geçerek yaratıldığından...

Yüce Allah koymuş olduğu bu denge-düzen kuralları doğrultusunda gökleri ve yeri altı dönemde yarattı.

Birinci Dönem

Yüce Allah buyuruyor:

“O kâfirler görmediler (görür gibi bilmediler) mi ki, gökler ve yer birleşik bir halde iken, Biz onları yarıp (parçalayıp) birbirinden ayırdık.” (Enbiyâ, 30)

Gökler ve yer birleşik ve duhan (gaz) halinde idi. Yüce Allah'ın madde âlemindeki sebepler kuralını devreye sokması ile korkunç bir enerjiye dönüştü. Sonra yüce Allah'ın takdir ettiği anda, takdir ettiği boyutlarda şiddetli patlamalarla yarıldı, parçalandı ve çok büyük kütlelere ayrıldı.

Sonra tekrar şiddetli patlamalar oldu ve bu patlamalarda büyük kütlelerden bazı parçalar kopup, ayrıldı ve birinci dönem tamamlandı.

İkinci Dönem

Yüce Allah buyuruyor:

“Sonra, (ilâhî irade) göğe yöneldi.

Gök, duhan (gaz) halinde idi. O’na (göğe) ve yere, ister istemez (emrime) gelin dedi. Onlar, isteyerek (emrine) geldik dediler.” (Fussilet, 11)

Parçalanmış kütleler kızgın gaz halinde ve korkunç enerji yüklü iken, yüce Allah göğe (yıldızlara) ve yere (dünyaya) ister istemez koymuş olduğum denge, düzen ve çekim kanunlarına uyum ve yörüngelerimize oturun emrini verdi (ilham etti).

Yer ve gök, yüce Allah’ın onlara verdiği duygu ile ilâhî emri anladılar, *“koymuş olduğun denge, düzen ve çekim kanunlarına isteyerek uyacağız”* dediler ve yüce Allah’ın takdir ettiği yörüngelerine yerleştiler.

Ve yüce Allah buyuruyor:

“Bu şekilde onları iki gün (dönem) de, yedi gök olarak yerlerine (yörüngelerine), oturttu ve her göğe (görevi ile ilgili) emri vahyetti (ilham etti).” (Fussilet, 12)

Yüce Allah’ın yerlere, göklere, yani katı, sıvı ya da gaz halindeki atom yığınlarına emirler vermesini sakın ha, yadırgamayalım!... Dış kulaktan gelen karmaşık sesleri beyindeki işitme hücreleri ayırt edip anladıkları gibi, yerdeki ve göklerdeki atomlar da, yüce Allah’ın emirlerini ayırt edip anlarlar. Dilediği an atomları hücreye ve hücreleri atoma çeviren yüce Allah’ın katında, atomlarla hücreler arasında ne fark var ki!...

DÜNYANIN YARATILIŞI

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed) De ki; Siz mi dünyayı iki gün (dönem) de Yaratan'ı inkâr edip, O'na ortaklar koşuyorsunuz? O (Allah) ki, bütün âlemlerin Rabbidir.” (Fussilet, 9)

“Ve O'nun (yerkürenin) üstüne sabit dağlar yerleştirdi. Bereket (kaynaklarını) oluşturdu ve rızık isteyenlerin rızıklarını eşit ölçüde takdir etti (ve bunların hepsini) dört gün (dönem) de tamamladı.” (Fussilet, 10)

İkinci dönemdeki patlamalarda, gökteki büyük bir kütleden kopup fırlayan ve yüce Allah'ın takdir ettiği yörüngeye oturan dünya, kızgın bir gaz kütlesi halinde iken, yüce Allah:

“Bundan sonra dünyayı yaydı, düzenledi.” (Naziat, 30)

Yüce Allah, kızgın gaz kütlesi halindeki dünyayı, fiziksel açıdan iki dönemde ve rızık açısından da iki dönem olmak üzere dört dönemde, yaratacağı canlı varlıkların yaşam koşullarına uygun bir ortama dönüştürdü.

Şöyle ki; yerkürenin üstünde ağır baskılar oluşturması ve dengenin korunması için, takdir edilen belirli yerlere, belirli ölçülerde yüksek dağlar ve değişik boyutlarda tepeler oluşturuldu. Dünyadaki su dengesini karşılayabilecek ölçüde, deniz ve göl yatakları hazırlandı.

Yerkürenin yüzeyindeki kızgın atomlar, bereket kaynaklarına yani yaratılacak olan canlıların rızıklarını oluşturacak elementlere dönüştürüldü.

HAVA DENGESİ (ATMOSFER)

Yüce Allah buyuruyor:

“Göğü (atmosferi) korunmuş bir tavan yaptık, oysa onlar, âyetlerimizden yüz çevirmektedirler!” (Enbiya, 32)

Yüce Allah'ın koymuş olduğu denge, düzen ve çekim kanunları doğrultusunda, yerküreden ayrılan hafif gazlar, yer çekimine bağlı kalarak, dünyanın çevresinde hava dediğimiz atmosfer tabakasını oluşturdu.

Bitkiler dahil bütün canlıların hayatı için birinci derecede önemli olduğundan, yüce Allah canlılardan önce, havayı yarattı ve düzenledi.

Canlıların hayatı için birinci derecede önemli olan havanın (atmosferin) bunun dışında sayılamayacak kadar yararı vardır. Örneğin; uzaydan yağan göktaşlarından, meteorlardan ve güneşten gelen öldürücü ultraviyole ışınları ile kozmik şualardan dünyayı korur. Bu nedenle yüce Allah:

“Göğü (atmosferi) korunmuş, (koruyucu) bir tavan yaptık. Oysa onlar (gafiller) âyetlerimizden (atmosferin yaratılışını düşünüp ibret almaktan) yüz çevirmektedirler” buyuruyor.

Gerçekten atmosferi ibretle incelediğimizde!...

Eğer dünyanın çevresinde koruyucu atmosfer tabakası olmasaydı, uzaydan yağan göktaşları ve güneşten gelen öldürücü ışınlarla, dünya cehenneme dönüşür ve hayat olmazdı.

Diğer yandan, dünyanın çekim gücü olmasaydı, yer küreden ayrılan hafif gazlar uzayda dağılıp gider, atmosfer oluşmazdı.

Ya da dünyanın çekim gücü daha fazla olsaydı, yer küreden ayrılan gazlar, dünyanın yüzeyinde yoğunlaşır kalır ve yine atmosfer tabakası oluşmazdı.

Madde âleminde her şeyi çok hassas bir denge, düzen ve çekim kanunları doğrultusunda yaratan yüce Allah;

Atmosferi oluşturan azot, oksijen, karbondioksit, argon, hidrojen, neon ve helyum gibi bazıları daha ağır, bazıları ise daha hafif olan gazları, belirli bir denge, düzen ve çekim kanunları doğrultusunda, belirli oranlarda ve belirli yerlere yerleştirmiştir. Atmosferi oluşturan gazlar arasında meydana gelebilecek herhangi bir dengesizlik, iklim şartlarının ve doğal dengelerin bozulmasına neden olur ve bundan bütün canlılar etkilenir.

SU DENGESİ

Yüce Allah buyuruyor:

“Her canlıyı sudan yarattık.” (Enbiya, 30)

Yeryüzünün canlıların yaşam koşullarına uygun bir ortama dönüştürülmesinden ve atmosfer dediğimiz hava dengesinin kurulmasından sonra, sıra su dengesine geldi.

Bitkiler dahil, dünyadaki canlıların bedensel yapılarının yaklaşık olarak % 75'i sudan oluşacağına göre, dünyadaki su dengesinin bu orana yaklaşık bir düzeyde olması, denge-düzen kurallarının gereği idi.

Yeryüzüne ilk su nereden geldi?

Yüce Allah buyuruyor:

“Ve gökten (atmosferden) takdir ettiğimiz ölçüde su indirdik ve onu yeryüzünde iskan ettik (depoladık).” (Mürminun, 18)

İşte, ilk su yeryüzünden fışkırıp çıkmamış, gökten (atmosferden) yağmur şeklinde yere inmiştir. Yüce Allah, *“takdir ettiği-*

miz ölçüde suyu gökten indirdik ve o suyu yeryüzünde depoladık” buyuruyor.

Hiçbir şeyi zamana, olaylara ve rastlantılara bırakmayıp, en ince ayrıntılarına kadar takdir edip belirleyen yüce Allah, atmosferden takdir ettiği ölçüde yağmur şeklinde indirdiği suyu, önceden hazırlanan deniz ve göl yataklarında depoladı ve böylece yeryüzünde su dengesi kurulmuş oldu.

Eğer atmosferden su indirilmeden önce, deniz ve göl yatakları hazırlanmasaydı ve yeryüzü dağlık, tepelik olmayıp her tarafı dümdüz ova şeklinde olsaydı,

Yeryüzünün tamamı yaklaşık olarak 4000 metre kadar sular altında kalır ve bizler de balıklar gibi suda yaşama zorunluluğunda kalırdık..

DÜNYADA HAYATIN BAŞLANGICI

Yüce Allah buyuruyor:

“Allah gökten (atmosferden) bir su indirdi ve onunla (o su ile) ölümünden sonra yeryüzüne hayat verdi.” (Nahl, 65)

Kızgın gaz halindeki dünyayı, canlıların yaşam koşullarına uygun bir ortama dönüştüren, güneşi, ayı ve yıldızları takdir ettiği yörüngelere oturtan, hava ve su dengesini kuran yüce Allah,

Madde âlemi için koymuş olduğu denge, düzen, çekim, fizik ve kimya kanunlarını yürürlüğe koyarak, gelişmiş bitkilerin rızıkı yani gübresi olacak olan ilk tür ilkel bitkileri yaratmaya başladı.

Yüce Allah'ın yeryüzünde depoladığı su, güneş enerjisi ile buharlaşarak, tekrar atmosfere çıkmaya ve sonra yüce Allah'ın dilediği an, dilediği yerlere yağmur şeklinde inmeye ve su dengesi çalışmaya başladı.

Temas ettiği her şeyi az çok çözümleyici özelliği olan su, yağmur şeklinde yere inerken, havadaki gazların dışında, nitrat, sülfat, amonyak ve organik, inorganik gibi tozları da çözömlenmiş olarak yere indirir ve yerdeki hidrojen, oksijen, karbon, fosfor, azot, kükört, potasyum, demir, kalsiyum ve magnezyum gibi elementleri de çözömlererek bitkilerin rızkını (mamasını) hazırlar ve sonra, yüce Allah'ın dilediği yerlerde, dilediği ölçüde bitki türleri bitmeye başlar.

İNSAN'IN YARATILIŞINA DOĞRU

Bir zamanlar insan diye bir varlık yoktu ve o güzelim doğal dünyada çeşitli hayvan türleri, doğal hayatlarını yaşamakta idiler.

Anâsır-ı erbaa denilen toprak, su, hava ve ısıdan yaratılan ve akıl duygusundan yoksun olan hayvanlar, yeme içme, havayı soluma, eşlenme, yuva yapma ve yavru yetiştirmek için koşuştururlarken, bir yandan da birbirleri ile sürekli boğuşuyorlardı.

Nurdan yaratılan ve akıllı, bilinçli ruhsal varlıklar olan melekler ise, hayvansal yaşamın ötesinde ruhsal zevkler ve manevî feyizler ile yüce Allah'ı hamd ile tesbih ediyor ve yüce Allah'ın tüm emirlerini anında yerine getiriyorlardı.

Yüce Allah ezeli irade ve takdirinin gereği, bu iki karşıt varlığı birleştirip, yeni bir varlık yaratmayı diledi ve bunu meleklere şöyle bildirdi:

“Hani Rabbin meleklere, Ben yeryüzünde bir halife (insan) yaratacağım dediği zaman, melekler; Biz seni hamd ile tesbih ve takdis ederken, orada (yeryüzünde) fesat çıkaracak ve kanlar dökecek bir varlık mı yaratacağsın?” dediler. (Yüce Allah) Sizin bilemediğiniz şeyleri ancak Ben bilirim dedi.” (Bakara, 30)

Meleklerin bir görevi de, madde âlemindeki olayları yüce Allah'ın takdiri doğrultusunda yönlendirmektir. Bu nedenle, madde âlemindeki gizli sırları ve bu arada atomun çekirdeğindeki enerjinin hayvansal bedenlerde *nefis* denilen bir güce nasıl dönüştüğünü ve bu gücün hayvanlar üzerindeki korkunç etkisini çok iyi bilen meleklerin bu açıdan bazı kuşkuları vardı.

Şöyle ki; insan denilen varlık da *anâsır-ı erbaa* denilen toprak, su, hava ve ısıdaki atom ve elementlerden yaratılacağına göre, doğal olarak aynı maddelerden yaratılan hayvanlar gibi...

İnsanlar da yeme, içme, havayı soluma, eşlenme (evlenme), yuva (ev) yapma ve yavru yetiştirmek için koşuştururlarken, bir yandan da ya saldırı, ya da savunma amacı ile birbirleri ile daha akıllıca ve daha kapsamlı bir şekilde boğuşacaklarından...

Aşırı derecede kan dökülmesinden ve fitne, fesat çıkıp doğal dengelerin bozulmasından ve kıyametin kopmasından korkan melekler,

"Biz Sen'i hamd ile tesbih ve takdis ederken, orada (yeryüzünde) fesat çıkaracak ve kanlar dökecek bir varlık mı yaratacaksın?" demekten kendilerini alamadılar!...

İnsan, bedensel açıdan hayvanlarla eşit konumda olmakla birlikte, ruhsal açıdan da meleklerle eşit konumda olacağından, aralarından nice peygamberler, nice evliyalar, nice arifler ve nice salihler çıkacaktı. Yüce Allah bu nedenle, *"Sizin bilemediğiniz şeyleri, ancak Ben bilirim"* buyurdu.

İLK İNSAN HAZRET-İ ÂDEM'İN YARATILIŞI

Madde âleminde her şey, birbirine bağımlı ve birbirini etkileyici zincirleme sebepler kuralına ve bu kurallar da yüce Allah'ın koymuş olduğu bir fitrat kanununa tabidir.

İnsanlar, araştırma ve deneyimleri ile bazı fitrat kanunlarının ayrıntılarına inebilir ve bazı sırlara ulaşabilirler. Ancak fitrat kanunları üzerinde hiçbir değişiklik yapamazlar.

Örneğin; meteoroloji uzmanları soğuk ve yağışlı havaların geleceğini, doğruya en yakın bir şekilde tahmin edebilirler, ancak soğuk ve yağışlı havaların gelişini önleyemez, erteleyemez ve yönünü değiştiremezler.

Ayrıca insanların bilgi, gözlem ve araştırmalarının dışında kalan daha nice fitrat kanunları da vardır ki, çağımızın insanı henüz bunlara ulaşmamıştır.

İşte, ilk insan Hazret-i Âdem ve eşi Hazret-i Havvâ, bizim bilgi, gözlem, deneyim ve araştırmalarımızın dışında kalan başka sebepler kuralı ve başka fitrat kanunları doğrultusunda yaratıldı ki, yüce Allah şöyle buyuruyor:

“Yarattığı her şeyi en güzel (şekilde) yaratan O (Allah), insanı yaratmaya çamurdan başladı.” (Secde, 7)

Madde âleminin bir parçası olan Hazret-i Âdem, melekler gibi bir ol emri ile yaratılmayıp, madde âlemindeki denge ve düzen kuralları doğrultusunda aşamalı yaratıldı ve ilk aşamasına çamurdan başlandı.

Su ile ıslanmış topraklara çamur denir ve Hazret-i Âdem’in yaratılışına çamurdan başlanmakla birlikte bu çamurun farklı bir özelliği vardı. Yüce Allah şöyle buyuruyor:

“And olsun ki, Biz insanı çamurdan süzölmüş bir özden yarattık.” (Mü’minun,12)

Âyette geçen *el-insandaki lâm-ı târif*, hem *ahd* ve hem *cins* içindir. *Cins* anlamını ileride açıklayacağımızdan, burada yalnızca *ahd* anlamı üzerinde duralım.

Ahd anlamına göre, belirli o insanı (yani Âdem'i) çamurdan süzülüp, çekilmiş bir özden, yani belirli elementlerden yarattık demektir.

Bitki kökleri kendileri için gerekli olan karbon, hidrojen, azot ve kalsiyum gibi suda çözümlenmiş elementleri, ıslak nemli topraklardan çekip, süzüp aldıkları gibi...

Hazret-i Âdem'in bedensel yapısı için gerekli olan elementleri de ıslak, nemli topraklardan melekler çekip, süzüp aldılar ve Hazret-i Âdem'in, *min sülâletin min tıyn* aşaması tamamlanmış oldu ve sıra, *tıyni lâzib* aşamasına geldi.

“Gerçekten Biz onları (babaları Âdem'i) yapışkan bir çamurdan yarattık.” (Saffat, 11)

Hazret-i Âdem'in çamurun özünden çekilip ve süzülüp alınan elementleri, güneş enerjisi, ayın, yıldızların şuaları ve havadaki gazların etkisi ile yapışkan bir madde haline dönüştü ve Hazret-i Âdem'in *min tıynin lâzib* aşaması da tamamlandı ve sıra, *min salsâlin, min hame'in mesnun* aşamasına geldi.

“Gerçekten Biz (ilk) insanı kuru bir çamurdan, şekillenmiş bir balçıktan (kapkara çamurdan), yarattık.” (Hicr, 26)

Ana rahmine (döl yatağına) dökülen ve dişi üreme hücresi (yumurta) ile birleşen erkeğin spermi, önce yapışkan bir hale dönüşüp rahim duvarına yapıştığı, sonra kara ve koyu kan pıhtısına dönüştüğü ve daha sonra et haline dönüşüp şekillendiği gibi...

Hazret-i Âdem'in çamuru da (elementleri de) güneş enerjisi, ayın, yıldızların şuaları, havadaki gazların ve esen yellerin etkisi ile karmaşık kimyasal reaksiyonlar sonucu, önce yapışkan bir maddeye, sonra kara, koyu balçığa dönüşüp, iç ve dış organları tam belirginleşip, şekillendi. Sonra toprak bir kap

gibi, insan şeklinde kupkuru bir madde oldu, Hazret-i Âdem'in *min salsâlin, min hame'in mesnun* aşaması da tamamlandı ve sıra, hayata geçiş aşamasına geldi.

Yüce Allah, Hazret-i Âdem'in bedensel yapısının tamamlanmasının son aşamasında meleklerle şöyle buyurdu:

“O'nun (Âdem'in) yaratılışını tam düzenlediğim ve (emrimdeki) ruhumdan ona üflediğim, (hayat verdiğim) anda, onun için derhal secde edin.” (Sâd, 72)

İç ve dış organları tam teşekkül eden, beyinsel yapısı, dolaşım sistemi, solunum sistemi, sinir ve sindirim sistemi düzenlenen ve tam bir insan şekline dönüşen Hazret-i Âdem'in, kupkuru çamur yığını halindeki cansız bedeni yerde yatıyordu.

Yüce Allah, ilâhî bir sır olan emrindeki ruhtan, Hazret-i Âdem'in cansız ve kupkuru çamur yığını halindeki bedenine üfleyince, yani bir ol emri ile hayat verince,

Düğmesine basılan tam otomatik bir makine gibi, Hazret-i Âdem'in tüm organları ve tüm sistemleri çalışmaya başladı. Az önce kupkuru bir çamur yığını halinde olan Hazret-i Âdem canlı, akıllı ve bilinçli bir insan olarak ayağa kalktı ve ilk sözü, **“Elhamdülillah”** oldu.

* * *

MELEKLERİN HAZRET-İ ÂDEM'E SECDE ETMESİ

Yüce Allah buyuruyor:

“Hani Biz meleklerle, Âdem'e secde (saygı) edin diye emir vermiştik. İblis'in dışında hepsi derhal secde ettiler. O (İblis) cinlerdendi, (secde etmeyerek) Rabbi'nin emrinin dışına çıktı.” (Kehf, 50)

Nurdan yaratılan ve onur, benlik gibi nefsanî duyguları bulunmayan melekler, derhal secde edip yüce Allah'ın emrini yerine getirirken,

Cin asıllı olduğundan, onur, benlik gibi duyguları bulunan İblis, ilâhî emri dinlemedi, Hazret-i Âdem'e secde (saygı) yapmadı ve fasıklardan oldu.

Yüce Allah İblis'e:

“Sana emrettiğim halde, (Âdem'e) secde yapmana engel olan nedir? dedi. İblis; Ben ondan hayırlıyım. Beni ateşten (ısıdan) yarattın, O'nu topraktan yarattın dedi.”

(Araf, 12)

İblis yüce Allah'a karşı; *“ben ondan hayırlıyım”* diyebildi ve gerekçe olarak, *“beni ateşten, ısıdan, O'nu topraktan yarattın”* dedi ve ısı tabakasının, en aşağıdaki topraktan daha üstün olduğunu savundu.

İblis kimdir?

Cin asıllı olan ve ateşten, yani ateş gibi kızgın, renksiz ve kokusuz gazlardan yaratıldığı için, gözle görülemeyen ve havadan hafif olduğu için yerde, gökte serbestçe hareket edebilen İblis, (yani şeytan) önce yeryüzünde binlerce yıl ibadet etti.

Sonra, yüksele yüksele yedi kat gökleri ve yedi kat göklerdeki melekleri aştı ve Cennet'teki meleklerin lideri oldu.

On binlerce yıllık yaşamı boyunca ilâhî bir imtihana tabi tutulmayan İblis, bu hızlı yükselişinden dolayı gurura kapıldı ve melekler dahil, bütün varlıklardan kendini üstün görmeye başladı. Çamurdan yaratılan bir varlığa, *“secde et”* emrini alınca, bunu içine sindiremedi ve o güne kadar içinde gizlediği ve yalnızca yüce Allah'ın bildiği onur, benlik gibi nefsanî duyguları açığa çıkı ve imtihanı kaybetti.

Yüce Allah İblis'e şöyle buyurdu:

“Derhal oradan (Cennet’ten) çık. Çünkü sen, rahmetimden uzaklaştırıldın (lanetlendin) ve bu lanet ceza gününe kadar üzerindedir” (Hicr, 34-35)

Onur, benlik ve kıskançlık gibi nefsanî duygularını aşamadığı için lanetlenen, aşağılanan ve Cennet’ten kovulan İblis; kendini kınayıp, tevbe edeceği ve ağlayıp yüce Allah’a yalvaracağı yerde, bu defa da nefsinin intikam alma duygusunun etkisine kapıldı ve yüce Allah’a;

“İzzetine yemin ederim ki, Sen’in ihlaslı kullarının dışında, onların (insanların) hepsini azdırıp, yoldan çıkaracağım diye yemin etti.” (Sâd, 82-83)

Hazret-i Âdem’in ve onun neslinden gelecek olan insanların yapısal, duygusal yönlerini ve bu arada nefis denilen gücün korkunç etkisini, baskısını çok iyi bilen İblis, yüce Allah’a: *“Senin ihlaslı, samimî kulların üzerinde etkili olamam ama, bunların dışındakilerin hepsini hak yoldan çıkarırım diye yemin edince”*,

Yüce Allah:

“Bu (ihlaslı kullarını azdıramam) sözün doğrudur. Ben de şu gerçeği söylüyorum ki, elbette senden (senin cinsinden şeytanlarla) ve onlardan (insanlardan) sana tâbi olanlardan hepinizle Cehennem’i dolduracağım.” (Sâd, 84-85)

Hazret-i Âdem’in bedensel yapısı henüz yaratılma aşamasında iken, İblisin ona karşı olan kıskançlık duygusu önce kine, sonra intikam duygusuna dönüştü ve kıyamete kadar sürecek olan Âdem-İblis mücadelesi başladı.

HAZRET-İ HAVVÂ'NIN YARATILIŞI

Yüce Allah buyuruyor:

“Ey insanlar! Rabbiniz’den (isyan etmekten) korkun ki, sizleri bir tek nefisten (Âdem’den) yarattı ve Ondan (Âdem’den) eşini (Havvâ’yı) yarattı ve ikisinden pek çok erkekler ve dişiler yarattı, yaydı.” (Nisâ, 1)

Yüce Allah, ilk insan olan Hazret-i Âdem’i erkek olarak yaratmıştı. Dünyada ondan başka insan yoktu, tekti ve yalnızdı. Bu yalnızlık onu sıkıyordu. Nedenini bilemiyordu ama, mutsuzdu. Bir gün derin bir uykuya dalmıştı, uyuyordu.

Günümüzde lazer ışınları ile iç organlarımızda, bıçaksız, kansız ve ağrısız operasyonlar yapıldığı gibi...

Nurdan yaratıldıkları için lazer ışınlarının ulaşamadığı yerlere ulaşabilen ve akıllı, bilinçli oldukları için daha etkili olan melekler, yüce Allah’ın emri ile bıçaksız, kansız ve ağrısız bir operasyonla Hazret-i Âdem’in sol tarafındaki en küçük kaburga kemiğini ya olduğu gibi, ya da hücreler halinde dışarı çıkarıverdiler.

Küçücük iki üreme hücresinden insanları ve fil, deve gibi koskocaman hayvanları yaratan yüce Allah;

Hazret-i Âdem’in kaburga kemiğini oluşturan milyarlarca canlı hücreden Hazret-i Havvâ’yı yaratıverdi.

Hazret-i Âdem uyandığında, baş ucunda yeni bir varlık gördü. Bu yeni varlık, çok güzel bir genç kızdı, Hazret-i Havvâ idi.

Hazret-i Âdem, Hazret-i Havvâ’yı görünce ona hemen ısındı. Yalnızlıktan kaynaklanan sıkıntılarının gittiğini, günlündeki boşluğun dolduğunu fark etti ve artık mutluydu.

HAZRET-İ ÂDEM VE EŞİ CENNET'TE

Yüce Allah Hazret-i Âdem ile eşi Hazret-i Havvâ'yı yeryüzüne uyum sağlamadan ve dünya nimetlerinden tattırmadan derhal Cennet'e koydu ve onlara şöyle buyurdu:

“Ey Âdem! Sen ve eşin Cennet'e yerleşin. Dilediğiniz yerde, dilediğiniz şeyleri yiyin, yalnız şu ağaca yaklaşmayın (meyvesinden yemeyin) zalimlerden olursunuz.” (Âraf, 19)

Yüce Allah, Hazret-i Âdem'e eşi ile birlikte Cennet'e yerleşmelerini, diledikleri gibi gezip dolaşmalarını, diledikleri yerlerde, diledikleri Cennet nimetlerinden bol bol doyusuya yemelerini, yalnızca yasaklanan o belirli ağaca yaklaşmamalarını, onun meyvelerinden yememelerini haber verdi. Aksi halde nefesine zulmedenlerden olacaklarını bildirdi.

Hazret-i Âdem ile Hazret-i Havvâ, dünya yılı ile bin yıl kadar Cennet'te kaldılar ve bu süre içinde hiç hastalanmadılar, yaşlanmadılar, yaratıldıkları aynı halde sürekli genç ve zinde kaldılar.

Gezdiler, dolaştılar, yediler, içtiler, tüm güzelliği ile Cennet hayatını yaşadılar, bütün duyguları ile tatmin oldular ve gerçekten çok mutlu oldular.

Ancak bir kuşkuları vardı. ÖLÜM, Ah! ölüm olmasa ve ölümsüz bir yaşama kavuşabilseler!...

Hazret-i Âdem ile Hazret-i Havvâ'yı Cennet'te gördükçe kıskançlığından çılgına dönen ve intikam almak için fırsat gözlleyen İblis, Hazret-i Âdem ile Hazret-i Havvâ'daki yaşama hır-sını sezince, ohh! diye sevindi ve onlara bu açıdan yaklaşmaya karar verdi.

Şeytanın tek kozu vardı, bunu iyi kullanması gerekiyordu ki, o da yasaklanmış ağacın meyvesinden yedirmektir.

Yüce Allah buyuruyor:

“Şeytan onlara (Âdem ve Havvâ’ya), kendilerinden gizlenen çirkin (edep) yerlerini açığa çıkarmak için vesvese verdi (gizlice fısıldadı) ve Rabbiniz ikinizin de ancak melek olacağınızdan, ya da ölümsüz hayata kavuşacağınızdan dolayı size o ağacı yasakladı dedi.” (Âraf, 20)

Aradığı fırsatı yakalayan ve Hazret-i Âdem ile Hazret-i Havvâ’ya Cennet’in dışından gizlice fısıldayan şeytan, kendisinin binlerce yıl Cennet’te kaldığını, Cennet’teki meleklerin lideri olduğunu, bu nedenle Cennet’le ilgili gizli sırları bildiğini söyledi ve yasaklanmış ağacı göstererek;

“İşte, kim bu ağacın meyvesinden yerse, dilerse melek olur, dilerse ölümsüz hayata kavuşur ve Cennet’te sürekli mutlu yaşar,” dedi.

Genç, dinamik, sağlıklı ve hayat dolu bir kadın olan Havvâ, şeytanın bu sözlerine hemen aldandı. Hazret-i Âdem ise, duraklayıp, çekimser davranınca, şeytan:

“Ben kesinlikle sizin iyiliğinizi isteyenlerdenim diye (Allah adına) yemin etti.” (Âraf, 21)

Hiçbir varlığın yüce Allah adına yalan yere yemin edemeyeceği inancını taşıyan Hazret-i Âdem, şeytanın yeminine inandı ve kendisini sabırsızlıkla bekleyen Hazret-i Havvâ ile birlikte yasaklanmış ağaca doğru yürüdü.

Ölümsüz bir hayata kavuşma ve o güzelim Cennet’te sürekli yaşama hayali ile sevincinden çılgına dönen Hazret-i Havvâ, yasaklanmış ağacın meyvelerinden kopardı, önce kendi yedi ve sonra eli ile Hazret-i Âdem’e de yedirdi.

(Şeytan) ikisini de aldatarak (manevî açıdan) aşağılara indirdi ve o ağacın meyvesinden tattıkları (yedikleri) anda iki-

sinin de çirkin (edep) yerleri açılıp, meydana çıkıverince, Cennet yapraklarını üst üste ekleyip örtmeye başladılar ve Rab'leri onlara: **"Ben size o ağacı yasaklamadım mı? Ve şeytan size açık bir düşmandır demedim mi? diye nida etti."** (Âraf, 22)

Bir anda şaşkınlıktan şoka giren ve yaptıklarına çıldırırca-sına pişman olan Hazret-i Âdem ile Hazret-i Havvâ, sağa sola koşuşmaya ve Cennet yapraklarını toplayıp ve üst üste ekleyip edep yerlerini örtmeye başladı.

Rab'leri olan Allah; *"Ben size o ağacı yasaklamadım mı? ve şeytan size apaçık düşmandır demedim mi?"* deyince Hazret-i Âdem ile Hazret-i Havvâ: **"Ey bizim Rabbimiz! Biz nefislerimize zulüm ettik. Eğer Sen bizi bağışlamaz ve bize merhamet etmezsen, en büyük zarara uğrayanlardan oluruz dediler."** (Âraf, 23)

YASAKLANAN AĞACIN ÖZELLİĞİ

Ana karnında annesinin kanı ile beslenen yavru, artık ve posaları göbek kordonu ile bağlı bulunduğu eş (plasenta) vasıtası ile dışarı attığı ve bu nedenle bağırsakları ve edep yerleri devre dışı kaldığı gibi..

Ana kanından daha şeffaf, daha hafif ve daha latif Cennet nimetleri ile beslenen Hazret-i Âdem ile Hazret-i Havvâ'nın artık ve posaları da derilerindeki deliklerden renksiz ve koku-suz bir gaz halinde dışarı atıldığından,

Onların bağırsakları ve edep yerleri devre dışı ve gizli idi.

Yasaklanan ağaca gelince!..

Yasaklanan ağaç, Cennet ağaçlarından olmayıp, dünya ağaçlarından bir tür ağaç idi ve Hazret-i Âdem ile Havvâ'nın imtihanı için özel olarak yaratılmıştı.

Kadı Beyzavî tefsiri 1. cilt, 71. sayfada; “Men ekele min-ha ahdesse” (Kim, o ağacın meyvesinden yerse, tuvalete çıkar) buyuruluyor.

Yasaklanan ağacın meyvesinin posa ve artıkları kalın ve kaba olduğu için, deri deliklerinden gaz halinde dışarı atılmayacağından, bağırsaklara inecek ve sonra dışarı çıkmak için edep yerlerini zorlayacaktı.

İşte bu incelikleri çok iyi bilen şeytan, Hazret-i Âdem ile Hazret-i Havvâ'nın yasaklanmış ağacın meyvesinden yemeleri için olağanüstü çalıştı, yüce Allah adına yemin etti ve sonuçta, kendi açısından başarılı oldu ve intikamını aldı.

Hazret-i Âdem ile Hazret-i Havvâ'nın ümitleri tükenmiş, hayalleri yıkılmıştı. Artık Cennet'te duramayacaklardı. Acaba hangi âleme, hangi gezegene sürüleceklerdi. Allah korkusundan tir tir titriyor ve haklarındaki ilâhî hükmü bekliyordular.

Ve ilâhî hüküm tebliğ edildi:

“Bazınız, bazınıza düşman olarak (yeryüzüne) inin, sizin için yeryüzünde belirli bir zamana (kıyamete) kadar yerleşim yerleri ve yararlanacağınız nimetler vardır.” (Âraf, 24)

Yüce Allah, bazınız bazınıza düşman olarak, yani şeytanla aranızdaki düşmanlık kıyamete kadar devam etmek üzere aşağıların en aşağısı olan dünya gezegenine inin buyurdu.

NEDEN DÜNYA GEZEGENİ?

Yüce Allah buyuruyor:

“Gökleri ve yeri yaratıp, yerde (dünyada) ve göklerde (diğer gezegenlerde) dââbbe'yi (hareket eden canlıları) yaratıp, yayması, Allah'ın âyetlerindedir ve O Allah, dile-diği an onları bir araya toplamaya güçlüdür.” (Şûra, 29)

Dünyanın dışındaki bazı gezegenlerde yürüyen, hareket eden canlı varlıkların bulunduğu, onları ve bizi yaratan yüce Allah tarafından bildirilmektedir.

Anatomik, organik ve fiziksel açıdan bunların ne tür varlıklar olduklarını, ayrıca akıllı ve bilinçli olup olmadıklarını bilmiyoruz. Ancak, gerek bizim güneş sistemimize bağlı gezegenlerde ve gerek başka gezegenlerde hayatın olması ve canlı varlıkların bulunması, insanın da o gezegenlerde yaşayabileceği anlamına gelmez.

Örneğin; denizlerde hayat olduğu ve içlerinde canlı varlıklar yaşadığı halde, insanlar suyun içinde yaşayamazlar.

Hazret-i Âdem Serendib'e (Seylan'a) ve Hazret-i Havvâ Cidde'ye indirildi. Adem ile Havvâ hem Cennet'ten sürüldüler, hem de birbirlerinden ayrı düştüler. Ah!.. o meyveden yemeseldi!

Artık secdeye kapanıp, tevbe etmekten ve yüce Allah'a yalvarıp sel gibi göz yaşısı akıtmaktan başka seçenekleri yoktu ki!..

Onlar da öyle yaptılar. Sonunda af edilip tekrar birleştiler ve zor da olsa dünya hayatına uyum sağlamaya çalıştılar.

DÜNYADA İNSANLARIN ÇOĞALMASI

Hazret-i Âdem'i *anâsır-ı erbaa* denilen toprak, su, hava ve ısıdan ve Hazret-i Havvâ'yı Hazret-i Âdem'in kaburga kemiğindeki canlı hücrelerden yaratan yüce Allah...

Acaba evlatlarını nasıl yaratacak ve insanlar nasıl çoğalacaktı?

Madde âlemindeki canlıların üremesini düzenleyen fitrat konularına baktığımızda,

Aynı türden, biri erkek, biri dişi bir çiftin izdivacı ile üreyip çoğaldıklarını ve bu yolla nesillerini sürdürdüklerini görüyoruz. Hazret-i Âdem ile Hazret-i Havvâ da bu fitrat kanununa mı tâbi olacak ve insanlar da bu yolla mı üreyip çoğalacaklardı?

Hazret-i Âdem erkek ve Hazret-i Havvâ dişi idi. Aralarında organik, fiziksel ve duygusal açıdan farklı özellikler vardı. Onların farklı özelliklerle yaratılmaları gösteriyor ki, Hazret-i Âdem ile Hazret-i Havvâ da madde âlemindeki canlıların üremesini düzenleyen fitrat kanunlarına tâbi olacak ve insanlar bu yolla üreyip çoğalacaklardı.

Adına şehvet denilen nefsanî gücün baskısı altında olan Hazret-i Âdem ile Havvâ, canlıların üremesini düzenleyen fitrat kanunlarının dışında kalamazlardı. Yüce Allah'ın onlara verdiği meşruiyet çizgisi doğrultusunda bir araya gelip izdivaç ettiler ve Hazret-i Havvâ, yüce Allah'ın izni ile hamile kaldı.

Hazret-i Havvâ, en doğru rivayete göre yirmi (20) defa doğum yaptı. Son doğumunda yalnızca bir erkek (Hazret-i Şit'i) doğururken, önceki doğumların her birinde, biri erkek ve biri kız olmak üzere yalancı ikizler şeklinde doğum yaptı.

Yalancı ikizler ne demektir?

Döl yatağındaki iki ayrı yumurtanın, iki ayrı üreme hücresi tarafından aynı anda, ya da birbirini izleyen zamanda, ayrı ayrı döllenesine, *yalancı ikizler* denir. Yalancı ikizlerin gerçek ikizlerden bazı farklı özellikleri vardır. Şöyle ki;

Aralarında cinsiyet ayrımı, yani biri kız, diğeri erkek olabildiği gibi, bedensel, ruhsal ve karakter açısından da farklı yapılara ve farklı duygulara sahip olabilirler.

HAZRET-İ ÂDEM'İN ÇOCUKLARININ EVLİLİĞİ

İlk insan ve ilk peygamber olan Hazret-i Âdem'e on (10) suhuf (küçük kitapçık) indirildi ve Hazret-i Âdem bu suhurlardaki ilâhî emirleri uygulamakla mükellef kılındı.

Bu suhurlardaki ilâhî emirlere göre,

Aynı anda birlikte doğan ikiz kardeşlerin birbiri ile evlenmeleri haram kılındı. Bunun dışındaki kardeş evlilikleri ise, o günün koşullarının gereği helâl kılındı.

Hazret-i Âdem, erginlik çağına gelen çocuklarını bu ilâhî emir doğrultusunda evlendirmeye başladı ve sıra Kâbil ile Hâbil'in evlenmelerine geldi.

Kâbil ile birlikte doğan kız çok güzel, buna karşın Hâbil ile doğan kız güzel değildi.

Hazret-i Âdem ilâhî emrin gereği, Kâbil ile doğan kızı Hâbil'e ve Hâbil ile doğan kızı Kâbil'e nikâhlayacağını haber verince, Kâbil bunu kabul etmedi ve ancak kendisi ile birlikte doğan ikiz kız kardeşi ile evlenmek istediğini söyledi.

İlâhî emrin gereği ikiz kız kardeşi ile evlenemeyeceğine kızan Kâbil, kıskançlığından kardeşi Hâbil'i öldürdü ve yeryüzünde ilk cinayet işlenmiş oldu.

Hazret-i Âdem, ergenlik çağına gelen çocuklarını derhal evlendirdiği gibi, ergenlik çağına gelen torunlarını da evlendirmeye başladı.

Hazret-i Âdem ve Hazret-i Havvâ, Cennet'ten yeryüzüne indirildikten sonra bin yıl daha yaşadılar ve onlar hayatta iken evlatlarının, torunlarının ve torunlarının torunlarının sayısı 40 bine ulaştı.

BEDENSEL VE RUHSAL AÇIDAN İNSAN

Anatomik ve fiziksel açıdan en güzel şekilde yaratılan, akıl ile bilinçlendirilen ve ruh ile sonsuzlaştırılan insan;

Madde ve madde ötesi âlemlerin odak noktası, canlı ve cansız varlıkların özü ve yeryüzünün halifesidir.

Ruh ve bedenden oluşan insan, ruhsal açıdan meleklerle ve bedensel açıdan hayvanlarla eşit konumdadır.

Melekler hiçbir maddenin etki ve katılımı olmadan, yüce Allah'ın bir ol emri ile yaratıldıkları gibi..

Ruhlar da hiçbir maddenin etki ve katılımı olmadan, yüce Allah'ın bir ol emri ile yaratıldılar.

Diğer yandan hayvanlar hangi maddelerden yaratılıyor ve hangi aşamalardan geçerek dünyaya geliyorlarsa,

Bedenlerimiz de aynı maddelerden yaratılmakta ve aynı aşamalardan geçerek dünyaya gelmektedirler.

BEDENSEL AÇIDAN İNSAN

Yüce Allah'ın madde âlemi için koymuş olduğu denge-düzen kurallarının gereği, madde âlemindeki varlıklar; belirli maddelerden, belirli sebepler kuralı doğrultusunda, belirli zaman birimleri içerisinde ve belirli aşamalardan geçerek yaratıldığından...

Madde âleminin bir parçası olan bedenlerimiz de doğal olarak madde âlemindeki kurallar doğrultusunda yaratılmakta ve insanın temel maddesini toprak oluşturmaktadır.

Yüce Allah buyuruyor:

“O, (Allah) ki, sizi (önce) topraktan, sonra nutfeden, sonra kan pıhtısından yarattı.” (Mü'min, 67)

Yüce Allah bu âyetinde, insanı önce topraktan yarattığını haber veriyor ve insanın temel maddesinin toprak olduğunu vurguluyor.

Ancak, kupkuru topraktaki ölü atom yığınlarının canlı organizmaya dönüşmeleri suya bağlıdır.

Çünkü yüce Allah şöyle buyuruyor:

“Her canlıyı sudan yarattık.” (Enbiya, 30)

Hayatın sırrı da, yüce Allah'ın Hayy esmasında ve Hayy esmasının sırrı da sudadır.

İnsanın bedensel yapısı için gerekli olan topraktaki ve havadaki elementler, çözümlenmiş bir halde yalnızca su ile ıslanmış topraklarda (yani çamurda) bulunduğundan...

Yüce Allah şöyle buyuruyor:

**“O (Allah) ki, yarattığı her şeyi en güzel (şekilde) yarat-
tı ve insanı yaratmaya çamurdan başladı.”** (Secde, 7)

İnsan çamurdan nasıl yaratılıyor?

Madde ve madde ötesi âlemlerin özü olan insan, tabii ki kürekle alınıp, çapa ile yoğrulmuş çamurlardan değil, çamurun özünden yaratılmaktadır ki, yüce Allah buyuruyor:

“And olsun ki, Biz insanı çamurdan süzölmüş bir özden yarattık.” (Mü'minûn, 12)

Âyette geçen el-insandaki lâm-ı târif, hem *ahd* ve hem *cins* içindir. *Ahd* anlamı daha önce geçmişti.

Cins anlamı ise, insan cinsini çamurdan süzölüp, çekilmiş bir özden, yani belirli elementlerden yarattık demektir.

Hazret-i Âdem'in bedensel yapısı için gerekli olan elementleri, çamurun özünden çekip, süzüp alma görevini melek-
lere veren yüce Allah;

İnsanların bedensel yapısı için gerekli olan elementleri,
çamurun özünden çekip, süzüp alma görevini de bilinçsiz bitki
köklerine vermiştir.

ÇAMURDAN BİTKİSEL AŞAMAYA GEÇİŞ

Yüce Allah buyuruyor:

**“Taneleri (tohumları) ve çekirdekleri yarıp çatlata-
n Allah'tır. (O Allah ki) ölüden diri çıkarır ve diriden ölü çıkar-
ır. İşte Allah budur! Ondan nasıl çevriliyorsunuz?”** (En'âm, 95)

Bitkiler, ya tohum ya da çekirdekten meydana gelir. Top-
raktaki tohum ve çekirdekleri yarıp, çatlatacak ve çimleyip hayata
dönüştüren yüce Allah'tır.

Yüce Allah'ın Hayy esmasının tecellisi (yansıması) ile ya-
rılıp, çatlatacak ve çimleyip bitkisel hayata dönüşen tohum ve
çekirdeklerin özünden incecik bir filiz belirir. Ana kök denilen
bu filiz, topraktaki su ve suda çözümlenmiş elementlere (doğal
gıdasına) ulaşınca kadar, yüce Allah'ın *el-rezzak* esmasının
tohumda depoladığı gıda ile beslenir.

Ana kök ve ondan çıkan yan kökler, emici tüyleri ile çamu-
run özünden çekip, süzüp aldıkları su ve suda çözümlenmiş
elementleri, karmaşık kimyasal işlemlerden sonra sindirerek ve
organik maddelere dönüştürerek, toprağın üstündeki gövdeye
sevk eder ve fazlasını kökte depolarlar.

Diğer yandan, yeşil bitkilerde ve yapraklarda klorofil deni-
len bir madde vardır. Yeşil bitkilerin ve yaprakların solunum
yolu ile havadan aldıkları karbondioksit ve kökler vasıtası ile
yerden aldıkları su,

Klorofilin ve güneş ışığının etkisi ile birleşir ve bu birleşme (fotosentez) sonucu, glikoz, oksijen ve su meydana gelir. Su ve oksijen dışarı atılırken, glikoz başka elementlerle birleşir ve karbonhidrata dönüşür.

BİTKİ HÜCRELERİNİN İNSAN HÜCRESİNE DÖNÜŞÜMÜ

Sonsuz ve sınırsız kudret sahibi olan yüce Allah'ın koymuş olduğu denge-düzen kuralları doğrultusunda ve doğal dünya laboratuvarında gelişip olgunlaşan bitkiler..

İnsanlar tarafından ya doğrudan, ya da bitkisel gıdalarla beslenen hayvanların eti, sütü ve yumurtası vasıtası ile dolaylı olarak besin maddesi olarak alınır.

İnsanların ağız yolu ile aldıkları besin maddeleri, boğazdaki yutaktan ve yemek borusundan geçip mideye ve oradan ince bağırsağa doğru ilerlerken..

Tükürük bezlerinin, midenin, pankreasın, safra kesesinin ve ince bağırsakların salgıladığı değişik tür salgıların ve suyun etkisi ile kimyasal parçalara bölüne bölüne..

Vücut tarafından emilebilecek ve dokularda kullanılabilir duruma gelenler, genelde ince bağırsakların orta bölümünde vücuda çekilirken,

Emilemeyen artıklar ve posalar dışarı atılmak üzere kalın bağırsağın son bölümüne sevk olur.

Ağızda başlayıp, ince bağırsağa kadar uzanan ve insanın iradesi dışında otomatik bir makine gibi çalışan sindirim sistemindeki işlemler tamamlandığında, emilerek vücuda çekilenler kana ve dokulara dağılırken,

Erginlik çağındaki erkeklerin erbezlerinde erkek üreme hücrelerine,

Erginlik çağındaki dişilerin yumurtalığında dişi üreme hücrelerine dönüşür.

İNSANIN İNSANDAN ÜREME AŞAMASI

Yüce Allah buyuruyor:

“Sonra onu (erkek üreme hücrecini) nutfe (sperm) halinde sağlam bir yere (ana rahmine) yerleştirdik.” (Mü'minûn, 13)

Madde âleminde her şeyi belirli bir sebepler kuralı doğrultusunda düzenleyen yüce Allah...

İnsanın topraktan yaratılışını çamurun özündeki su ve suda çözümlenmiş elementlerden başlattığı gibi,

İnsanın, insandan üremesini de erkek üreme hücresi sperm döl yatağına dökülmesi ile başlatmaktadır.

Ancak bu işlemin yeterli olmadığını, yüce Allah şöyle bildiriyor:

“Gerçekten Biz insanı birbirine karışmış nutfe (erkek-dişi üreme hücrecin)den yarattık.” (el-İnsan, 2)

Dişi üreme hücresi ile erkek üreme hücrecinin bir araya gelip, birleşmeleri için gerekli düzenlemeleri yapan, yaratan yüce Allah, ayrıca adına şehvet denilen görünmeyen bir gücün baskısı ile de insan ve hayvan türü canlıları bu doğrultuda yönlendirir.

Ve fallop tüpündeki dişi üreme hücresi yumurtanın, erkek üreme hücresi sperm tarafından döllenmesi ile, insanın ana rahmindeki yaratılış aşaması başlamış olur ve döllenmiş yumurtaya tıp dilinde *embriyon* adı verilir.

Yüce Allah buyuruyor:

“Sonra o (döllenmiş) nutfeyi bir kan pıhtısına ve o kan pıhtısını bir çiğnem ete ve o bir çiğnem eti kemiklere dönüştürdük ve kemiklere et giydirdik ve sonra onu bambaşka bir yaratılışla (ruh vererek insan şeklinde) inşa ettik. Her şeyi en güzel şekilde yaratan Allah ne yücedir.” (Mü’minun, 14)

Fallop tüpündeki döllenmeden sonra ana rahmine gelip yerleşen nutfe (embriyon), kirli beyaz renkte ve koyu yapışkan bir madde halinde iken..

Ana rahmindeki değişik kimyasal işlemler sonucu, bir yandan kan pıhtısına dönüşürken, diğer yandan süratle bölünüp, çoğalmaya başlar ve bölünen hücreler *blastula* boşluğunda embriyonu oluşturmaya çalışırlar.

Bu arada eş (plasenta) adı verilen yapıda oluşmaya başlar ve insan, yüce Allah’ın buyurduğu gibi...

“(Allah) sizi analarınızın karnında üç karanlık içinde bir yaratıştan, başka bir yaratışa dönüştürerek yaratır.” (Zümer, 6)

Yüce Allah insanı üç karanlıkta; yani *ana rahmi*, *amnion kesesi* ve *karion zarı* içinde bir yaratıştan başka bir yaratışa dönüştüre dönüştüre yaratır.

ANA RAHMİNDEKİ İŞLEMLERİ YÖNETEN KİMDİR?

Yüce Allah buyuruyor:

“O (Rabbin) ki, sizi topraktan yaratırken de ve siz annelerinizin karnında cenin halinde iken de, sizi en iyi bilendir.” (Necm, 32)

Kimi? Ne zaman? Nerede? Hangi topraklardan, hangi atom ve elementlerden yaratacağını ezelde takdir eden ve her şeyi bu takdiri doğrultusunda yönlendiren yüce Allah...

Ana rahmindeki hücreleri de dilediği gibi yönlendirir ve dilediği kişiyi, dilediği gibi yaratır.

Başlangıçta döllenmiş bir hücre olan embriyonun; kan, beyin, kemik gibi farklı dokuları ve farklı organları oluşturmak için, farklı hücrelere bölünmesi,

Bölünen farklı ve karmaşık hücrelerden her birinin yönünü şaşmadan belirlenen hedefine ulaşması, farklı dokuları ve farklı organları oluşturması,

Göz, kulak, el, ayak ve böbrek gibi çift olan organlarda eşit sayıda hücrenin oluşması,

Şans ve rastlantı gibi hayali kavramların, dinî ve bilimsel açıdan bir geçerliliği olmadığına göre,

Hiç kuşkusuz bu oluşumlar bütün âlemlerin Rabbi olan yüce Allah'ın ilmi, iradesi ve denetimi altında olmaktadır.

ÇOCUĞUN CİNSİYETİNİN BELİRLENMESİ

Yüce Allah buyuruyor:

“Rabbin dilediğini yaratır ve seçer, onlar için seçenek (hakkı) yoktur.” (Kasas, 68)

Çocuğın erkek ya da kız olması, ana-babanın isteğine bağlı olmadığı ve ana-babanın bu konuda hiçbir seçenek hakkı bulunmadığı gibi, cinsiyetin belirlendiği anda henüz bir damla su halinde olan yavrunun da bu konuda hiçbir seçeneği olmadığına göre,

Cinsiyeti belirleyen kimdir?

Yüce Allah buyuruyor:

“Göklerin ve yerin mülkiyeti Allah’ındır. Ne dilerse, onu yaratır. Dilediğine (yalnız) kız verir ve dilediğine (yalnız) erkek verir.” (Şûrâ, 49)

“Ya da (dilediğine hem) erkek (ve hem) kız vererek çiftler. Dilediğini de kısır bırakır. O (Allah ki, kime ne vereceğini en iyi) bilir ve her şeye gücü yeter.” (Şûrâ, 50)

Sonsuz ve sınırsız kudret sahibi olan yüce Allah, küçücük hücrelerin, küçücük çekirdeklerinde, ışık mikroskobu ile görülemeyecek derecede incecik ağlar şeklinde kromozomlar yaratmış ve üreme hücrelerindeki cinsiyet kromozomlarına çocuğun cinsiyetini belirleme görevini vermiştir.

Erkeğin üreme hücresinde hem erkeklik ve hem dişilik gibi iki tip cinsiyet kromozomu bulunurken, dişi üreme hücresinde yalnızca dişilik cinsiyet kromozomu bulunur.

Döl yatağına gelen dişi üreme hücresi yumurtanın, yüce Allah tarafından erkek olması takdir edilmiş ise,

Erkek üreme hücresindeki erkeklik cinsiyet kromozomu tarafından döllenir ve çocuk erkek olur.

Döl yatağındaki yumurtanın, yüce Allah tarafından kız olması takdir edilmiş ise,

Erkek üreme hücresindeki dişilik cinsiyet kromozomu tarafından döllenir ve çocuk kız olur.

Yüce Allah dilediğine yalnız kız ya da yalnız erkek evlatlar verdiği gibi, dilediğine hem kız ve hem erkek verir, dilediğini de kısır bırakır.

Evet...

“Rabbin dilediğini yaratır ve seçer, onlar için seçenek (hakkı) yoktur.” (Kasas, 68)

Ana-babanın ve döl yatağındaki embriyonun hiçbir seçenek hakkı olmadığı gibi, cinsiyet kromozomlarının da kesinlikle tercih ve seçenek hakkı yoktur.

Her şeyin en iyisini bilen ve her şeye gücü yeten ve her şeyi takdir eden yüce Allah'tır. Kulun görevi, yüce Allah'ın takdirine razı olmaktır.

ÇOCUĞUN ANNE YA DA BABASINA ÇEKMESİ

Buharî'nin rivayet ettiği bir hadiste; Abdullah bin Selâm, sevgili Peygamberimize, çocuğun anne ya da babasına çekmesinin nedenini sordu?

Sevgili Peygamberimiz: *“Erkeğin üreme hücresi, kadının üreme hücresini geçerse, çocuk babasına çeker. Kadının üreme hücresi, erkeğin üreme hücresini geçerse, çocuk annesine çeker”* buyurdu.

Küçücük hücrelerin, küçücük çekirdeklerinde, ışık mikroskopu ile görülemeyecek derecede incecik iplikli ağlar şeklinde kromozomlar yaratan ve o kromozomların üzerine inci tanecikleri gibi genleri dizen yüce Allah, o küçücük genlere insanların fiziksel ve kalıtsal karakterlerini belirleme görevini vermiştir.

Dişi üreme hücresi yumurtanın, erkek üreme hücresi tarafından döllendiği anda, erkeğin üreme hücresindeki genler, kadının üreme hücresindeki genlere üstünlük sağlarsa, çocuk babasına, ya da baba tarafına çeker (benzer).

Kadının üreme hücresindeki genler, erkeğin üreme hücresindeki genlere üstünlük sağlarsa, çocuk annesine, ya da anne tarafına çeker.

ANA KARNINDAKİ CENİNİN RIZKI

Yüce Allah'ın takdiri ile ana rahmine yerleşen döllenmiş yumurta (embriyon), anne kanından yararlanabilecek bir yapıya kavuşuncaya kadar, yüce Allah'ın döllenmiş yumurtada depoladığı gıda ile beslenir.

"Hazıra dağlar dayanmaz" derler, doğrudur. Bütün canlıların rızkını üzerine alan yüce Allah, döllenmiş yumurtada depolanan gıda tükenme aşamasına geldiğinde,

Bir yandan anne kanını eş (plasenta) denilen dokunun dolaşım sistemine bağlarken, diğer yandan cenini de göbek kordonu ile aynı sisteme bağlayıverir.

Anne kanındaki besin maddeleri ve oksijen, plasentadan göbek kordonu yolu ile cenine ulaşırken, artıklar da yine göbek kordonu yolu ile plasentaya döner ve oradan annenin dolaşım sistemi ile dışarı atılır.

Yüce Allah'ın anne ve cenin için özel şekilde yarattığı plasenta dolaşım sistemi sayesinde, artıklar cenine zarar vermeden dışarı atılır ve rahimde birikip ana sağlığına zarar vermeleri önlenmiş olur.

Ana rahmine döllenmiş bir yumurta (hücre) şeklinde yerleşen, sonra çok karmaşık kimyasal ve fiziksel değişimler sonucu dünyadaki yaşam koşullarına uyum sağlayabilecek bir yapıya kavuşan cenin,

Yüce Allah'ın takdir ettiği anda bir bebek şeklinde dünyaya gelir ve insanın topraktaki su ve suda çözümlenmiş elementlerle başlayan bedensel yolculuğu tamamlanmış olur.

RUHSAL AÇIDAN İNSAN

Yüce Allah buyuruyor:

“Yâ Muhammed! Sana ruhtan soruyorlar. De ki; Ruh, Rabbimin ‘kün’ emrindedir ve size (ruh konusunda) ancak az ilim verilmiştir.” (İsra, 85)

Mekke müşrikleri sevgili Peygamberimize, *ruh* konusunda bazı sorular yöneltince, yüce Allah; ruhun, emr-i Rabbani olduğunu, bu nedenle ilâhî sır olduğunu ve insanlara ruh konusunda ancak **‘az’** ilim (bilgi) verildiğini bildirdi.

İnsanlar ilk çağlardan beri bedensel yapımızı oluşturan ve gözle görünen bilinçsiz et ve kemik yığınlarının ötesinde, insanın gerçek ve kalıcı kişiliği olan ve adına ‘ruh’ denilen bir gücün bulunduğunu sezmişler ve her dönemin bilim adamları bu konuda araştırma yapmışlar ama...

Yüce Allah’ın koymuş olduğu **‘az’** sınırını aşamadıklarından, ruh konusundaki bilgileri **‘az’** ile sınırlı kalmıştır.

Çağımıza gelince!...

Üstün teknoloji ile donatılmış modern laboratuvarlarda atomun, hücrenin iç yapısını, çekirdeklerini ve çekirdeklerini oluşturan nötronları, protonları, kromozomları ve genleri didik didik araştırmakla birlikte,

Madde ötesi bir varlık olan ruha ulaşamadıklarından, çağın bilim adamları da, yüce Allah’ın koymuş olduğu **‘az’** sınırını aşamadılar ve hatta manevî açıdan yetersiz ve yeteneksiz olduklarından, *ruh* konusunda eski çağ insanların da gerisinde kaldılar.

Yer çekimi ile hava basıncı arasında sıkışıp kalan ve madde ötesi âlemlere uzantısı olmayan bilim adamlarının *ruh* konusundaki bilgileri yok sayılabilecek derecede **‘az’** iken...

Madde ötesi âlemlere uzantısı olan ve madde ötesi ruhsal varlıklar olan meleklerle görüşüp, sohbet eden peygamberlerin ve keşfi açık evliyaların bizlere göre *ruh* konusundaki bilgileri çok fazla olmakla birlikte,

Ruhu yaratan yüce Allah'ın ilmine göre, onların *ruh* konusundaki bilgileri de yine '**az**' kapsamında kalmaktadır.

Eski çağlardan beri ruh ile ilgili olarak, ya varsayıma ya da efsane ve hurafelere dayalı çok şeyler söylenmiş, çok kitaplar yazılmış, insanlar bu konuda yanlış bilinçlendirilmiş ve sapık inançlara sürüklenmişlerdir.

Peki ruh konusunda en doğru bilgiyi nereden öğreneceğiz?

Ehli sünnet âlimlerinin akaid ve büyük evliyaların tasavvuf kitaplarından...

Çünkü nefsini aşan ve ruhsal makama ulaşan evliyaların ruh konusundaki bilgileri her ne kadar yüce Allah'ın ilmine göre '**az**' kapsamında olsa da!

Gerçekte onların ruh konusundaki, gerek ilme'l-yakîn ve gerek ayne'l-yakîn bilgileri, bizim hayal edemeyeceğimiz boyutlardadır. Evliyalar, ruhsal yeteneği olmayanlara ilâhî sıraları açıklama yetkisine sahip olmadıklarından, bu konuda **az** konuşmuş ve **az** yazmış olmakla birlikte,

Ruh konusunda genelde, *Hüve*, *Cevherün*, *Besiyütün* ve *Mücerredün* demişler ve bunların açıklamalarını yapmışlardır.

Bu açıklamaları özetleyerek aktardığımızda;

1- Hüve: Zamirdir, 'O' yani 'ruh' demektir.

2- Cevherün: Varlıklar ya cevher ya da arazdır.

Cevher; başka varlıklara bağımlı olmadan, kendi varlığını kendi kendine sürdürebilen madde ve madde ötesi varlıklara *cevher* denir.

Araz; kendi varlığını, kendi kendine sürdüremeyen ve başka varlıklara bağımlı olan, renk, koku ve tat gibi özelliklere, *araz* denir.

Bu açıklamaya göre RUH cevherdir. Ruhun varlığını sürdürebilmesi, yüce Allah'tan başka hiçbir varlığa ve bu arada *beden* denilen et ve kemik yığına kesinlikle bağımlı değildir.

Bedenler ölüp çürüse, dağılıp toprağa dönüşse de, ruhlar aynı halde kalır ve varlıkları devam eder.

3- Besiyün: Saf anlamında olup, bileşiğin karşıtıdır.

Toprak, su, hava ve ısıdaki değişik tür atomlardan, elementlerden yaratılan ve bu nedenle karmaşık hücrelerden, dokulardan ve organlardan meydana gelen bedensel yapımızın,

Ölünce çürüyüp, dağılması ve her şeyin aslına dönüşmesi ne derecede doğal ve hatta zorunlu ise,

Saf bir varlık olan ruhun, çürüyüp dağılmaması ve sürekli aynı halde kalması da aynı derecede doğal ve zorunludur.

4- Mücerredün: Maddeden arınmış, madde ötesi varlık demektir.

Ruh, maddeden arınmış, madde ötesi bir varlıktır. Bu nedenle, doğal olarak madde ötesi âlemlerdeki kurallara bağımlı olduğundan, madde âlemindeki denge, düzen, çekim, kimya ve fizik kanunlarına tâbi değildir.

Madde âleminin bir parçası olan bedensel yapımız bebeklik, çocukluk, gençlik, olgunluk ve yaşlılık gibi süreçlerden geçerken, ruhlar aynı halde kalır. Hatta sürekli ve hızlı hücre değişimi, kan değişimi, ruhu etkilemediği gibi, böbrek ve kalp gibi hayatî organların değişimi de ruhu etkilemez.

Bu nedenle, 90 yaşında yatağa bağımlı yaşlı bir hastanın ruhu ile 20 yaşındaki bir gencin ruhu aynı haldedir.

Bir farkla ki, 20 yaşındaki genç, son model yepyeni bir araba ile yaptığı gösterileri, lastikleri patlamış ve hurdaya dönüşmüş eski bir araba ile yapamayacağı gibi,

90 yaşındaki yatağa bağımlı yaşlı hasta da, titreyen elleri, tutmayan ayakları ve hurdaya dönüşmüş bedeni ile gençliğinde yaptığı işleri yapamaz.

Sevgili kardeşlerim!

Madde âlemindeki *kevnü'l-fesad* kanunlarına tâbi olan bedenlerimiz geçicidir ama aslımız, özümüz, gerçek kişiliğimiz ve kimliğimiz olan ruhumuz ise kalıcıdır. İnsan, ruh ile görür, ruh ile işler, ruh ile düşünür ve ruh ile tasa ve kıvanç duyar.

Ölüm meleği Azrail, bedenle ruhumuzu birbirinden ayırdığı anda, et ve kemik yığınınına dönüşen ve cenaze adını alan bedenimiz, yer altında çürürken ve korkunç bir görüntüye dönüşürken,

Ruhumuz, evi yıkılan bir kişi gibi garip kalır ve sonra dünyadaki inancı ve yaşantısı doğrultusunda,

Ya Cennet bahçesine dönüşen kabrinde, manevî feyizler ve ruhsal zevklerle,

Ya da Cehennem çukuruna dönüşen kabrinde, çeşitli azaplarla kıyametin kopmasını bekler.

İNSAN EN GÜZEL ŞEKİLDE YARATILDI

Yüce Allah buyuruyor.

“Gerçekten insanı en güzel şekilde yarattık.” (Tin, 4)

Madde ve madde ötesi âlemlerin odak noktası, canlı ve cansız varlıkların özü olan insan,

Gerçekten anatomik, fiziksel ve organik açıdan en güzel şekilde yaratılmış, ayrıca akıl ile bilinçlendirilmiş ve ruh ile sonsuzlaştırılmıştır.

İster iki ayaklı, ister dört ayaklı, ister çok ayaklı ve ister sürüngen olsun, bütün hayvanlar eğilerek yürürken,

İki ayağı üzerinde, başı yukarıda, dimdik yürüyen tek varlık insandır.

Yine bütün hayvanlar, yiyeceklerini eğilerek ağızları ile yerken, yiyeceklerini eli ile ağzına götürerek yiyen tek varlık insandır.

Ayrıca yüce Allah şöyle buyuruyor:

“And olsun ki, Biz âdemoğullarını (insanı) üstün, saygın kıldık. Karada ve denizde taşıtlara bindirdik ve onları en temiz gıdalarla rızıklandırdık ve onları yarattığımız varlıkların çoğundan üstün kıldık.” (İsrâ, 70)

Bu âyette insanların dört açıdan üstün kılındığı bildiriliyor:

1- İnsan, (mükerrerem) üstün, saygın kılındı. Nurdan yaratılan meleklerin, Hazret-i Âdem'in kişiliğinde insana secde (saygı) yapması, insanın yüce Allah katındaki değerini ve diğer varlıklara karşı olan üstünlüğünü gösteren en açık kanıttır.

2- İnsan, karada ve denizde taşıtlara bindirildi. Bütün hayvan türleri, yalnızca kendi bedensel yapılarından yararlanarak, karada yürürken, sürünürken, denizde yüzerken ve havada uçarken,

Hazret-i Âdem'in evlatları ve torunları olan ilk insanlar bile, deve, at, katır ve merkep gibi hayvanların üzerinde ve ayrıca, ağaç kütüklerini birbirine bağlayıp ilkel sandallarla suların üzerinde yolculuk yapmışlardır.

3- İnsan, en temiz gıdalarla rızıklandı. Tavuklar çöplüklerde, ördekler bataklıklarda, kediler, köpekler çöp bidonlarında rızıkını ararken ve etçil hayvanlar yakaladıkları avlarını ya da buldukları kokuşmuş, kanlı leşleri, dişleri ve gagaları ile çiğ çiğ yerken...

İnsan, en güzel, en temiz gıdaları kesip, doğradıktan ve yıkayıp pişirdikten sonra, tertemiz tabaklarda ve oturduğu yerde eli ile ağzına götürerek yemektedir.

4- İnsan, yaratılan varlıkların çoğundan üstün kılındı. İnsan, mukarreb ve kutsal meleklerin dışındaki bütün varlıklardan üstün kılınmıştır.

İNSAN NİÇİN YARATILDI?

İnsanı yaratan yüce Allah buyuruyor:

“Ben, cinleri ve insanları ancak bana ibadet etmeleri (beni tanımaları) için yarattım.” (Zâriyat, 56)

Diğer varlıkları kainattaki denge-düzen kanunları gereği, ya birbirlerinin yararına, ya da birbirlerini tamamlayıcı olarak yaratan yüce Allah,

İnsanı yalnızca kendine ibadet etmesi için yaratmış ve bu nedenle, insanı en güzel şekilde düzenlenmiştir.

İbadet ne demektir?

Abd kökeninden gelen ibadet, sözlükte; tam teslimiyet ve kesin itaat demektir.

İbadet edene *âbid* ve ibadet edilene (hak olsun, bâtil olsun) *ma'bud* denir.

İslâm'a göre ise, bütün âlemlerin Rabbi ve tek gerçek ma'bud olan yüce Allah'a, kalben inanıp, bedenen teslim

olmak ve emirlerini yerine getirip, yasaklarından sakınmak demektir.

Diğer varlıklar Allah'a ibadet (itaat) ediyor mu?

Yüce Allah buyuruyor:

“Göklerde ve yerde bulunan bütün varlıklar O'nundur. Her biri O'na (Allah'a) boyun eğip itaat ederler.” (Rûm, 26)

“Yedi kat gökler, yer ve bunlarda bulunan varlıklar, O'nu (Allah'ı) tesbih ederler. Ve O'nu hamd (övgü) ile tesbih (tenzih) etmeyen bir varlık yoktur.” (İsrâ, 44)

Takdir edilen yörüngelerinde, yüce Allah'ın emrine boyun eğip düzenli bir şekilde dönen dünya, ay, güneş, yıldızlar ve bunlarda bulunanlar,

Sürekli yüce Allah'ı hamd ile tesbih etmekte ve ayrıca yüce Allah'ın koymuş olduğu fitrat kanunlarına tam teslim olup, itaat etmektedirler.

Göklerdeki ve yerdeki bütün varlıklar, yüce Allah'ı hamd ile tesbih ederken ve yüce Allah'ın koymuş olduğu fitrat kanunlarına (denge, düzen, çekim kurallarına) tam teslim olup itaat ederken,

Yüce Allah buyuruyor:

“İnsan, başı boş bırakılacağını mı sanıyor?” (Kıyamet, 36)

Madde ve madde ötesi âlemlerin odak noktası, canlı ve cansız varlıkların özü olan insan,

İlâhî emirlere ve dinî kurallara bağımlı olmaksızın, başı boş bırakılacağını mı sanıyor?

FITRAT VE İNSAN

Yüce Allah buyuruyor:

“Yâ Muhammed! Bir hanif (ehl-i tevhid) olduğun halde yüzünü dine, Allah’ın fitratına (tevhid dinine) çevir ki, O (Allah) insanları bu fitrat üzerine yarattı.” (Rûm, 30)

Bütün canlılar fitratları, yani yaratılış amaçları doğrultusunda yaşama zorunluluğundadırlar. Aksi halde, duygusal açıdan tatmin olamadıkları için bedensel açıdan da sağlıklı olamazlar.

Örneğin; kapalı kümeste dünyaya gelen ördek yavrusunun iç güdü denilen beyinsel yapısında derelerin, göllerin hayali ve özlemi vardır.

Sulardan uzak yerlerde yaşama zorunluluğunda kalırsa, duygusal açıdan tatmin olmadığı için, bedensel açıdan da sağlıklı olamaz.

İnsan da böyledir.

İslâm fitratı üzere yaratılan insan, İslâm’dan uzak, İslâm dışı bir yaşantıya kapılırsa duygusal açıdan tatmin olmadığı için ruhsal bunalıma sürüklenir ve sonuçta ya alkolün, kumarın, uyuşturucunun, fuhşun kurbanı olur, ya da aşırı ihtirasla dünyaya sarılıp, egoist ve zalim olur.

Sevgili Peygamberimiz buyuruyor:

“Her çocuk İslâm fitratı üzere doğar. Sonra, annesi-babası onu Yahudî, Hıristiyan ya da putperest yapar.”

Peki, İslâm fitratı üzere doğan çocuğu annesi-babası nasıl Yahudî, Hıristiyan ve putperest yapıyor?

Dünyaya gelen her çocuğun fitratında, bir de konuşma yeteneği vardır. Çin’de bir Çinli aileden dünyaya gelen çocuk Çince, İsrail’de bir Yahudî aileden dünyaya gelen çocuk Yahu-

dıce, Almanya'da, bir Alman aileden dünyaya gelen çocuk Almanca ve Medine'de bir Arap aileden dünyaya gelen çocuk Arapça konuştuğu gibi,

İslâm fıtratı üzere doğan yavrularda, annesinin, babasının çevrenin ve sapık rejimlerin baskısı ile, İslâm dışı sapık inançlara sürüklenebilir.

Ancak, 'DİL' ile 'DİN' arasında manevî ve duygusal açıdan çok önemli farklılıklar vardır.

Şöyle ki;

Sonsuz ve sınırsız kudret sahibi olan yüce Allah, insanlara *akıl* ve *gönül* gibi iki kutsal duygu vermiştir ki, bu duygular kişinin konuştuğu dile tepki göstermezken...

İslâm dışı sapık inançları, akıl kabullenmede zorlanarak ve gönül tatmin olmayarak tepki gösterir ve kişiyi İslâm fıtratı doğrultusunda yönlendirmeye çalışır.

Akıl nedir?

Yüce Allah buyuruyor:

"Gerçekten göklerin ve yerin yaratılışında, gece ile gündüzün birbiri ardınca gelişinde (dünyanın dönüşünde), akıl sahipleri için ibretler vardır." (Â-i İmrân, 190)

İnsanlarda beyindeki zekânın dışında, madde ötesi nurani bir duygu vardır ki, bu duyguya *akıl* denir.

İşte, insanı insan eden ve hayvanlardan ayırt eden bu akıldır.

Akıl duygusundan yoksun olan hayvanlar, kendi varlıklarından habersiz yaşarken ve öleceklerini bilmezken...

İnsan, akılı ile kendi varlığını ve bu fâni dünyada geçici olarak bulunduğunu ve sonuçta ölüp, toprağa dönüşeceğini bilir.

Hayvanların bazı duyu organları ile fiziksel güçleri insanlardan kat kat üstün olduğu halde, insanların hayvanlara karşı üstünlük sağlamaları ve onlardan diledikleri gibi yararlanmaları, işte bu akıl duygusu ileler.

İmanla ve dinî kuralları uygulamakla mükellef (sorumlu) olan da akıldır.

Doğuştan akılı olmayanlarla, sonradan aklını yitirenlerin, fiziksel açıdan, bedensel yapıları güzel de olsa, bunlar dinî kuralları uygulamakla mükellef değillerdir.

Gönül nedir?

Madde ve madde ötesi âlemlerin odak noktası olan insanın kalbinde, 'kalb-i hakikî' (gerçek kalp) denilen madde ötesi nuranî bir duygu vardır ki, bu duyguya Gönül denir.

Gönül, insanın madde ötesi gayb âlemi ile bağlantı kurabildiği ve oradan mesajlar alabildiği tek duygusudur.

Günahlardan arınan iyi ahlâklı mü'minler, gönül pence-resinden madde ötesi âlemleri izler ve oradan sinyaller alırlar.

Nefisler, yalnızca dünyayı isteyip, ancak dünya ile tatmin olurken,

Gönüller de, yalnızca yüce Allah'ı ister ve ancak yüce Allah ile tatmin olur.

Ve yüce Allah buyuruyor:

"İyi bilin ki! Kalpler (gönüller) ancak Allah'ın zikri (Allah'ı anmakla) tatmin olurlar." (Rad, 28)

İNSANIN NEFSİNİ BİLMESİ

Sevgili Peygamberimiz: *"Nefsini (kendini) bilen, Rabbi'ni bilir"* buyurdu.

Öncelikle geçmişimize baktığımızda!..

Bir zamanlar bu dünya gezegeninde başka yolcular vardı ve biz o zaman, kuru topraklarda ölü atom yığınları halinde idik.

Gökten yağmurlar yağdı, çözümlendik ve çamur adını aldık. Bitki kökleri tarafından emildik, bitkisel hayata dönüştük ve bitki adını aldık.

Yenilip, sindirildikten sonra, üreme hücrelerine dönüştük, yumurta (ovum) veya sperm adını aldık.

Döl yatağına atılıp, döllandik ve embriyon adını aldık.

Organlarımız teşekkül edince cenin ve dünyaya gelince bebek adını aldık.

Ölü atom yığınlarından, insan şekline dönüşüncüye ve canlı bir bebek halinde bu dünyaya gelinceye kadar, nice karmaşık kimyasal işlemlerden geçtik, nice fiziksel olaylar yaşadık, nice âlemlere uğradık ve son olarak 9 ay ana karnında kaldık.

Bu işlemleri biz yapmadığımızı ve yapamayacağımıza göre!..

Allah aşkına bunları yapan, yaratan ve yöneten kimdir?

Geleceğimize baktığımızda!...

Alın yazımızda ve kader çizgimizde, hakkımızda kesinleşen 'ölüm' fermanını görüyoruz.

Ya Rab! Ölüm fermanına baka baka ve ölümü bile bile yaşama!...

Alın yazımızı kim yazdı? Ölüm fermanımızı kim hazırladı? Ve kader çizgimizi kim çizdi?

Ah insan oğlu ah!.. O kadar âciz, o kadar âcizsin ki!..

Bugünkü yaşantımıza baktığımızda!...

Bedensel yapımızın motoru olan ve kanda erimiş potasyum atomunun elektronları ile çalışan kalbimizi, yaratan ve düzenleyen kimdir?

Dokularda kullanılıp, kirlenen kanı toplardamarların içinde kalbe ve oradan akciğerlere taşıyan, akciğerlerde karbondioksiti bırakıp oksijeni alan,

Sonra atardamarlara geçip, oksijeni bütün dokulara ulaştıran, *alyuvarları* yaratan, yöneten ve denetleyen kimdir?

Soluduğumuz havada azot, oksijen, karbondioksit, argon, neon, helyum ve hidrojen gibi gazlar bulunduğu ve bu gazlar karmaşık bir halde akciğerlerimize girdiklerinde,

Akciğerlerimizin anında tahlil yaparak, karmaşık gazların arasından saf oksijeni alıp, diğer gazları dışarı atmalarında bizim zerre kadar etkimiz, yetkimiz, bilgimiz var mı?

Solunum sistemine baktığımızda!...

Burun boşluğu çok damarlı mukoz zarlarla kaplıdır ve ayrıca burun duvarında *konka* adı verilen çıkıntılar vardır.

Neden mi?

Soluduğumuz hava burun boşluğundan geçerken, bu konkalara çarparak yön değiştirirken, havanın ısısı, vücut ısısına göre düzenlenir, kuru ise nemlenir ve havadaki tozlar burada tutulur.

Ses ve solunum organımız olan gırtlak, bazı zararlı maddelerin ve tozların hava ile birlikte burun boşluğundan geçtiği sinyalini alınca, anında üst deliğini daraltarak ya da kapatarak, zararlı maddelerin ve tozların akciğerlere gitmelerini engellemeye çalışır.

Gırtlaktan da geçmeyi başaran zararlı maddeler ve tozlar, son aşama olarak nefes borusundaki bezler tarafından salgılanan yapışkan maddeler ve tüyler tarafından tutulur ve akciğerlere girmeleri önlenir.

Sevgili kardeşlerim!

Burun boşluğu ile başlayan solunum sistemimizi yaratan, düzenleyen ve koordineli bir şekilde çalıştıran kimdir?

Sindirim sistemine baktığımızda!...

Sindirim işlemi ağızda başlar. Dişlerin yardımı ile parçalanan ve tükürük bezlerinin salgıları ile yoğrulup, yapışkan bir kıvama gelen yiyecekler yutaktan, yemek borusundan geçip mideye ve ince bağırsaklara doğru ilerlerken,

Tükürük bezlerinin, midenin, pankreasın, safra kesesinin ve ince bağırsakların salgıladığı farklı salgıların ve suyun etkisi ile bölüne bölüne ve karmaşık kimyasal işlemlerden geçe geçe, vücut tarafından emilebilir ve dokularda kullanılabilir olanlar vücuda çekilirken, artık ve posalarda dışarı atılmak üzere kalın bağırsakların son bölümüne sevk olunur.

Acıktığımız ve sevdiğimiz yiyecekleri de bulduğumuz zaman, lokmaları birbiri ardınca yutar ve sonrasına karışmayız.

Açlığımızı giderme ve tad alma duyumuzu tatmin etmenin dışında, elimizden hiçbir şey gelmediğine göre, bu işlemleri yapan kimdir?

Sinir sistemine baktığımızda!...

Sinir sistemi, vücudun her tarafını ağ gibi saran ve sinir hücrelerinden meydana gelen bir sistemdir.

Sinir hücrelerinin diğer hücrelerden farklı özelliği, iç ve dış etkilerle uyarılabilir olmalarıdır.

Bir sinir hücresi içten ya da ses, ışık ve dokunma gibi dıştan bir uyarı aldığı zaman, bu uyarı dalgası, hücreden hücreye yayılarak anında beyne ya da ilgili organa ulaşır.

Sinir sisteminin merkezi beyindir. İştme, görme, koku alma, düşünme ve bilgi saklama gibi duygularla, dolaşım, solunum ve sindirim gibi sistemlerin komuta merkezi beyindir.

Sinir hücreleri, beyindeki komuta merkezlerinden aldıkları emir ve uyarıları anında ilgili organlara ulaştırır ve bu organların otomatikman emir ve uyarılara uymalarını temin eder.

Atom ve elementlerden hücreleri, hücrelerden dokuları, dokulardan farklı organları, farklı organlardan farklı sistemleri ve farklı sistemlerden bedensel yapımızı yaratan yüce Allah...

Nefsimizi, yani haddimizi, acimizi bilmemiz ve sonsuz, sınırsız kudret sahibi olan Rabbimizi tanımamız için,

Hayatî organlarımızın ve hayatî sistemlerimizin çalışma ve denetimini bizlere bırakmayıp, vücudumuzun her tarafını bir ağ gibi saran sinir sistemlerine vermiş ve sinir sistemlerini de beyindeki komuta merkezlerine bağlayarak, biz âciz kullarını devre dışı bırakmıştır.

Duygusal yapımıza baktığımızda!...

Dilediği an dünyaya gelme, dilediği kadar dünyada kalma ve dilediği an âhîret âlemine göç etme yetkisine sahip olmayan, organları ve sistemleri üzerinde etkili denetim kuramayan insan,

Duygusal açıdan da karmaşık ve çelişkili bir yapıya sahiptir.

Zaman gelir, kendi içinde duygular arası çelişkiye düşer. Farklı duygularından, farklı sesler ve çelişkili sinyaller gelip, her biri akıl ve irade gücü üzerinde etkili olmaya kalkışınca...

Zavallı insan, ya kararsızlıktan karamsarlığa ve bunalıma sürüklenir ya da gerçekten çok âciz, etkisiz, yetkisiz bir varlık olduğunu anlamaya ve gerçek kimliğini araştırmaya başlar.

Farklı hücrelerden, farklı dokulardan, farklı organlardan ve farklı sistemlerden meydana gelen karmaşık bir bedende,

Karmaşık ve çelişkili duygular arasında kendini bulunca; Acaba 'BEN' kimim? Neyim? Bu bedensel yapının nesiyim? Ve neresindeyim? diye , kendi kimliğini araştırmaya başlar ki, işte o zaman gafletten uyanır ve nefsini bilmeye başlar.

Sonra günahlarından arınıp, tevbe edince, imanın nuru ve ibadetlerin manevî feyizleri ile gönlü şeffaflaşınca,

'BEN' dediği zaman, gerçek ve kalıcı kişiliğinin bu 'BEN' olduğunu ve insanın et ve kemik yığınlarının ötesinde bir varlık olduğunu ve tüm insanlık sırlarının bu 'BEN' de olduğunu anlar.

İnsanın dış ortamla bağlantısına gelince!...

Bazı ülkeler gıda ve bazı ülkeler enerji açısından dışa bağımlı oldukları ve dış ülkelerle alış-veriş yaptıkları gibi,

İnsan da gıda, su, hava ve enerji açısından dışa bağımlı olup, dış ortamla alış-veriş yapma zorunluluğundadır.

Örneğin; atmosfere karbondioksit gazı satıp, yerine oksijen gazı alması gibi..

Peki, insan bu alış-verişi nasıl yapıyor?

Ana karnındaki *cenin* göbek kordonu ve plasenta (eş) vasıtası ile annesinin dolaşım sistemine bağlı olduğu ve her türlü alış-verişini bu yolla yaptığı gibi...

İnsan da solunum, dolaşım, sindirim ve sinir sistemleri ile dış ortama bağlıdır ve her türlü alış-verişini bu sistemleri ile yapmaktadır.

İnsanın dış ortamla olan alış-verişinin sürekli ve kesintisiz olması zorunludur. Çünkü bu alış-verişin kesilmesi, insanın ölmesi demektir.

Bu alışverişin sürekli ve kesintisiz olabilmesi için;

1-İnsanın tüm iç organlarının ve özellikle solunum, dolaşım, sinir ve sindirim sistemlerini oluşturan organların sağlıklı, düzenli olup, hem kendi aralarında ve hem de dış ortamla, dengeli, düzenli, uyumlu ve koordineli bir şekilde çalışmaları,

2-Dış ortamı oluşturan toprak, su, hava ve ısı (güneş enerjisi) dengesinin korunması, bunların hem kendi aralarında ve hem de insanın bedensel yapısını oluşturan sistemlerle dengeli, düzenli, uyumlu ve koordineli bir şekilde çalışmaları gerekmektedir.

Peki, bu işlemleri kim yapacak?

İnsanın vücudundaki organları, hava dengesini, su dengesini ve ısı dengesini (güneş enerjisini) kim denetleyecek?

Organlarının yerlerini, görevlerini bilmeyen ve bir tek hücreye sözünü geçiremeyen insanoğlu mu?

Atmosferik olaylar ve doğal âfetler karşısında korkudan şılgına dönen insanoğlu mu?

Isı dengesinin ve atmosferik olayların temel kaynağı olan güneşteki milyonlarca atom bombasına eş değerdeki patlamaları ve açığa çıkan korkunç enerjiyi insanoğlu mu denetleyecek?

Sevgili kardeşlerim!

Bu kesin gerçekler karşısında insan kendisinin ancak bir 'Hiç' olduğunu anlayınca!...

Sevgili Peygamberimizin; *"Nefsini bilen, Rabbini bilir"* hadisi şerifinin gerçek anlamı ortaya çıkınca,

Doğumu-ölümü elinde olmayan, kendi kaderini, kendi belirleyemeyen ve gerçekten ancak bir 'HİÇ' olan insanın...

Yerleri, gökleri yaratıp düzenleyen, denetleyen ve bütün âlemlerin Rabbi olan Allah'ı bilip, iman etmekten ve secdeye kapanıp, O'na teslim olmaktan başka bir seçeneği yok ki!...

Nefsini bilmeyen gafiller, fitratlarından kaynaklanan din duygusunu tatmin edebilmek için...

Kaynağı insana dayanan sapık inançlara ve sapık rejimlere din gibi bağlanırken ve kurucuları adına törenler düzenleyip onları putlaştırırken,

Nefsini bilenler, kendilerini ve bütün âlemleri yaratan yüce Allah'tan başkasına kul olamazlar ki!...

AKIL VE DİN

İnsan, ön yargıdan arınmış akıl duygusu ile önce nefsini (kendini) ve sonra bütün âlemleri yaratan Rabbini bilip, iman edebilir. Ancak, imanın ayrıntılarına giremeyeceği gibi dinî kuralları hiç bilemez.

Aklını zorlayarak imanın ayrıntılarına girmeye kalkışanlar, şeytanın fısıltıları ile hayal ve evham bataklıklarına sürüklenir ve sonuçta hem imandan ve hem de akıldan yoksun kalırlar.

Yüce Allah buyuruyor:

"Allah, hiç kimseyi gücünün dışında bir şeyle mükellef (sorumlu) kılmaz." (Bakara, 286)

Akıllarından kuşku duyulmayan bazı ünlülerin, kaynağı insana dayanan sapık rejimleri benimsemelerinin ve savunmalarının anlamı nedir?

Akıl, bir projektöre benzer, yalnızca çevrildiği yönü aydınlatır.

Örneğin; teröristler akıl duygularını tasarladıkları bir eylem planına çevirince, akıl onlara bu konuda yardımcı olur ve onlar da akılcı bir eylemle çoğu zaman başarılı olabilirler!...

Terör eylemine el koyan güvenlik güçleri de, akıl duygularını yapılan eyleme çevirince, akılları onlara da yardımcı olur ve onlar da akılcı bir soruşturma sonucu teröristleri yakalayıp, adalete teslim ederler.

Bilim adamları da böyledir. Belirli bir dalda uzman olan bir bilim adamı, öncükilerinin ve kendi deneyimlerinden yararlanarak, uzmanı olduğu bilim dalında daha ileri gidebilir.

Ancak, uzmanlık alanının dışında kalan konularda, bilgisi sifıra kadar inebilir.

Din de böyledir. Uzmanı oldukları bilim dallarında, dünyaca ünlü olanların ve ülkeler yöneten devlet adamlarının, dinî açıdan bilgileri sıfır ya da yanlış ve sapık olabilir.

Bu nedenle yüce Allah, her dönemde insanlara peygamberler göndermiş ve içlerinden *resul* olanlara ilâhî kitaplar indirmiştir.

PEYGAMBERLER

Peygamber, Farsça bir kelime olup, sözlükte; haber verici demektir ve Arapça'da *nebî* ile eş anlamdadır.

Peygamberler, ruhlar âleminde ilâhî seçimle belirlenmiş manevî liderlerdir.

İlk peygamber Hazret-i Âdem ve son peygamber Hazret-i Muhammed'dir. Aralarında kaç tane peygamberin gelip geçtiği kesin olarak bilinmemektedir. Bazı zayıf hadislerde 313'ü *resul* olmak üzere 124.000 ya da 224.000 peygamberin gelip geçtiği haber verilmiş ise de, bu sayı kesin değildir.

Çünkü yüce Allah şöyle buyuruyor:

“(Yâ Muhammed) And olsun ki, senden önce nice peygamberler gönderdik. Onlardan bazılarının kıssalarını (anılarını) sana bildirdik ve bazılarının kıssalarını sana bildirmediğimiz.” (Mû’min, 78)

Kur’ân’da yalnızca 28 peygamberin isim ve kıssaları bildirilmiş, bunlardan Hazret-i Zülkarneyn ve Hazret-i Lokman ile Hazret-i Üzeyir’in peygamber mi, evliya mı oldukları ise açıkça bildirilmemiştir.

Yukarıda geçen âyete ve rivayet edilen hadislere baktığımızda, peygamber sayısının 28 ile ve yalnızca Orta Doğu ülkeleri ile sınırlı olmadığını görüyoruz.

Ve yüce Allah, ayrıca şöyle buyuruyor:

“Her ümmetin bir peygamberi vardır.” (Yunus, 47)

Ruhlar âleminde ilâhî seçimle belirlenen peygamberlerin diğer insanlardan farklı özellikleri vardır ve bazıları şunlardır;

Fetânet: Süper zekâ demektir. En akıllı ve en bilinçli insanlar olan peygamberler, yaşadıkları çağın bütün bilim ve teknolojilerini de bilirler.

İsmet: Günahlardan korunmuş demektir. Peygamberlerin ruhsal yönleri, nefis karşısında sürekli üstünlük sağladığından, yaşamları boyunca hiçbir dönemde yüz kızartıcı bir suç işlemedikleri gibi, yüce Allah’ın emirlerine isyan edemezler.

Sıdk: Doğruluk ve sadakat demektir. Peygamberler halkla ilişkilerinde doğruluktan ayrılmadıkları ve hiç yalan söylemedikleri gibi, ilâhî emirleri tebliğ ederken de canları pahasına doğruluktan ayrılmazlar.

Emanet: Emin ve güvenilir demektir. Peygamberler, çocukluk ve gençlik dönemlerinde bile, kendilerine emanet edilen

söz, para, mal ve namus gibi şeylere kesinlikle ihanet etmedikleri için, yaşadıkları toplumlarda, en emin ve en güvenilir kişiler olarak ün yapmışlardır. 'Muhammedü'l-emîn' gibi.

Peygamberler kendilerine vahiy olunan ilâhî emirleri de en emin ve en güvenilir bir şekilde tebliğ etmişler ve kesinlikle bir çıkar peşinde olmamışlardır.

Yüce Allah şöyle buyuruyor:

"Hiç kuşkusuz, ben size gönderilen emin bir peygamberim, Allah'tan korkun ve bana itaat edin. Bu görevime karşılık sizden bir ücret istemiyorum, benim ücretim ancak âlemlerin Rabbi olan, (Allah'a) aittir." (Şuarâ, 107-108-109)

Adalet: Peygamberlerin hepsi âdildir. Peygamberlikten önceki dönemlerinde titizlikle adaleti gözettikleri gibi,

ilâhî emirleri tebliğ ederken de herkese eşit davranıp, adaleti gözetir ve yakınları ile düşmanları arasında ayırım yapmazlar.

Yüce Allah buyuruyor:

"Her ümmetin bir peygamberi vardır. Onlara peygamberleri geldiği zaman, aralarında adaletle hüküm olunur ve onlara zulüm (haksızlık) yapılmaz." (Yunus, 47)

Tebliğ: Peygamberler, kendilerine vahiy olunan ilâhî emirleri görevli buldukları toplumların bütün kesimlerine tebliğ etme ve ayrıntıları ile anlatma zorunluluğundadır.

Bazı peygamberler, putlaştırılan diktatörlerin iki dudaklı arasından çıkabilecek ölüm fermanından korkmadan ilâhî emirleri tebliğ ederken...

Bazı peygamberler de, kendilerine saldıran, hakaret eden toplumların tepkisinden korkmadan onlara ilâhî emirleri tebliğ etmiş ve en yumuşak üslupla onları imana davet etmişlerdir.

Peygamberler, diledikleri an mucize denilen olağanüstü güçten yararlanabilirler mi?

Hayır yararlanamazlar. Yüce Allah buyuruyor:

“Peygamberler, Allah’ın izni olmadan bir mucize getiremez.” (Mü’min, 78)

Peygamberler de bir beşerdir, insandır. Onların diledikleri an mucize denilen olağanüstü güçten yararlanmaları ve fitrat kanunlarının dışına çıkmaları, Âdetullah’a ve sırr-ı imana ters düşer.

Çünkü din, sapık ideolojiler ve sapık rejimler gibi baskı ve zorbalıkla empoze edilemez. Baskı ve zorbalıkla empoze edilen sapık ideolojiler ve sapık rejimler kısa zamanda devrilişip yıkılırken,

Hazret-i Âdem ile başlayan tevhid dini, hiç kesintisiz günümüze kadar geldiği gibi, hiç kuşkusuz kıyamete kadar da devam edecektir.

PEYGAMBERLERE İTAAT

Yüce Allah buyuruyor:

“Biz peygamberleri, ancak Allah’ın izni ile itaat olmalarını için gönderdik.” (Nisa, 64)

Peygamberlere itaat, yüce Allah’ın emridir ve farzdır.

Ya itaat edilmezse?

Her dönemde ve her toplumda, yüce Allah’a ve peygambere isyan edenler olabilir ve yine her dönemde ve her toplumda din karşıtı sapık görüşlere inananlar ve bu sapık görüşleri din gibi benimseyenler olabilir.

Bunlar azınlıkta kaldıkları ve inananlar üzerinde baskı oluş-

turmadıkları sürece, cezaları âhirete ertelenir ve yüce Allah bunlardan dolayı toplumu cezalandırmaz.

Eğer yüce Allah'a ve peygambere isyan toplumsal bir harekete dönüşürse ya da din karşıtı sapık görüşleri din gibi benimseyenler, bu sapık görüşlerini baskı ve zorbalıkla inananlara kabul ettirmeye kalkıştırlarsa ve bu zorbalıklarını inat ve ısrarla sürdürürlerse!...

Tabiî ki bu durum Gayretullah'a dokunur ve ilâhî gazabın öncü belirtileri başlar.

İlâhî gazabın öncü belirtileri nelerdir?

Parça bütüne tâbi olduğundan, toprak, su, hava ve ısıdan (güneş enerjisinden) yaratılan insanın hayatı, yine bunlara bağımlıdır.

İnsanlar ilâhî emirlerin doğrultusunda yaşarlarsa...

Toprak, su, hava ve ısı, (güneş enerjisi) yani doğa, insanlar için ilâhî nimet ve ilâhî lütuf olur.

Tertemiz doğada yaşayan insanlar, hem bedensel hem de ruhsal açıdan sağlıklı ve huzurlu olurlar.

İlâhî emirler doğrultusunda yaşamazlarsa...

Toprak, su, hava ve ısı (güneş enerjisi) yani doğa, insanlar için ilâhî kahr ve ilâhî gazaba dönüşür.

Şöyle ki; önce ısı, sonra hava ve su dengeleri bozulmaya başlar ve ardından iklim şartları ve tüm doğal dengeler bozulur.

Doğal dengelerin bozulduğu bir ortamda, açlık ve kıtlık başlar ve insanlar, bedensel açıdan sağlıksız ve ruhsal açıdan bunalımda olurlar.

NUH KAVMI

Hazret-i Âdem'den Nuh Kavmi'ne kadar, bazı münferit (kişisel) olayların dışında toplumsal günahlar işlenmedi ve inanç açısından sapıklık hareketleri olmadı.

Dünyanın en doğal ve en huzurlu dönemini yaşayan o günün insanları bedensel açıdan sağlıklı, ruhsal açıdan huzurlu ve uzun ömürlü idiler.

Yeryüzünde ilk putçuluk hareketi Nuh kavminde başladı. Ved, Suva'a, Yegus, Yeuk ve Nesr adındaki kişiler adına yaptıkları heykellere tapınmağa başlayan Nuh kavmi aşırı derecede sapıtınca, yüce Allah onlara Hazret-i Nuh'u peygamber olarak gönderdiğini şöyle bildiriyor:

“And olsun ki Nuh’u, kendi kavmine peygamber (olarak) gönderdik. (Nuh onlara) “Ey kavmim! Allah’a kulluk edin, sizin için O’ndan başka ilâh yoktur. Üzerinize gelecek büyük bir günün azabından korkuyorum, dedi.” (Âraf, 59)

Hazret-i Nuh, yalnızca yüce Allah’a kulluk edin, başka ilâhlar edinmeyin, putlaştırdığınız heykellere tapınmayın deyince,

Kavminin önde gelenleri: **“Ey Nuh! Biz seni apaçık bir sapıklığın içinde görüyoruz, dediler.”** (Âraf, 60)

Elleri ile yaptıkları heykelleri putlaştıran ve karşılına geçip onlara tapınan gerçek sapıklar, Hazret-i Nuh gibi bir peygambere sapık deyince,

“(Hazret-i Nuh) Ey kavmim! Bende bir sapıklık yoktur. Çünkü ben, âlemlerin Rabbi (olan Allah) tarafından gönderilen bir peygamberim, dedi.” (Âraf, 61)

En uzun ömürlü peygamberlerden biri olan Hazret-i Nuh, en çok ezâ, cefâ çeken ve kavmi tarafından pek çok dövülen ve taşlanan bir peygamberdi.

Çaresiz bir annenin çırpınışı gibi durmadan, dinlenmeden kavmini imana davet eden Hazret-i Nuh,

Dövülüp, taşlanmayı göze alarak kavmini açıkça imana davet ederken, bazı onurlu kişileri de geceleri gizlice imana davet ediyordu.

Hazret-i Nuh'un insanları hiç kesintisiz imana davet ettiğini gören sapık Nuh kavmi,

“Dediler ki; Ey Nuh! bizimle çok mücadele ettin (uğraştın) ve bu mücadelede ileri gittin. Eğer doğrulardan isen, bizi tehdit ettiğin azabı getir bakalım!” (Hûd, 32)

Nuh kavmi, peygamberleri Hazret-i Nuh'a ve dolayısı ile yüce Allah'a açıkça meydan okuyarak, *“Eğer doğrulardan isen, bizi tehdit ettiğin azabı getir bakalım!”* demeleri, gayretullah'a dokundu ve yüce Allah, Hazret-i Nuh'a;

“Bizim gözetimimiz altında ve vahyettiğimiz gibi bir gemi yap ve zalimler hakkında bana hitab etme (af dileme). Çünkü onların hepsi suda boğulacaktır.” (Hûd, 37)

Hazret-i Nuh, yüce Allah'ın *“gemi yap”* emri üzerine, tebliğ görevini bıraktı ve gemiyi yapmaya başladı.

Hazret-i Nuh'un tebliğ görevini bırakıp, denizden uzak bir yerde çok büyük bir gemi yapmaya başladığını gören kavmi, Hazret-i Nuh ile alay etmeye ve O'nun gerçekten sapık olduğunu söylemeye başladılar.

Hazret-i Nuh, olağanüstü bir gayretle gemiyi yapmaya çalışırken ve kavmi onunla alay edip gülüşürken..

İlâhî gazabın öncü belirtileri olan doğal dengeler hızla bozulmaya başladı.

Önce ısı dengesi bozuldu ve aşırı sıcaklar başladı. Aşırı sıcaktan ve kuraktan yeryüzü Cehennem'e dönmüştü. Kuraklıktan çatlayan topraklarda bir tek ot bitmiyordu.

Su dengesi de bozulmuştu. Gökten bir tek yağmur tanesi yere düşmüyordu. Dereleri, kuyuları kurumuş, korkunç bir açlık ve su sıkıntısı başlamıştı.

Rabbül-âlemin olan yüce Allah, yeryüzündeki suları buharlaştırarak atmosferde depoluyordu ve tufan yaklaşıyordu.

Ve yüce Allah buyurdu:

**“Derken (tufanla ilgili) emrimiz geldiği ve Tennûr fevran ettiği zaman, Dedik ki; her çiftten ikişer tane ve ailen-
den üzerine azap sözü kesinleşmemiş olanlarla iman eden-
leri al, onunla birlikte iman edenler, ancak az kişilerdi ki!”**

(Hûd 40)

Yüce Allah, *Tennur* (tandır) denilen yerden, yani Hazret-i Havvâ'nın ekmek pişirdiği taş fırının bulunduğu yerden, tazyikli sular fışkırmaya başladığı an, her cins hayvandan birer çift ile eşin ve oğlun Kenan'ın dışındaki aile fertlerini ve iman edenleri derhal gemiye al buyurdu.

Hazret-i Nuh geminin son aşamalarına gelmişti ki, gökyüzü kararmaya ve kapkara bulutlar her tarafı kaplamaya başladı. Yeryüzü kararmış, gerilim olmuş ve hava elektriklenmişti.

Halk, korku ve panik içinde sağa sola koşuşmaya ve tapındıkları heykellerin (putların) önünde toplanıp, kurtuluşları için onlara yalvarmaya başladılar.

Artık iş işten geçmiş, takdir olunan zaman gelmiş ve sapık Nuh kavminin tufanla helak olması için geriye sayım başlamıştı.

Derken, Tennur'un bulunduğu yerden korkunç sesler çıkarak sıcak sular fıçkırmaya başlayınca, Hazret-i Nuh:

“Binin (geminin) içine dedi. Onun hareket etmesi de, durması da Allah'ın adı iledir. Benim Rabbim, Gafur'dur, Rahîm'dir.” (Hûd, 41)

Hazret-i Nuh önce hayvanları, sonra eşi ve Kenan'ın dışındaki aile fertleri ile, iman edenleri gemiye bindirdi ve en son kendi bindi.

Yüce Allah'ın takdiri ile atmosferde depolanan su buharı, aniden yağmur şeklinde yere inmeye başlayınca ve yerden fıskıran sıcak sularla birleşince, bir anda yeryüzü sular altında kaldı.

Hazret-i Nuh'un eşi ve oğlu ile birlikte bütün sapıklar feci şekilde boğulurken,

Kutsal gemi, içindekiler ile birlikte dağlar gibi dev dalgaların arasından yüce Allah'ın adı (ilâhî irade) ile akıp gidiyordu.

Nereye gideceğini? Ne zaman ve nerede duracağını kimse bilmiyordu!..

Takdir edilen an gelince, yüce Allah tarafından,

“Buyuruldu ki; Ey yer! Suyunu yut ve ey gök! Sen de (suyunu) tut. Su çekildi ve (ilâhî) emir yerine getirildi (ve gemi) Cûdi (Dağ'ının) üstüne oturdu.” (Hûd, 44)

Dağ gibi dalgaların arasında ve aylarca süren heyecanlı bir yolculuktan sonra, gemi Cudi Dağ'ının üstüne oturdu.

Hazret-i Nuh ve beraberindekiler aylar sonra ilk defa kara-ya ayak bastılar ve secdeye kapanıp, şükür namazı kıldılar.

ÂD KAVMI

Âd kavmi tarımda, hayvancılıkta ve inşaat işlerinde, o dönemin en gelişmiş toplumlarındandı.

Tarıma elverişli toprakları, akarsuları boldu ve insanları uzun boylu, iri yapılı sağlıklı, çok kuvvetli ve uzun ömürlü idiler.

Şımarık ve putperest bir toplum olan Âd kavmi, süsü, eğlenceyi, insanlarla alay etmeyi ve komşu ülkelere baskınlar düzenleyip esir aldıkları kişilere işkenceler yapmayı ve sonra onları yüksek binalardan aşağı atıp öldürmeyi severdi.

Yüce Allah buyuruyor:

“Âd kavmine de kardeşleri Hûd’u peygamber gönderdik. (Hûd) dedi ki; Ey kavmim! Allah’a kulluk edin, sizin için O’ndan başka ilâh yoktur. (Siz Allah’tan) korkmaz mısınız?”

(Âraf, 65)

Hazret-i Hûd, durmadan dinlenmeden insanlara ilâhî emirleri tebliğ ediyor, onları yalnızca yüce Allah’a kulluk etmeye davet ediyor ve tatlı dili, yumuşak üslubu ile onlara öğütler veriyordu ama,

“(Kavmi) Dedi ki; Sen bize öğüt versen de, vermesen de fark etmez (çünkü dinlemiyoruz)!” (Şuarâ, 136)

Peygamberleri Hazret-i Hûd’a; *“Sen bize öğüt versen de, vermesen de fark etmez, çünkü seni dinlemiyoruz”* diyen azgın ve sapık kavmi, sonra daha da azıttılar ve yüce Allah’a meydan okurcasına!..

“Bizden daha kuvvetli kim var ki? dediler.” (Fussilet, 15)

Âd kavminin açıkça yüce Allah’a meydan okuması, Gayretullah’a dokundu ve ilâhî gazabın öncü belirtileri başladı.

Aşırı sıcak ve aşırı kurak derken, kıtlık dönemi başladı. Aşırı bolluğa alışan ve bu nedenle azan, şımaran Hûd kavmi, kısa zamanda açlık sınırının altına düşünce, Hazret-i Hûd;

“Dedi ki; Ey kavmim! Rabbinize istiğfar edin (affınızı dileyin). Sonra da O’na tevbe edin, (eğer tevbe ve istiğfar ederseniz) üzerinize bol bol yağmurlar indirir ve kuvvetinize kuvvet katar. Sakın ha! Mücrim olarak dönüp gitmeyin.” (Hûd, 52)

Hazret-i Hûd kavmini tevbeye, istiğfara davet ediyordu ama kavmi *‘küfr-ü inadi’* de direniyor ve putlarından vazgeçemiyordu.

Küfr-ü inadide ve sapık yaşantısında direnen kavminin yakında çok korkunç bir fırtına ile helak edileceğini vahiy yolu ile öğrenen Hazret-i Hûd, bunu kavmine haber verdi ve onları tekrar tevbeye, istiğfara davet etti.

Yüce Allah buyuruyor:

“Derken O’nu (Hûd’un haber verdiği azabı) vâdilerine doğru gelen bir bulut şeklinde gördüler ve: İşte! Ufukta beliren yağmur bulutu, bize yağmur yağacak (diye sevinirlerken), Hayır! O, acele ettiğiniz şey ki rüzgardır, onda çok elem verici azap vardır.” (Ahkâf, 24)

Azgın ve şımarık Âd kavmi, vâdilerine doğru gelmekte olan azabı, *“yağmur bulutu geliyor, bize yağmur yağacak”* diye sevinirlerken ve peygamberleri Hazret-i Hûd ile alay ederlerken..

Yağmur bulutu diye sevindikleri karartının, kendilerine doğru yaklaşması ve koskocaman ağaçları köklerinden söküp fırlatması üzerine, bunun yağmur bulutu olmayıp,

Hazret-i Hûd’un haber verdiği çok korkunç bir fırtına olduğunu anladıkları zaman, iş işten geçmiş ve ilâhî azap başlamıştı.

Yüce Allah buyuruyor:

“Âd kavmi de gürültülü ve azgın bir fırtına ile helâk edildi.” (el-Hâkkâ, 6)

“(Allah) O’nu (fırtınayı) 7 gece ve 8 gün hiç kesintisiz üzerlerine estirdi. (Orada bulunsaydın) O kavmin, sanki içi boş hurma kütükleri gibi yıkılıp kaldıklarını görürdün.”

(el-Hâkkâ, 7)

Kap kara bulutlar şeklinde ve tozu dumana katarak gelen ilâhî gazab, çok korkunç sesler çıkararak esiyor, koskocaman ağaçları kökünden söküp atıyor ve aşırı dondurucu soğuğu ile insanları âdeta felç ediyordu.

“Bizden daha kuvvetli kim var ki!” diye yüce Allah’a meydan okuyanlar, korkudan paniğe kapılıp sağa sola kaçışmaya yel-tendiler ama, iş işten geçmiş ve ilâhî gazab başlamıştı.

Yedi gece ve sekiz gün hiç kesintisiz devam eden ve korkunç sesler çıkararak esen fırtına, burun deliklerinden girip, dübürlere çıkıyor ve o iri cüsseli kişileri havaya kaldırıp, yerden yere vuruyordu.

Sonuçta meşhur (ünlü) İrem bağları ile birlikte hepsi helak oldular ve içi kof hurma kütükleri gibi yüz üstü düşüp öldüler.

SEMÛD KAVMI

Medine ile Şam arasında yaşayan Semûd kavmi, taş işlerini ve ince taş işlemeciliğini çok seven bir toplumdur.

Kayaları, tepeleri yontup evler, ev eşyaları yapıyor ve ayrıca ölen ünlü kişilerin anılarına, onların taştan heykellerini yapıp, belirli meydanlara dikiyorlardı.

Zamanla bu heykelleri ilâhlaştırıp, putlaştırmaya ve onlara tapınmaya başladılar. Sonra, belirli günlerde âyin ve tören adı altında karşılıklarına geçip, onlara secde ve saygı duruşu yaparak putperest oluverdiler.

Yüce Allah buyuruyor:

“Semûd kavmine de kardeşleri Salih’i peygamber gönderdik. (Hazret-i Salih) Dedi ki; Ey kavmim! Allah’a kulluk edin ki, sizin O’ndan başka ilâhınız yoktur. Sizi topraktan yarattı ve yaşamınızı orada kıldı. Hemen O’na istiğfar edin, sonra da O’na tevbe edin. Hiç kuşkusuz Rabbim kullarına yakındır, dualarını kabul eder.” (Hûd, 61)

Hazret-i Salih: *“Ey kavmim! Yalnızca yüce Allah’a kulluk edin ve sakın başka ilâhlar edinmeyin.*

Çünkü sizi topraktan yaratan O’dur. Bu dünyayı yaşam koşullarınıza uygun bir ortama dönüştüren ve sizi yeryüzüne halife kılan O’dur.

Şu halde günahlarınızdan dolayı istiğfar edin ve sonra tevbe edin. O’na dönün. Hiç kuşkusuz Rabbim kullarına yakındır. Her şeyi görür bilir, dualarınızı ve tevbelerinizi kabul eder.” dedi.

Hazret-i Salih, peygamberliğinden önce herkes tarafından sevilen ve geleceğin devlet başkanı gözü ile bakılan kişi idi.

Kavmine, Şu heykellere tapınmayın, onları putlaŐtırmayın ve yalnızca Allah'a kulluk edin diye, oĐĐt verince,

“(Kavmi) Dedi ki; Ey Salih! Bundan 6nce aramızda kendisinden 6ok Őey beklenen (geleceği parlak) bir kiŐi idin. Őimdi ise, babalarımızın tapındıklarına, bizim de tapınmamızı engellemek mi istiyorsun? DoĐrusu biz, bizi davet ettiğin konuda kuŐku ve endiŐe i6indeyiz.” (Hūd, 62)

Hazret-i Salih, *kuşku ve endiŐelerinizi gidermem i6in ne yapmamı istiyorsunuz?* diye sordu.

Kavmi; belirli bir tepeyi g6stererek, *“EĞer senin Rabbin Şu tepenin i6inden on aylık gebe bir dişi deve 6ıkarırsa ve 6ıkan deve g6z6m6z6n 6n6nde derhal bir dişi yavru doğurursa, kuŐkularımız gider ve sana iman ederiz”* dediler.

Hazret-i Salih bir Őartla 6nerilerini kabul etti. 6nce onlar tapındıkları putlarına yalvaracaklar. EĞer onların tapındıkları putlar bu işi yapamazsa, sonra Hazret-i Salih Rabbine yalvaracak...

Kabul ettiler ve belirli bir g6n i6in anlaŐtılar.

Belirli g6n geldiğinde b6t6n kabile halkı orada toplandı ve 6nce onlar putlarına (heykellerine) yalvarmaya başladılar.

Dua ettiler, olmadı. Secde ettiler, olmadı. Saygı duruşu yaptılar, olmadı. Kurban kestiler, olmadı.

Ve sıra Hazret-i Salih'e geldi.

Heyecan doruğa 6ıkmıŐ, nefesler tutulmuŐtu. Bunca 6nl6 putların yapamadığını, Hazret-i Salih'in Rabbi yapabilecek miydi?

Hazret-i Salih iki rekat namaz kıldı ve ellerini a6ıp dua etmeye başladığı anda tepenin zirvesindeki kaya yarıldı ve i6inden on aylık gebe bir dişi deve 6ıkıverdi.

Kayadan çıkan deve üç adım yürüdüktan sonra yere çöktü ve bir dişi yavru doğurdu.

Sonra ne oldu?

Ne yazık ki, kalpleri kararan ve sağ duyularını yitiren müşrikler, söz verdikleri halde iman etmediler.

Bunun üzerine Hazret-i Salih:

“Ey kavmim! Sizin için bir mucize olan Allah’ın şu dişi devesini kendi haline bırakın ki, Allah’ın yerinde otlasın. Sakın ona kötülük yapmayın! (Aksi halde) yakın bir azap sizi tutuverir.” (Hûd, 64)

Büyük mucizeyi gözleri ile gördükleri ve Hazret-i Salih tarafından sakın ona bir kötülük yapmayın diye uyarıldıkları halde,

Yüce Allah buyuruyor:

“Sonunda o dişi deveyi öldürdüler ve azgınlaşıp, Rablerinin emrinin dışına çıktılar ve dediler ki; Ey Salih! Gerçek peygamberlerden isen, bizi tehdit ettiğin azabı getir bakalım!” (Araf, 77)

Pusu kurup ana deveyi öldüren alçaklar, yavru deveyi de öldürmeye yeltendiler. Ancak yavru deve kaçıp kurtuldu ve doğruca annesinin çıktığı tepeye gitti. Tepenin üstünde üç defa acı acı bağırdıktan sonra, annesinin çıktığı kayanın içine girdi ve kayboldu.

Artık iş çığrından çıkmış ve Semûd kavmi, dönüşü olmayan bir yola girmişti.

Cinayeti haber alan Hazret-i Salih, kavminin yanına geldi ve:

“Yurdunuzda üç gün daha yaşayın, işte bu, yalanı olmayan bir sözdür, dedi.” (Hûd, 65)

Yavru deve üç defa acı acı bağırmıştı ki, bu Semûd kavminin artık üç gün ömrünün kaldığının işareti idi ve dördüncü günü helak olacaktı.

Semûd kavminin helak olması!...

Yüce Allah buyuruyor:

“O zalimleri bir sayha (korkunç ses) yakalayiverdi, yurtlarında diz üstü çöküp kaldılar.” (Hûd, 67)

İlâhî gazap aniden başlamıştı. Hazret-i Cebrail’in korkunç sesinden çığına dönen müşrikler, diz üstü çöküp yığılıverdiler.

Sonra ardından,

“Onlar azgınlık edip Rablerinin emrinin dışına çıktılar ama, bakıp dururlarken yıldırımlara tutuluverdiler.” (Zâriyat, 44)

Hazret-i Cebrail’in bağırmısından meydana gelen aşırı ve korkunç sesteki çığına dönen ve buldukları yerlere diz üstü çöküp yığılıveren azgın sapıklar,

“Ne oluyor?” diye korku ve şaşkınlıkla etrafa bakınırlarken, bu defa da korkunç patlamalarla üstlerine yıldırımlar düşmeye başladı.

Gök gürlüyor, şimşekler çakıyor ve üstlerine yıldırımlar (doğal bombalar) yağıyordu. Günah işledikleri ülkeleri Cehenem’e dönüşmüştü.

Çılgınca bağışırken ve kendilerini yıldırımlardan koruyacak bir yer ararken..

Yüce Allah buyuruyor:

“Çok şiddetli bir deprem onları tutuverdi ve yurtlarında yerlere yığılıp helâk oldular.” (Âraf, 78)

LÛT KAVMI

Babil tapınağındaki putları kırdığı için Nemrut tarafından ateşe atılan, ancak yüce Allah'ın koruması ile bir kılı yanmadan ateşten kurtulan Hazret-i İbrahim,

Urfa'dan Filistin'e hicret ederken, yanında yeğeni Hazret-i Lût da vardı.

Hazret-i Lût, Filistin'de Hazret-i İbrahim'in yanında iken, ona da peygamberlik görevi verildi ve başkenti Sedum olan bir topluma peygamber olarak gönderildi.

Yüce Allah buyuruyor:

"Ve Lût'u da kavmine peygamber (olarak) gönderdik. (Lût) Kavmine dedi ki; Siz gerçekten en çirkin fahişeliği yapıyorsunuz. Sizden önce âlemlerde bir tek kişi bu işi yapmamıştı." (Ankebut, 28)

Lût kavmi, eşcinsel (homoseksüel) denilen sapıklardı. Bu nedenle Hazret-i Lût, göreve başlarken öncelikle bu konuda onları uyardı ve şöyle dedi:

"Siz gerçekten en çirkin ve en aşağılık bir fuhşiyat olan eşcinselliği yapıyorsunuz."

Yüce Allah'ın koymuş olduğu fitrat kanunlarına, aile düzenlenmesine ters düşen ve insan neslinin geleceğini tehlikeye sokan bu çirkin fuhşiyatı sizden önce âlemlerde hiçbir varlık yapmamıştı."

Hazret-i Lût ağlıyordu, yalvarıyordu ve onlara öğütler veriyordu.

Ne yazık ki, kavmi işi o derece azıtmıştı ki, genele açık toplantı yerlerinde bile, erkekler kendi aralarında sapık ilişkilerde bulunurken, kadınlar da onları izleyip eğleniyorlardı.

Haya kalkmış ve cinsel sapıklık toplumun bütün kesimlerine yayılmıştı. Canlıların üremesini düzenleyen ilâhî kanunlara ters düşen bu çirkin sapıklık, tabii ki devam edemezdi ve ilâhî gazabın gelmesi an meselesi idi.

Azap meleklerinin gelmesi!..

Yüce Allah tarafından Lût kavmini helâk etmekle görevlendirilen melekler, genç ve yakışıklı delikanlılar şeklinde Lût kavmine geldiler ve doğruca Hazret-i Lût'un evine gidip, ona konuk oldular.

Evine konuk olarak gelen genç ve yakışıklı delikanlıların melek olduklarını bilmeyen Hazret-i Lût:

"Ah! Şimdi kavmim gelip bunları benden ister ve zorla elimden almaya kalkışarlarsa, ne yaparım?" diye, gönlü daraldı ve adeta dizlerinin bağı çözüldü.

Korktuğu az sonra başına geldi. Evi kuşatan sapıklar, gençleri bize ver, aksi halde kapıyı kırarız diye bağırmaya ve tehditler savurmaya başladılar.

Hazret-i Lût'un yüzü sararmış, nefesi kesilmiş ve kalbi durma noktasına gelmişti ki, Melekler:

"Ey Lût! Dediler. İyi bil ki, biz Rabbinin elçileriyiz. Sana el uzatamazlar. Sen, gecenin bir bölümünde ailenle birlikte yürü. Zevcenin dışında içinizden kimse geride kalmasın. Çünkü onların başına gelecek olan (azap) onun da (zevcenin de) başına gelecek." (Hûd, 81)

Hazret-i Lût, konuğu olan gençlerin melek olduğunu öğrenince, ohh! diye derin bir nefes aldı ve rahatladı.

Tam o anda kapıyı kırıp içeri giren sapıklar, meleklerle (yani gençlere) saldırmaya yeltenirken, meleklerden biri (Hazret-i Cebrail) bir kanadını çıkarıp, hafifçe silkince, sapıkların hepsini

şehrin dışına fırlattı. Neye uğradıklarını anlamayan sapıklar, yarı baygın bir halde kendilerini yerde buldular ve gözleri de kör olmuştu.

Lût kavminin helak olması!..

Yüce Allah buyuruyor:

“Güneşin doğuşu anında, korkunç bir uğultu onları yakalayiverdi.” (Hicr, 73)

Atalarımızı; *“Gün doğmadan, neler doğar”* demişler. İşte, Lût kavmi için de öyle oldu. Son gecelerinde daha da azgınlaşan sapıklar, Hazret-i Cebrail’in bağırmasından kaynaklanan uğultu ile yataklarından fırlayıp dışarıya çıktılar.

Korkudan konuşamıyor, birbirlerine bakıyorlardı ki, şiddetli bir fırtına koptu ve üstlerine taşlar yağmaya başladı.

Aşırı derecede sıcak olan ve temas ettiği yeri delip geçici özelliği olan bu taşlardan kurtulmak için tekrar evlerine kaçtılar ama, bu defa da çok şiddetli bir deprem başladı.

Aralıksız devam eden korkunç depremde, evleri yıkılmaya ve dağlardan kopan kayalar üstlerine fırlamaya başladı.

Diğer yandan, yerden sıcak sular fışkırıyor ve gökten de çamur gibi sıcak sular yağıyordu.

Yüce Allah’ın sonsuz ve sınırsız kudretini görmüş, Hazret-i Lût’un hak peygamber olduğuna inanmışlardı ama, artık iş işten geçmiş ve onların kıyameti kopmuştu. Ne kaçışacakları yerleri kalmıştı, ne de ölümden başka seçenekleri...

Ve yüce Allah buyuruyor:

“Ülkelerinin üstünü altına çevirdik ve üzerlerine Sicil’den taşlar yağdırdık.” (Hicr, 74)

Ve sonuçta, yüce Allah'ın emri ile Hazret-i Cebrail, Lût kavminin yaşadığı toprakların tamamını yerinden koparıp, havaya kaldırdı ve üstünü altına çevirip şiddetle yere vurdu ve meleklerin görevi tamamlanmış oldu.

Yüce Allah buyuruyor:

“Ve Celâlim hakkı için ki, Biz ondan (Lût kavminin helâk olduğu yerden) akıllı toplumlar için apaçık bir âla-met bıraktık.” (Ankebut, 35)

Lût kavmi helak olurken, oradan gelen uğultuları, patlamaları ve insanların çığlıklarını uzak çevrelerden duyup, Lût kavminin bulunduğu yere gelenler, korkunç bir görüntü ile karşılaştılar ve hayal mi görüyoruz, diye gözlerine inanamadılar.

Dağları, tepeleri, bağları, bahçeleri ve o yörenin en güzel şehri Sedum ile birlikte, Lût kavminin yaşadığı ülkenin tamamı batmış ve geriye pis, acı, kokulu ve çamurlu sulardan meydana gelen kocaman bir göl kalmıştı.

Ürdün ile İsrail arasında bulunan Lût gölünün alanı 930 km2 ve derinliği ortalama 300 metredir.

Deniz seviyesinin 360 metre altında olan Lût gölünde, canlı türleri yaşayamamaktadır.

* * *

SON PEYGAMBER

Kıyamete kadar gelecek olan torunlarının genlerini hücrelerinde taşıyan Hazret-i Âdem, çok uzun boylu ve iri yapılı idi. Ayrıca alnında parlak bir nur vardı. İşte o nur, son peygamber Hazret-i Muhammed'in nuru idi. Melekler o nuru ziyarete geliyor ve Hazret-i Âdem ile sohbet ediyorlardı.

Hazret-i Âdem, alnındaki nurun kendisinde emanet olduğunu, eşi Havvâ vasıtası ile evlatlarından birine geçeceğini ve son peygamber Hazret-i Muhammed'in o evladının neslinden geleceğini biliyordu.

Hazret-i Havvâ 19 defa doğum yapmış ve her doğumunda biri kız, biri erkek olmak üzere hep ikiz doğurmuştu ama, o nur hala Hazret-i Âdem'in alnında idi.

Hazret-i Havvâ son olarak Hazret-i Şît'e gebe kaldığında, Hazret-i Âdem'in alnındaki nur derhal Hazret-i Havvâ'ya ve Hazret-i Şît doğduğunda, o nur Hazret-i Şît'e geçti ve son peygamber Hazret-i Muhammed'in, Hazret-i Şît'in neslinden geleceği belli oldu.

Sonra Hazret-i Şît'ten en temiz eşler vasıtası ile Hazret-i İdris'e, Hazret-i Nuh'a, Hazret-i İbrahim'e ve Hazret-i İsmail'e geçen nur,

Hazret-i İsmail'den sonra da yine en temiz eşler vasıtası ile Abdülmuttalib'e ve ondan da oğlu Abdullah'a geçti ve Hazret-i Muhammed'in dünyaya gelmesi yaklaşmış oldu.

Kader denilen ilâhî programın gereği, Hazret-i Abdullah ile Hazret-i Âmine evlenince, Hazret-i Abdullah'ın alnındaki nur,

Hazret-i Âmine'ye ve sevgili peygamberimiz Hazret-i Muhammed doğunca, o parlak nur gerçek sahibine ulaştı.

Alnındaki nûru eşi Hazret-i Âmine'ye teslim eden ve bu dünyadaki görevini tamamlayan Hazret-i Abdullah, ticaret için gittiği Şam dönüşü, Medine'de vefat etti ve sevgili peygamberimiz ana karnında yetim kaldı.

Bu vefasız dünyaya yetim olarak gelen Hazret-i Muhammed, Mekkelilerin o zaman ki adeti üzerine Ben-i Sâd kabilesinden Halime ismindeki bir süt anneye teslim edildi.

Dört yaşına kadar süt annesinin yanında kalan Hazret-i Muhammed, sonra Mekke'ye getirildi ve annesine teslim edildi.

Hazret-i Muhammed artık annesinin yanında idi ve çocukluğunun en mutlu günlerini yaşıyordu. Ancak dışarıda yaşıtalarının babalarına koşuştuklarını görünce bir kenara çekilip ağlıyor, sonra eve gelip, *"Anne, benim babam yok mu?"* diye soruyordu.

Hazret-i Muhammed 6 yaşında iken, annesi ve yardımcıları Ümmü Eymen'le birlikte Medine'ye gittiler ve dönüşte Hazret-i Abdullah'ın mezarını ziyaret ettiler.

Mezarın başında çok duygulanan ve birbirlerine sarılıp ağlayan anne ile oğulu, Ümmü Eymen güçlkle ayırdı ve sonra develerine binip Mekke'ye doğru hareket ettiler.

Yolda aniden hastalanan Hazret-i Âmine, Ebvâ denilen yere gelince, Ümmü Eymen'in yardımı ile güçlkle deveden indi ve yere yığılıp kaldı.

Babasının mezarı başında çok ağlayan ve henüz göz yaşları dinmeyen yetim Muhammed, derhal annesinin boynuna sarıldı ve *"Anneciğim, sende mi öleceksin? Beni kime bırakacaksın?"* diye ağlamaya başladı.

Hazret-i Âmine güçlükle gözlerini açıp, son kez yetim Muhammed'ine baktı ve, *"Her yeni eskir ve yaşayan ölür, ben de ölüyorum ama, ah!. Sana doyamadım"* dedi ve temiz ruhunu Azrail'e teslim etti.

Babasını hiç görmeyen sevgili Peygamberimiz, şimdi annesini de kaybetmişti. Hem de gurbet ellerinde ve çölde!..

Yetim Muhammed ağlıyordu. Ümmü Eymen ağlıyordu. Gökteki melekler ve yerdeki varlıklar ağlıyordu.

Ancak, bu işler bir rastlantı değildi ki!..

Gerçekte her şey, kader denilen ilâhî iradenin takdiri doğrultusunda geliyordu.

Çünkü Hazret-i Muhammed, dünyayı aşan ve sonsuzluk âlemine uzanan çok kutsal bir görev için yaratılmıştı ve son peygamber olacaktı.

Olağanüstü bir görev için yaratılan Hazret-i Muhammed'in olağanüstü koşullarda ve olağanüstü gözetimde yetişmesi gerekiyordu.

Ana-baba olarak, Âmine ile Abdullah'ın, yavruları Muhammed'i bu doğrultuda yetiştirmeye liyakat ve yetenekleri olmadığından, yüce Allah onları devre dışı bıraktı ve son peygamber olacak olan Hazret-i Muhammed'i özel gözetimine aldı.

Kervanda bulunanların yardımı ile Hazret-i Âmine oraya defin edildi ve Ümmü Eymen yetim Muhammed'i bağrına basıp Mekke'ye getirdi, dedesi Abdülmuttalib'e teslim etti.

Ana karnında babasını, 6 yaşında annesini ve 8 yaşında dedesini kaybedip, amcası Ebû Talib'in yanında kalan Hazret-i Muhammed'in çocukluğu göz yaşları ve gençliği yoksulluk içinde geçti.

25 yaşına gelince; ahlâkı, güzelliği ve iyilik severliği ile ün yapmış 40 yaşlarında Hatice isminde zengin bir kadınla evlendi.

Artık O'nun da bir yuvası, eşi vardı. Çocukları doğdu, baba oldu.

Hazret-i Muhammed bedensel ve duygusal açıdan gerçekten çok mutlu olmakla birlikte, ruhsal açıdan tatmin olmuyordu.

Çünkü Allah aşkı ile yanan kalbi, yüce Allah'tan başka bir şeyle tatmin olamazdı ki!..

Gerçi henüz peygamber değildi ama *irhasat* denilen kerametini çok üstündeki bir makamda idi. Yalnız kaldığı zaman melekler ve dışarıda ağaçlar, taşlar O'na selâm veriyordu.

40 yaşına yaklaştığında her gece açık, net rüyalar görüyor ve ertesi gün rüyaları aynen meydana çıkıyordu.

Sonra yalnızlık sevdirdi. Kalbi Allah aşkı ile yanıyor ve ruhu ilâhî cezbe ile başka âlemlere çekiliyordu.

Hazret-i Muhammed, irade dışı bir güç tarafından yönlendirildiğini ve elinde olmayan nedenlerle, Mekke'nin dışında yalnız kalmak istediğini çekinerek eşi Hazret-i Hatice'ye söyleyince,

Hazret-i Hatice bunu olumlu karşıladı ve eli ile azığını hazırlayıp, *"Yâ Muhammed! Dilediğin yere git ve dilediğin kadar kal. Hiç kuşukum yok ki, sen Allah'ın özel gözetimi altındasın"* dedi.

Eviden, eşinden, yavrularından ayrılan ve tüm madde âleminden kopan Hazret-i Muhammed ilâhî yönlendirme ile doğruca Nur dağına gitti.

Ruhsal ve manevî açıdan bütün koşullar oluşmuş ve Hazret-i Muhammed'in peygamberlik makamına geçişi an meselesi olmuştu.

Bir pazartesi sabahı idi. Madde âleminden kopan ve kutsal ruhu, âlem-i vahdete çekilen Hazret-i Muhammed, Nur Dağı'nın zirvesinden, yerlere göklere ibretle bakıyor ve yüce Allah'ın sonsuz kudretini tefekkür ediyordu.

Hazret-i Cebrail ufukta belirdi, *"Yâ Muhammed!"* diye bağırdı.

Sonra yaklaşarak Hazret-i Muhammed'i kucaklayıp sıktı ve *"Oku yâ Muhammed"* dedi.

Hazret-i Muhammed, *"Ben okuma bilmiyorum"* deyince aynı işi tekrarladı ve üçüncüde:

"Yaratan Rabbi'nin adı ile oku" diye başlayan Alâk süresinin ilk beş âyetini vahyetti (okudu).

Hazret-i Muhammed'e ilk vahiy gelmiş ve nübüvvet denilen peygamberlik dönemi başlamıştı. Ancak, ilâhî emirleri tebliğ etme ve insanları İslâm'a davet etme ile henüz mükellef kılınmamıştı.

Bu olaydan sonra üç yıl kadar Hazret-i Cebrail gelmedi. Yüce Allah'ın emri ile başka melekler gelip, Hazret-i Muhammed'e yapması gereken ibadetleri öğretiyor ve O'nu zor günlere hazırlıyorlardı.

TEBLİĞ GÖREVİNİN BAŞLAMASI

Ruhsal bir olaydan dolayı manevî cezbeye giren ve titremeye başlayan Hazret-i Muhammed, bir örtüye bürünmüş yatıyordu ve yanında eşi Hazret-i Hatice vardı.

Yüce Allah'ın emri ile Cebrail geldi ve:

"Ey örtüye bürünen (yatan),

Kalk ve (insanları azabım ile) uyar!

Ve Rabbini büyükle (tekbir al)." (Müddessir, 1-2-3)

Âyetlerini vahyetti (okudu).

Hazret-i Cebrail, *“Ey örtüye bürünen, kalk ve uyar”* âyetlerini okuyunca, Hazret-i Muhammed derhal ayağa kalktı, *“ve Rab-bini büyükle”* âyetini okuyunca, *“Allahü Ekber”* diye tekbir aldı.

Hazret-i Hatice, tabii ki Hazret-i Cebrail’i görmemiş ve vahiy olunan âyetleri duymamıştı ama, onun tertemiz kalbi duygulanmış ve ruhsal açıdan bir şeyler sezmişti. Eşi Hazret-i Muhammed *“Allahü Ekber”* diye tekbir alınca o da *“Allahü Ekber”* diye tekbir aldı ve eşini izlemeye başladı.

Hazret-i Cebrail gidince, Hazret-i Muhammed eşi Hatice’ye; *“Rabbim bana derhal tebliğe başlamamı emretti. Ben de öncelikle senden başlıyorum. Allah’tan başka ilâh olmadığına ve benim Allah’ın kulu ve Resulü olduğuma inanıp, ‘Kelime-i şehadet’ getirmeni ve ilk müslüman hanımı olmanı istiyorum”* dedi.

Sabırsızlıkla bu anı bekleyen Hazret-i Hatice, hemen kelime-i şehadet getirip müslüman oldu ve abdest alıp iki rekat namaz kıldı.

Erkeklerden Hazret-i Ebû Bekir’in, azatlı kölelerden Hazret-i Zeyd’in ve çocuklardan Hazret-i Ali’nin de müslüman olmaları ile Hazret-i Muhammed’in dört tane sahabeti oldu.

Huzuru, İslâm’da bulan ve ruhsal açıdan tatmin olan Hazret-i Ebû Bekir, bu mutluluğunu arkadaşları ile paylaşmak istedi ve en yakın arkadaşlarından,

Osman bin Affan, Abdurrahman bin Avf, Sa’d bin Ebî Vakkas, Zübeyr bin Avam ve Talha bin Ubeydullah’ı İslâm’a davet etti ve onları Hazret-i Muhammed’in yanına götürdü.

Sevgili Peygamberimiz’in sohbetini dinleyince, gönülleri tatmin olan ve ruhsal açıdan duygulanan bu beş kişi, hemen

kelime-i şehâdet getirip müslüman oldu ve abdest alıp, peygamberimiz ile birlikte iki rekat namaz kıldı.

Sonra, Ebû Ubeyde, Ebû Seleme, Habbab, Sa'd bin Zeyd ve eşi Fâtıma, Erkam bin Erkam, Kudâme, Osman bin Maz'ûn, Ubeyde bin Haris, Abdullah bin Mes'ûd, Bilal-i Habeşî, Suheyb-i Rumî, Yâsir ve eşi Sümeyye ile oğlu Ammar'ın da müslüman olmaları ile 'Elhamdülillah' müslümanların sayısı artmaya başladı.

Allah hepsinden razı olsun.

Hazret-i Muhammed önceleri insanları gizlice İslâm'a davet ediyordu. Yüce Allah; **"Emir olduğunu (tebliğ görevini) açıkça yap."** (Hicr, 94) buyurunca,

Hazret-i Muhammed insanları açıkça İslâm'a davet etmeye başladı ve bu açık davet, müslümanlar için zor günlerin başlangıcı oldu.

Sevgili Peygamberimiz, müşriklerin topluca buldukları yerlere gidip, onlara; elleri ile yaptıkları ve belirli yerlere diktikleri putlarının gerçekte diğer taşlardan hiçbir farklı özelliklerinin bulunmadığını, bu nedenle onlara secde ya da saygı duruşu yaparak yüce Allah'a şirk (ortak) koşmamalarını ve yalnızca yüce Allah'a kulluk etmelerini söyleyip, onları İslâm'a davet edince...

Allah'tan başka ilâh olmadığını ve putlarının, (taş parçalarının) yok sayılmasını kabullenemeyen müşrikler, Hazret-i Muhammed'e hakarete ve İslâm'a karşı saldırıya geçtiler.

Öncelikli hedefleri köleler, kimsesizler ve savunmasız kişilerdi. Amaçları zor kullanarak bunları dinlerinden döndürmek ve İslâm'a eğilimi olan diğer insanlara göz dağı vermektir.

Hazret-i Habbab'ı yanan ateşin üstüne sırt üstü yatırıp işkence yaparken,

Günlerce işkence yaptıkları Hazret-i Bilal'in boynuna ip bağlayıp Mekke sokaklarında koşturuyorlardı.

Hazret-i Yâsir ile eşi Hazret-i Sümeyye'yi Mekke'nin dışına çıkarıp, kızgın çöllerde günlerce işkence yapan müşrikler, her ikisini vahşice şehit ederken,

Oğulları Hazret-i Ammar'ı da çırılçıplak kızgın kumlara gömerek acımasızca işkence yapıyorlardı.

Müşriklerin aşırı baskı ve işkencelerine dayanamayan bazı müslümanlar başka bir ülkeye göç etmek için izin isteyince,

Sevgili Peygamberimiz, mübarek parmağı ile Habeşistan'a doğru işaret ederek, "*Oraya gidin, oranın hükümdarı (Ashame) âdildir*" buyurdu ve İslâm'da ilk göç Habeşistan'a oldu.

İnançları doğrultusunda özgürce yaşayabilmek için yurtlarını terk edip Habeşistan'a göç eden müslümanlar, gurbet ellerinde vatan hasreti ile yanarken ve bunun da ötesinde Hazret-i Muhammed'den ve O'nun feyizli sohbetlerinden yoksun kalırken..

Mekke'de kalan müslümanlar da, müşriklerin her çeşit baskı ve işkencelerine sabır edip, inançlarından taviz vermiyor ve ibadetlerini gizlice yapıyorlardı.

Göçük altından kurtarılan ve havaya, ışığa kavuşan kişi, tekrar göçük altına dönmeyeceği gibi,

Şirk ve küfür bataklıklarından kurtarılan ve İslâm'a, manevî feyizlere kavuşan müslümanlar da, tekrar şirk ve küfür bataklıklarına dönmüyor ve müşrikleri çıldırtıyorlardı.

Mekke müşriklerinin tüm baskı ve zorbalıklarına rağmen, bir tek müslüman dininden dönmüyor, aksine müslümanların sayısı her gün artıyor ve İslâm, Mekke dışındaki kabileler arasında da hızla yayılıyordu.

Hac mevsiminde Mekke'ye gelen yabancılarla ilgilenen ve onları İslâm'a davet eden Hazret-i Muhammed, nübüvvetin (peygamberliğin) 11. yılında Akabe yakınlarında Medinelili 6 kişi ile karşılaştı.

Medinelilere; *"Lütfen oturur musunuz, biraz sohbet edelim"* dedi. Kabul edip, oturdular.

Sevgili Peygamberimiz önce Kur'ân'dan bazı âyetleri okudu. Ardından feyizli bir sohbet yaptı ve kendisinin son peygamber olduğunu söyleyip, onları İslâm'a davet etti.

Sohbetten çok etkilenen Medineliler, kısa bir şaşkınlıktan sonra birbirlerine baktılar, aralarında gizlice konuştular ve sonra Hazret-i Muhammed ile birlikte kelime-i şehâdet getirerek müslüman oldular.

Medinelilerden ilk önce müslüman olan 6 kişi şunlardır:

Es'ad bin Zürrâre, Rafi bin Mâlik, Avf bin Hâris, Kutbe bin Âmir, Utbe bin Âmir ve Haris bin Abdullah.

Allah onlardan razı olsun.

Hacdən sonra yurtlarına dönen bu 6 kişi, bütün güçleri ile çalışmaya ve Medine'de İslâm'ı yaymaya başladılar.

Ertesi yıl, Es'ad bin Zürrâre'nin başkanlığında 12 kişilik bir topluluk halinde Mekke'ye geldiler ve yine Akabe yakınlarında Hazret-i Muhammed ile görüşüp sohbetini dinlediler.

Hazret-i Muhammed onlardan bazı konularda söz (biat) alırken, onlar da Hazret-i Muhammed'den Kur'ân'ı, İslâm'ı öğretecek bir kişiyi Medine'ye göndermesini istediler.

Sevgili peygamberimiz onlara, Mus'âb bin Umeyr'i gönderdi. Hazret-i Mus'âb, Medine'ye vardığında oradaki müslü-

manların sayısının 40'a ulaştığını görünce çok duygulandı ve göz yaşlarını tutamadı.

Hazret-i Mus'âb'ın ve oradaki müslümanların olağanüstü çalışmaları ile Medine'de İslâm hızla yayılıyor ve müslümanların sayısı her gün artıyordu.

Evs kabilesinin lideri ve Medine'nin en ağırlıklı kişisi olan Sa'd bin Muaz'ın da müslüman olması ile, Medine'de İslâm'ın önünde bir engel kalmayınca,

Hazret-i Mus'âb oradaki müslümanlarla birlikte cemaatle namaz kılmaya ve İslâm'ı açıkça anlatmaya başladı.

Medine'de Evs ve Hazrec adında sürekli birbiri ile savaşan iki kabile vardı. Bu anlamsız savaşlarda nice yiğitler ölür, nice hanımlar dul, nice çocuklar yetim kalır ve nice analar babalar sürekli gözyaşı dökerlerdi.

Bu iki düşman kabileye mensup olan kişilerin, müslüman olmaları ve birlikte yan yana cemaat halinde namaz kılmaları ile yüzyıllarca devam eden bu anlamsız savaşlar sona erdi. Aralarındaki düşmanlık kardeşliğe dönüştü ve Medine'de bir bayram havası oluştu.

Ertesi yıl, yani nübüvvetin 13. yılında Hazret-i Mus'âb'ın başkanlığında ve ikisi kadın olmak üzere 75 kişilik bir müslüman topluluğu, Medine'den Mekke'ye geldi ve yine Akabe'de buluşup, Hazret-i Muhammed ile görüştü.

Bu görüşmede Medineliler, canlarını, evlatlarını ve hanımlarını korudukları gibi, Hazret-i Muhammed'i de düşmanlarına karşı koruyacaklarına söz verip biat ettiler ve Hazret-i Muhammed'i Medine'ye davet ettiler.

Bu sözleşmeden sonra Mekke'deki müslümanların, Medine'ye hicret etmelerine izin veren Hazret-i Muhammed, kendisi Mekke'de kalıp yüce Allah'ın emrini beklemeye başladı.

Müslümanlar gruplar halinde ve gizlice Medine'ye göç ederken, Hazret-i Ebû Bekir de Medine'ye göç etmek için peygamberimizden izin isteyince, O'na; "Biraz bekle, inşâAllah beraber gideriz" dedi.

Mekke'den hicret (göç) edip, Medine'ye yerleşen müslümanlara, *mühacirin* ve muhacirine yardım eden Medineli müslümanlara *ensar* denir.

Evlerini, yurtlarını, terk edip Medine'ye göç eden müslümanları, Medineli din kardeşleri gurbet ellerinde yalnız bırakmadılar.

Onlara sahip çıktılar. Evlerinde barındırdılar, mallarına mülklerine ortak ettiler ve gerçekten, dünyada eşi görülmeyen bir din kardeşliği dayanışmasının örneğini verdiler.

Ancak, ensarın ve muhacirinin gönülleri buruk, boyunları bükük ve gözleri yaşlı idi.

Çünkü canlarından çok sevdikleri Hazret-i Muhammed Mekke'de ve üstelik düşmanlarının arasında idi.

HAZRET-İ MUHAMMED'İN HİCRETİ

Müslümanların Medine'ye hicret etmelerini önceleri pek önemsemeyen ve hatta sevinen müşrikler, sonunda işin önemini ve stratejik boyutlarını anlayıp korkmaya başladılar.

Onlara göre, Medine'deki Evs ve Hazrec kabileleri müslüman olunca, aralarındaki asırlık kan davalarını tarihe gömüp barışmış ve Mekke'den gelen müslümanlarla birleşip, güçlü bir ittifak oluşturmuşlardı.

(Hazret-i) Muhammed de Medine'ye gidip o toplumun başına geçince, çevre kabilelerdeki müslümanların da katılımı ile bu ittifak daha güçlenir ve ileride Mekkeliler için tehlike oluşturabilirdi.

Bunun için Dâru'n-Nedve'de toplanıp, durum değerlendirmesi yaptılar ve sevgili Peygamberimiz'in öldürülmesine karar verdiler.

Karar gereği, hava kararınca Hazret-i Muhammed'in evi kuşatıldı ve âni bir baskınla öldürülmesi için son hazırlıklara başlandı.

Yüce Allah'ın emri ile Hazret-i Cebrail geldi ve sevgili Peygamberimize Ebû Bekir ile birlikte hicret etmelerini bildirdi.

Sevgili Peygamberimiz Yâsin Süresi'nin ilk 8 âyetini okuyarak evden çıktı ve müşriklere görünmeden aralarından sıyrılıp geçti ve Ebû Bekir'in yanına gitti.

Müşriklerin çok sıkı kuşatması altındaki evinden yüce Allah'ın izni ile çıkan Hazret-i Muhammed, Hazret-i Ebû Bekir ile birlikte Sevr Dağı'ndaki bir mağaraya gitti ve orada üç gün kaldı.

Diğer yandan, çok sıkı kuşatma altındaki evden Hazret-i Muhammed'in çıkışına akıl erdiremeyen müşrikler, her tarafta O'nu aramaya başladılar ve bazıları, ayak izlerini izleyerek mağaranın kapısına kadar geldiler.

Ancak mağaranın giriş kapısının kat kat örümcek ağları ile örülü olduğunu ve kapı ağzında bir de kuş yuvasını gören müşrikler, *"Bu mağaraya yıllarca insan girmemiş"* diyerek geri döndüler.

Mağarada üç gün kalan sevgili Peygamberimiz, Hazret-i Ebû Bekir ile birlikte Medine'ye hicret etmek üzere yola çıktı ve sahil yolunu izleyerek, rebülevvel ayının 8. Pazartesi günü Medine yakınındaki Kûba köyüne ulaştı.

Kûba'da birkaç gün kalıp dinlenen ve oradaki müslümanlarla birlikte Kûba Mescidi'ni yapan Hazret-i Muhammed,

Medine'den kendisini karşılamaya gelenlerle birlikte Cuma günü Kûba'dan ayrıldı ve Medine'ye doğru yola çıktı.

Kûba ile Medine arasındaki Rânuna Vâdisi'ne geldiğinde öğle vakti olmuştu. Sevgili Peygamberimiz vâdinin üst tarafında devesinden indi ve orada ilk Cuma hutbesini okudu ve ardından ilk Cuma namazını kıldırdı. Sonra tekrar devesine bindi ve Medine'ye (şehir merkezine) doğru hareket etti.

Mekke müşrikleri kin, öfke ile öldürmek amacıyla Hazret-i Muhammed'i ararken,

Medineliler sabırsızlıkla ve sevinç gözyaşları ile Hazret-i Muhammed'i bekliyorlardı.

Gurbet ellerinde Hazret-i Muhammed'in hasreti ile yanan boynu bükük muhacirin!

Yavrularını kucağına alıp terasa çıkan genç hanımlar!

Akabe'de biat eden Medineli müslümanlar!

Hastalar, yaşlılar, gençler ve çocuklar yollara dökülmüş, sevinç göz yaşları ile Hazret-i Muhammed'i bekliyorlardı!

Hazret-i Muhammed'in Medine'ye yaklaştığı haberleri geldikçe ve tekbir sesleri duyuldukça,

Coşku ve heyecan doruğa çıkıyor, nefesler tutuluyor ve yaşlı gözler Hazret-i Muhammed'i arıyordu.

Ve beklenen o mutlu an geldi, yüce Allah'ın son peygamberi Hazret-i Muhammed *Seniyyetül Veda*'dan Medine'ye girdi.

Medine halkı tarihinin en büyük, en coşkulu bayramını yaşıyordu. Sevinç göz yaşlarını tutamayıp, hıçkırığa hıçkırığa ağlayanlar! Canım sana feda olsun yâ Resulallah! diye bağırıp yere yıkılanlar! Ve,

Tala'al bedru aleynâ, min seniyyâtî'l-vedâ kasidesi ile dağları, taşları ağlatanlar!

Yüce Allah'ın son peygamberi Hazret-i Muhammed, artık Medine'de idi. Hazret-i Muhammed artık onlarındı.

Ya Rab! Bu ne büyük bir nimet! Ya Rab! Bu ne büyük bir lütüf! *Vecebeş şükrü aleynâ, mâ'deâ Lillahi dâ* diye secdeye kapanıp, şükür etmekten başka ellerinden ne gelirdi ki!..

Hazret-i Muhammed, evlerinin önünden geçerken, kapılarını ardına kadar açan Medineliler, devenin yularına yapışıp, "Yâ Resulallah! bize buyur" diye yalvarıyorlardı!

Kimseyi kırmak istemeyen sevgili Peygamberimiz, "*Deve-min çöktüğü yere konuk olacağım*" diye gönüllerini alıyordu.

Sağa, sola bakınarak ve âdeta Medinelileri selâmlayarak ağır ağır yürüyen deve önce boş bir arsanın önünde hafifçe çöktü, sonra kalktı ve biraz yürüdükten sonra,

İstanbul – Eyüp'te medfun bulunan ve ülkemiz için rahmet ve iftihar vesilesi olan Ebû Eyyûb Halid bin Zeyd el Ensârî (Eyüp Sultan) hazretlerinin kapısı önünde çöktü, boynunu yere koyup, hafifçe bağırdı. Yani tamam dedi.

Sevgili Peygamberimiz, Rabbimin takdir ettiği yer inşaAllah burasıdır diye devesinden inmek üzere hazırlanırken,

Devenin kapısı önünde çöktüğünü ve Hazret-i Muhammed'in deveden inmek üzere hazırlandığını gören Eyüp Sultan hazretleri, bu büyük nimet, bu ilâhî lütûf karşısında gözlerine inanamıyordu. Ağlayarak koştu ve "*Buyurun yâ Resulallah!*" diye, sevgili Peygamberimizi evine davet etti.

Eyüp Sultan hazretlerinin evi, bir anda yeryüzünün en kutsal hanesi ve İslâm'ın karargahı oluverdi.

Başta Hazret-i Cebrail olmak üzere, melekler Hazret-i Muhammed'i ziyarete geliyor ve Medine'ye hoş geldin diyorlardı.

Medine halkı da gruplar halinde Hazret-i Muhammed'i ziyaret edip, sohbetlerinden feyizler alıyor ve ülkemize hoş geldin diyorlardı.

Medineliler, Hazret-i Muhammed'in feyizli sohbetlerine doyamıyorlardı ama, ev dardı ve birçok kişi bu manevî nimetten yoksun kalıyordu. Bunun tek çözümü, âcilen bir mescid yapmaktı.

Mescid'in yeri de hazırды. Devenin ilk çöktüğü yerdeki boş arsaya mescid yapılacak ve devenin çöktüğü yer de Mescid'in kapısı olacaktı.

Arsa, Sehl ve Süheyl adında iki yetime aitti ve Es'ad bin Zürâre hazretleri bu yetimlerin velisi idi.

Arsanın değeri on miskal altın olarak belirlendi ve Hazret-i Ebû Bekir tarafından satın alınıp, mescid yapılmak üzere vakfedildi.

İnşaata hemen başlandı ve sevgili Peygamberimiz de sırtında taş, kerpiç taşıyarak ve çamur karıştırarak sahabeleri ile birlikte çalıştı.

Mescid tamamlanınca, sevgili Peygamberimiz için de Mescid'in yanına, tek katlı ve tek odadan oluşan küçücük bir ev yapıldı ve,

Sevgili Peygamberimiz 7 ay konuk kaldığı Eyüb Sultan hazretlerinin evinden kendi yuvasına taşındı.

Müslümanlar artık beş vakit namazlarını bu Mescid'de, hem de sevgili Peygamberimizle birlikte cemaat halinde kılıyorlardı.

Sonra Hazret-i Muhammed'in nur ve feyiz saçan sohbetlerini doyasıya dinliyor ve diledikleri gibi ibadetlerini özgürce yapıyorlardı.

Baskılı, işkenceli günler geride kalmış, korkunç birer kabus gibi gecenin karanlıklarına gömülmüş ve artık sabah olmuştu.

Kalbindeki inancından dolayı günlerce işkence gören ve "Allah bir" dediği için boynuna ip bağlanıp Mekke sokaklarında sürüklenen Hazret-i Bilal,

Şimdi Mescid'in yakınındaki en yüksek yere çıkıyor ve sesinin çıktığı kadar bağıarak, "Allahü Ekber, Allahü Ekber" diye ezan okuyor ve müslümanları namaza davet ediyordu.

Ya Rab! Ne büyük lûtuftur, ne büyük nimet, ne büyük özgürlük!...

SON PEYGAMBER'İN FARKLI ÖZELLİĞİ

Yüce Allah Hazret-i Muhammed'den önceki dönemlerde, her topluma ayrı ayrı peygamber gönderir ve o peygamberler de yalnızca görevli buldukları toplumlara ilâhî emirleri tebliğ eder, öğütler verir ve imana davet ederlerdi.

Peygamberlerinin öğütlerini dinleyen ve ilâhî emirler doğrultusunda yaşayan toplumlar, manevî feyizler ve ruhsal zevklerle ibadetlerini yapıp, dünyada ve âhirette mutlu olurken...

Peygamberlerinin öğütlerini dinlemeyen ve ilâhî emirlerle isyan eden sapık ve putçu toplumlar da ilâhî gazabla helâk olup giderlerdi.

Son peygambere gelince!..

Yüce Allah şöyle buyuruyor:

"(Ya Muhammed!) Seni ancak bütün insanlara müjdeleyici ve uyarıcı (peygamber) olarak gönderdik." (Sebe, 28)

Hicret olayı ile Mekke müşriklerinin baskıcı rejiminden kurtulan ve Medine'de olağanüstü bir coşku ile karşılanan Hazret-i Muhammed, beş vakit namazı Mescid'de sahabeleri ile birlikte kıyor ve onları her açıdan tam bir müslüman olarak yetiştiriyordu.

Ancak, son peygamber olan Hazret-i Muhammed için bunlar yetersizdi. Çünkü O, yalnızca Mekke ya da Medine halkına değil, ırk, renk, dil, ülke ve kıta ayırımı olmaksızın bütün insanlara gönderilen son peygamberdi.

Yeryüzündeki bütün insanlara, yüce Allah'ın rahmetini müjdeleyici ve azabından uyarıcı peygamber olarak gönderilen Hazret-i Muhammed'in, köşesine çekilip mescidde oturması ve yalnızca Medine'deki müslümanlarla ilgilenmesi yeterli olamazdı. Çünkü O, son peygamberdi ve ondan sonra yeryüzüne başka peygamber gelmeyecekti.

Son peygamber olan Hazret-i Muhammed'in Medine'nin dışına çıkması ve komşu kabilelerden başlayarak, durmadan, dinlenmeden çalışması ve ulaşabildiği bütün toplumlara İslâm'ı tebliğ etmesi temel görevi idi.

Çünkü yüce Allah şöyle buyurdu:

“Ey Resül (üm, Muhammed'im) sana Rabbinden indirilenleri tebliğ et. Eğer etmezsen, Rabbinin verdiği peygamberliği yapmamış (ve sorumlu) olursun.” (Mâide, 67)

Hazret-i Muhammed, hicret olayından sonra, Medine'de çok rahat ve huzurlu bir ortama kavuşmuştu ama, Medine dışındaki insanlar ne olacaktı? Onlar da O'nun ümmeti idi!..

Bu ortamda köşesine çekilip evinde ya da mescidde oturamaz ve yalnızca Medine'deki müslümanlarla ilgilenip, diğer insanları sapık inançları ve sapık yaşantıları ile başbaşa bıraka-

maz ve görevini ihmal edemezdi. Çünkü peygamberlerin de sorguya çekileceği bir gün vardı.

Bu nedenle sevgili Peygamberimiz, sahabeleri ile birlikte Medine dışına çıkmaya, komşu kabilelerden başlayarak, kabile kabile dolaşmaya ve ilâhî emirleri tebliğ etmeye başladı.

Mekke döneminde, Mekke müşriklerinin korkunç baskısı altında güçlkle tebliğ görevini yapan Hazret-i Muhammed,

Şimdi de Medine dışında, çöl doğasının ağır koşulları altında tebliğ görevini yapıyor ve insanları İslâm'a davet ediyordu.

Özel uçağı ve klimalı arabası olmayan Hazret-i Muhammed, deve üzerinde zamanla yarışiyordu.

Güneşte ısınan sıcak suları içerek ve kupkuru arpa ekmeğini yiyerek ıssız çöllerde dolaşiyor ve en uç noktalara kadar İslâm'ı taşımaya çalışiyordu.

Bazen aç, susuz, uykusuz, kalıyor, bazen de amacını anlamayan ve kendilerine saldıran müşriklerle savaşıma zorunluluğunda kalıyordu.

Hazret-i Muhammed'in ve sahabelerinin olağanüstü çalışmaları ile İslâm hızla yayılıyor ve müslümanların sayısı çığ gibi büyüyordu. Özellikle Mekke'nin fethinden sonra, insanlar bölük bölük İslâm'a gelmeye başladı ve kısa zamanda Arap Yarımadası'nın tamamına yakını İslâmlaştı.

HAZRET-İ MUHAMMED'İN VEFATI

Yüce Allah; **"Her nefis ölümü tadacaktır."** (Ankebut, 57) buyuruyor.

Peki, ya son Peygamber?

Yüce Allah buyuruyor:

“(Yâ Muhammed) Senden önce hiçbir insana ebedilik (sonsuz hayat) vermedik. Sen ölürsen, onlar (senin ölümünü bekleyenler) ebedi mi kalacak?” (Enbiya, 34)

Sahabeler, son olarak en coşkulu, en feyizli günlerini Hazret-i Muhammed ile birlikte yaptıkları *‘Veda Haccı’nda* yaşamışlardı.

Özellikle *Veda Hutbesi* denilen tarihî konuşmasını yaparken, nefesler tutulmuş, ruhsal heyecan doruğa ulaşmış ve gönüller Allah aşkı ile yanmıştı.

Hazret-i Cebrail, *“Bugün dininizi tamamladım”* âyetini getirince, ruhsal coşku daha da artmış ve sahabeler bayram sevinci yaşarken, Hazret-i Ebû Bekir ağlıyordu.

Sevgili Peygamberimiz niye ağladığını sorunca, Hazret-i Ebû Bekir: *“Yâ Resulallah! Sen bu dinî tebliğe geldin. Din tamamladığına göre, Sen’in görevinin de tamamlanmış olmasından ve Sen’in aramızdan ayrılacağından korkuyorum”* dedi ve bütün sahabeleri de ağlattı.

Hazret-i Ebû Bekir, ictihadında yanılmamıştı. Hac dönüşü Safer ayının sonlarında, önce baş ağrısı ile başlayan ve sonra yüksek ateşe dönüşen bir hastalığa yakalanan sevgili Peygamberimiz...

Namaz vakitlerinde Mescid’e kadar gelip, namazı cemaat ile kılıyor, ancak çok sevdiği sahabeleri ile sohbet yapamayıp evine gidiyor ve dinleniyordu.

Yemeden içmeden kesilen ve uykuları kaçan sahabeler şaşkına dönmüşlerdi. Ne yapmalı idiler? Ne yapabilirlerdi ki!?!..

Oturup ağlamaktan ve şaşkın şaşkın dolaşmaktan başka ellerinden bir şey gelmiyordu ki!..

Hastalığına sahabelerinin çok üzüldüğünü haber alan sevgili Peygamberimiz, Ali ile Fadl'ın kollarına girerek Mescid'e geldi ve minberin ilk basamağına oturup, sahabelerine; *"Ben'im için çok üzüldüğünüzü haber aldım. Hangi peygamber ümmeti ile ebedî (sürekli) kaldı ki, Ben de sizinle ebedî kalayım"* dedi.

Sonra kaderle ilgili temel konularda öğütler verdi, helallaştı ve minberden inip evine gitti, yatağına uzandı.

Hazret-i Bilâl, sabah ezanını erken okurdu. Sonra Peygamberimizin kapısına gider, *"Essalah yâ Resûlâllah"* diye peygamberimizi bekler ve birlikte mescide gelirlerdi.

Sevgili Peygamberimizin vefatına üç gün kalmıştı. Sabah ezanını çok duygulu okuyan Hazret-i Bilâl,

"Essalah yâ Resûlallah" diye peygamber kapısında bekliyordu.

Sevgili Peygamberimiz ise, o anda çok rahatsızdı ve Mescid'e kadar gidecek gücü yoktu.

Sevgili Peygamberimiz, Hazret-i Âişe'ye; *"Bilâl'e söyle, Ebû Bekir imam olsun, namazlarını kılsınlar"* dedi.

Mekke müşriklerinin acımasızca yaptıkları işkencelere sabreden ve sarsılmayan Bilâl, şimdi yıkılmıştı. İçi yandı, gözleri doldu, hiç konuşamadı ve güçlkle mescide gitti.

Mescid'de Peygamber'i bekleyen gözler, Bilâl'i yalnız ve bitkin bir halde görünce bir şeyler sezdiler.

Hazret-i Bilâl, doğrudan Hazret-i Ebû Bekir'in yanına gitti. Tek kelime konuşamadı, ancak el işareti ile mihraba geçmesini ve namazı kıldırmasını anlatabildi.

Bütün sahabelerin gözleri dolmuştu, kimse konuşamıyordu ve namaz kılacak güçleri kalmamıştı.

Hazret-i Ebû Bekir, güçlükle kendini topladı, yavaş yavaş mihraba yürüdü ve “Allahü Ekber” diye tekbir aldı. Ama için için ağlıyor, okuyamıyordu.

Kadın, erkek bütün sahabeler ağlaya ağlaya güçlükle namazı kıldılar.

12 Rebiûlevvel Pazartesi günü sabahı, sevgili Peygamberimiz kendini biraz iyi görünce, yavaş yavaş mescide gitti. Sahabelerini, Hazret-i Ebû Bekir’in imametinde saf tutup namaz kıldıklarını görünce çok duygulandı ve sevgili Peygamberimiz de oturduğu yerde Ebû Bekir’e uyararak son namazını kıldı. Namazdan sonra doğruca evine gitti ve ölüm yatağına uzandı.

Sevgili Peygamberimizi sabah namazında Mescid’de görenler, iyileşiyor ümidi ile çok sevindiler. Bir kısmı önemli işlerini görmek için dağılırken, çoğunluk yine Mescid’de ve çevresinde kaldı.

Beşerin müşterek kaderi olan ölümün belirtileri başlamıştı. Son peygamberin yüzü nur gibi sararmış ve alnından inci taneleri gibi terler çıkmaya başlamıştı.

Hazret-i Aîşe, sevgili Peygamberimizin mübarek başını göğsüne dayamış, hem kendi göz yaşlarını, hem de sevgili Peygamberimizin terlerini siliyordu.

Hazret-i Fâtıma kendini tutamayarak ağlıyordu. Sevgili Peygamberimiz; “*Ağlama kızım ağlama, senin gözyaşlarına meleklerin kalbi dayanamıyor*” dedi.

Fâtıma ağlıyordu. Aîşe ağlıyordu. Ezvâc-ı tâhirat ve Ümmü Eymen ağlıyordu. Dışarıda sahabeler ve gökte melekler ağlıyordu ve yüce Allah’ın son peygamberi bu dünyadan gidiyordu.

Hazret-i Cebrail son defa geldi ve Azrail’in de gelmekte olduğunu haber verdi.

Az sonra ölüm meleği Azrail geldi. *“Yâ Resûlallah, dünyada kalmak istersen, ziyaret edip döneceğim. Mevlâ'ya kavuşmak istersen, ruhunu alıp gideceğim”* dedi.

Sevgili Peygamberimiz Cebrail'e baktı. Hazret-i Cebrail; *“Yâ Resûlallah mele-i âlâ'daki melekler seni bekliyor”* deyince, Sevgili Peygamberimiz Azrail'e *“Görevini yap”* dedi.

Ölüm meleği Hazret-i Azrail, hayatının en güç görevini yaptı. Sevgili Peygamberimizin kutsal ruhunu alıp göklere yükseldi.

Sevgili Peygamberimizin evinden gelen acı feryatlardan ve ağlamalardan, dışarıdaki sahabeler durumu anladılar ve onlar da ağlamaya başladılar.

Sevgili Peygamberimizin ölüm haberi bir anda Medine'ye yayıldı. Kadın, erkek, yaşlı, hasta, çoluk, çocuk yollara döküldü, hepsi ağlıyordu.

Mahşer günü gibi nefî nefî olmuştu. Anne kızını, baba oğlunu tanııyordu. İçleri yanıyor, kalpleri yanıyor, gözleri ağlıyordu.

Hazret-i Osman'ın dili tutulmuş, konuşamıyordu. Hazret-i Ali bir duvarın dibine çökmüş ve başını iki elinin arasına almış ağlıyordu. Şuurunu kaybeden Hazret-i Ömer kılıcını çekmiş, sağa sola koşuyor ve *“Hazret-i Muhammed öldü diyenin başını keserim”* diyordu.

Dışarıda tam bir kaos ve kargaşa vardı ve kimse ne yapacağını bilemiyordu.

Evine kadar girmiş olan Hazret-i Ebû Bekir, acı haberi almış, ağlayarak geliyordu. Doğruca Peygamberimizin evine gitti.

Sevgili Peygamberimizin üzerindeki örtüyü kaldırıp mübarek yüzüne baktı, alnından öptü ve *“Anam, babam, canım sana feda olsun”* diye ağlamaya başladı.

Hür erkeklerden ilk iman eden kendisi idi. Sevgili Peygamberimizin yanından hiç ayrılmamıştı ama, doyamamıştı. Şimdi de ağlamaya doyamıyordu ve içi yanıyordu.

Ancak bir şeyler yapması lâzımdı. Ümmet yetim kalmıştı ve dışarıda korkunç bir kaos ve kargaşa vardı.

Güçlkle ayağa kalkıp, Mescid'e gitti ve etrafına toplananlara; *"İyi bilin ki, Hazret-i Muhammed ölmüştür. Ama O'nun Rabbi olan Allah Hayyün Layemut'tur"* dedi ve sonra, **"Muhammed ancak resuldür."** (Âl-i İmrân, 144) âyetini okudu.

Hazret-i Ömer, bu âyeti ilk defa duyuyormuş gibi kendine geldi, sevgili Peygamberimizin ölümüne inandı ve bulunduğu yere yığılıp kaldı.

Sahabeler için hayat, artık anlamsız ve hatta gereksizdi. Peygambersiz bir dünya, onlar için renksiz ve tatsızdı. Ancak, din onlara emanet edilmişti ve onlar olmadan, Kur'ân'ın, Sünnet'in gerçeği ve uygulaması gelecek kuşaklara aktarılamazdı. Bu nedenle din için yaşamaları ve din için çalışmaları zorunlu idi. Öncelikle bu kaos ve kargaşa ortamında İslâm, devletsiz ve müslümanlar halifesiz olamazdı.

Hazret-i Ebû Bekir halife seçilip, biat edildi ve sonra göz yaşları ile sevgili Peygamberimiz toprağa teslim edildi.

HAZRET-İ MUHAMMED'DEN SONRA

Yüce Allah'ın son peygamberi Hazret-i Muhammed'in bu fâni dünyadan âhiret âlemine irtihali ile İslâm'ı tebliğ görevi sahabelere kaldı ve sahabeler dönemi başladı.

Kur'ân'ı ve Sünnet'i en ince ayrıntılarına kadar doğrudan ana kaynağından, yani Hazret-i Muhammed'den öğrenen ve Hazret-i Muhammed ile birlikte bunları yaşayan, uygulayan sahabeler,

Hazret-i Muhammed'in vefatından sonra yeryüzüne dağılıp, İslâm'ı tebliğe, Kur'ân ve Sünnet'in ahkâmını (hükümlerini) ayrıntıları ile anlatmaya başladılar.

Sahabelerden sonra onların yetiştirdiği tâbiîn ve tâbiîn'in yetiştirdiği tebe-i tâbiîn derken,

Elhamdülillah İslâm bizlere kadar geldi ve inşâAllah bizden sonra da kıyamete kadar devam edecektir.

ÖNEMLİ BİR KONU!

Aralarında ayırım yapmaksızın peygamberlere iman farzdır ve imanın temel ilkelerindedir.

Ancak peygamberlere iman farz olmakla birlikte, önceki peygamberlerin emirlerine tâbi olmak ve onları uygulamak farz değildir.

Örneğin; Yahudîler ve Hıristiyanlar, Hazret-i İbrahim'in peygamberliğine inandıkları halde, Yahudîler Hazret-i Mûsâ'nın, Hıristiyanlar da Hazret-i İsa'nın emirlerine tabi idiler.

Doğru olanı da budur. Çünkü son devlet başkanının emirlerini dinlemeyip, önceki başkanların yürürlükten kaldırılan emirlerine tâbi olmak ve onları uygulamaya kalkışmak,

Hukuken, hem geçersiz ve hem de suç olduğu gibi...

Son peygamberin emirlerini dinlemeyip, önceki peygamberlerin yürürlükten kaldırılan emirlerine tâbi olmak ve onları uygulamaya kalkışmak ta,

Allah katında, hem geçersiz hem de suçtur.

Hazret-i Muhammed, ırk, renk, dil, ülke ve kıta ayırımı olmaksızın bütün insanlara gönderilen Son Peygamber olduğundan ve ondan sonra başka peygamber gelmeyeceğinden,

Hazret-i Muhammed'in peygamberliği kıyamete kadar geçerlidir, emirleri yürürlüktedir ve bütün insanları bağlamaktadır.

KUR'ÂN'IN FARKLI ÖZELLİKLERİ

Son Peygamber'in önceki peygamberlerden farklı özellikleri olduğu gibi, son ilâhî kitap olan Kur'ân'ın da önceki kitaplardan farklı özellikleri vardır. Bu farklı özelliklerden biri ve en önemlisi, Kur'ân'ın yüce Allah'ın koruması altında olmasıdır.

Yüce Allah buyuruyor:

"Kesinlikle o Kur'ân'ı Biz indirdik ve O'nun koruyucusu Biz'iz." (Hicr, 9)

Mekke müşriklerinin başlattığı Kur'ân düşmanlığı, açık ya da kapalı şekilde günümüze kadar devam ettiği halde, Kur'ân'ın bir harfini değiştiremedikleri gibi, hiç kuşkusuz kıyamete kadar da değiştiremeyeceklerdir. Çünkü Kur'ân, yüce Allah'ın özel koruması altındadır.

Peki, ya önceki ilâhî kitaplar?

Yüce Allah 104 kitap indirmiştir. Bunlardan Tevrat, Zebur, İncil ve Kur'ân'a büyük kitaplar ve diğerlerine *suhuf* ya da *küçük kitaplar* denir.

İlâhî kitapların hepsinde imanın temel ilkeleri aynı olmakla birlikte, *Fürûat* denilen detaylarda farklılıklar vardı.

Çünkü yüce Allah buyuruyor:

"Sizden her biriniz (her ümmet) için bir şeriat ve yol belirledik." (Mâide, 48)

İmanın temel ilkeleri dışında her ümmet için farklı şer'î hükümler koyan ve izleyecekleri yolları belirleyen yüce Allah,

Bu nedenle Hazret-i Âdem'den sonra sürekli peygamberler göndermiş ve bu peygamberlerden bazılarına ilâhî kitaplar indirerek, yeni hükümler koymuş ya da önceki kitaplardaki hükümleri mensuh kılmış (yürürlükten) kaldırmıştır.

Örneğin; Hazret-i Âdem'e indirilen suhurlarda, o günün şartlarının gereği, kardeşler arası evlilik helâl iken,

Hazret-i Âdem'den sonra peygamber olarak görevlendirilen Hazret-i Şit'e indirilen suhurlarda ise, kardeşler arası evlilikler haram kılındı ve Hazret-i Âdem'e indirilen suhurlardaki hüküm mensuh kılındı (yürürlükten kaldırıldı).

İlâhî kitaplarla ilgili genel bir değerlendirme yaptıktan ve örnekteki Hazret-i Âdem ile Hazret-i Şit'e indirilen suhurlar arasındaki nâsîh – mensuh olayına baktıktan sonra!..

Son ilâhî kitap olan Kur'ân'ın dışındaki kitapların yüce Allah'ın koruması altında olmadıklarını görüyoruz.

Çünkü yürürlükten kaldırılan kanunlar, zamanla unutulup gittikleri gibi,

Yüce Allah'ın yüce iradesinin gereği, yürürlükten kaldırılan önceki ilâhî kitaplar da zamanla unutulup gitmiş ve günümüze kadar gelen Tevrat ve İncil gibi ilâhî kitaplar da,

Çeşitli dönemlerde insanlar tarafından tahrif edile edile aslını yitirmiş ve ilâhî kitap olma özelliklerini yitirmişlerdir.

BİR İLÂHÎ UYARI!.

Yüce Allah buyuruyor:

“İşte bu (Kur'ân) insanlara açık bir bildiridir ki, bununla uyarılınsınız ve O'nun (Allah'ın) bir tek ilâh olduğunu bilsinler ve akıl sahipleri düşünüp öğüt alsınlar!” (İbrahim, 52)

Yahudiler, Hıristiyanlar tahrif olunan, aslını yitiren ve yürürükten kaldırılan Tevrat ve İncil'e taassubla bağlanıp, inatla direnmesinler!..

Lütfen, ön yargıdan arınmış sağ duyuları ile son ilâhî kitap olan Kur'ân'ı incelesinler...

Kökeni ateistliğe dayanan çağın modern putçuları da, dikili taşların önünde, tören adı altında âyin yapmasınlar!..

Lütfen, ön yargıdan arınmış sağ duyuları ile son ilâhî kitap olan Kur'ân'ı incelesinler...

SON İLÂHÎ DİN İSLÂM

Yüce Allah buyuruyor:

“Kesinlikle Allah katında hak din, ancak İslâm'dır.” (Âl-i İmrân, 19)

Önceki dinler insanlar tarafından tahrifata (değişikliğe) uğraya uğraya ilâhî din olma özelliklerini yitirdiklerinden ve ayrıca hükümleri mensuh olup (yürürlükten kaldırılıp) geçersiz olduklarından...

Yüce Allah katında hak ve gerçek din, ancak İslâm'dır.

Son ilâhî din olan İslâm'ın temel ilkesi Tevhid'dir. Yani Allah birdir ve O'ndan başka ilâh yoktur.

Yerleri, gökleri yaratan, düzenleyen, denetleyen ve denge kanunlarını koyan O'dur. Mülk O'nundur. Hâkimiyet, egemenlik O'nundur. İster melek, ister peygamber olsun, hiçbir varlık yüce Allah'a eş, ortak olamaz.

Yüce Allah buyuruyor:

“(Yâ Muhammed) De ki; Ben de ancak sizin gibi bir beşerim (insanım). Şöyle ki, bana ilâhınızın bir tek ilâh

olduğu vahyediliyor. Kim ki Rabbine kavuşmayı ümit ediyor (istiyor)sa, salih (ihlaslı) amel işlesin ve Rabbine yaptığı ibadetinde, (hiçbir şeyi O'na) ortak koşmasın.” (Kehf, 110)

İslâm'a göre, Hazret-i Muhammed de bir insandır, kuldur. Bir farkla ki, yüce Allah O'na peygamberlik görevi vermiştir ve O'na vahiy olunmaktadır.

İslâm'da ibadetler de yalnızca yüce Allah için yapılır ve yüce Allah'ın rızası gözetilir.

Müslümanlar birbirinin ilminden ve öğütlerinden yararlanmakla birlikte, hiç kimse yüce Allah ile kul arasına giremez.

İslâm'da imtiyazlı bir sınıf yoktur. Müslümanlar, kardeştir, eşittir.

Peygamber dahil, hiç kimse başkalarının günahını bağışlama yetkisine sahip değildir.

Mescidler para karşılığı günah çıkarma ve vaftiz adı altında çocuk yıkama yeri değildir.

İslâm'ın dışında uydurma din arayanlara gelince!..

Yüce Allah şöyle buyuruyor:

“Onlar, Allah'ın dininden başka (bir din mi) arıyorlar? Oysa göklerde ve yerde ne varsa, hepsi ister istemez O'na boyun eğmiştir ve sonuçta O'na döndürüleceklerdir.” (Âl-i

İmrân, 83)

Yerdeki atomlardan atmosferdeki gazlara ve gökteki yıldızlardan galaksilere kadar bütün varlıklar, yüce Allah'ın koymuş olduğu düzene uymanın dışında, başka bir seçenekleri olmadığı gibi...

İnsanların da, son ilâhî din olan İslâm'a uymanın dışında hiçbir seçenekleri yoktur.

İncil'e, Tevrat'a ya da önceki kitaplardan birine uymak ve onlardaki dinî kuralları uygulamak suç mudur?

Evet suçtur. Çünkü yüce Allah buyuruyor:

“Kim ki İslâm'ın dışında bir din ararsa (ve onu uygularsa), ondan (o din) kesinlikle kabul olunmaz ve o kişi âhirette hüsrana (azaba) uğrayanlardan olur.” (Âl-i İmrân, 85)

Yürürlükten kaldırılan kanunlara uymak ve onları uygulamak, hukuk açısından geçersiz ve suç olduğu gibi...

Yürürlükten kaldırılan önceki kitaplara uymak ve onları uygulamak da, yüce Allah katında hem geçersiz, hem de suçtur.

Örneğin; bir kişi, ben Hazret-i Âdem'e indirilen suhurlardaki dinî kurallara uyacağım diye,

Öz kız kardeşi ile evlenmeye kalkışırsa ne olur?

İslâm'ın dışında kalan toplumlara baktığımızda!..

Yüce Allah buyuruyor:

“İnsanların mü'minlere karşı düşmanlıkta, en şiddetlisi olarak Yahudileri ve müşrikleri bulacaksınız ve insanların sempaticce en yakını olarak da biz nasraniyiz (Hıristiyanız) diyenleri bulacaksınız.” (Mâide, 82)

Yüce Allah İslâm'ın dışındaki toplumlardan, yahudilerle, müşriklerin mü'minlere (müslümanlara) karşı daha katı ve daha şiddetli düşman olduklarını,

Hıristiyanların ise, yahudilere ve müşriklere göre daha ılımlı olduklarını bildirmektedir.

Bu üç toplumu ayrı, ayrı incelediğimizde!..

1- Yahudiler

Aşırı derecede katı ırkçı olan, kendilerini en üstün ırk olarak gören ve diğer insanların bitki ve hayvan türleri gibi Yahudiler'in yararı için yaratıldığına inanan Yahudiler...

Tevrat'ta bildirilen ve Hazret-i Mûsâ'nın haber verdiği son Peygamber'in geleceğini çok iyi biliyor ve kendilerinden olmasını istiyorlardı.

Beklentilerinin aksine son peygamber Hazret-i Muhammed'in onlardan (yahudilerden) olmayıp, Araplardan olmasını içlerine sindiremediler ve bu nedenle Hazret-i Muhammed'e ve müslümanlara karşı düşmanlık hareketini başlattılar.

Geçmişte olduğu gibi, günümüzde de bu düşmanlık hareketini sürdüren yahudiler, güçsüz oldukları dönemlerde uysal ve uyumlu bir görünüm sergilerken,

Güçlü oldukları dönemlerde acımasızca müslümanlara saldırrır, bundan zevk alır ve hatta sevap işlediklerine inanırlar.

Aşırı derecede katı ırkçı olan yahudiler, gerçekte hak din olan Museviliği de doğaları doğrultusunda değiştirebilir, yahudilik dinine dönüştürdüklerinden,

Ne başkalarını bu dine kabul eder, ne de kendileri başka dine girerler.

Doğalarında ve genlerinde aşırı derecede ırkçılık ve aşırı derecede İslâm düşmanlığı bulunan Yahudiler'in, bu İslâm düşmanlığı gelecekte de devam edecek ve sonuçta,

Arz-ı Mev'ûd dedikleri yer onlara top yekûn mezar olacak ve dünya, siyonizmin fitnelerinden kurtulup huzura kavuşacaktır.

2- Müşrikler

Akil duygusundan yoksun olan hayvanlar, fıtratlarından kaynaklanan bir duygunun etkisi ile, belirli vakitlerdeki bedensel ibadetlerini düzenli bir şekilde yaparken ve yüce Allah'ı hamd ile tesbih ederken...

Ne yazık ki en akıllı, en bilinçli varlıklar olan insanlardan bazıları, kendileri gibi âciz ve fâni insanları ilâhlaştırıp putlaştırmakta ve onların adına diktikleri taşlara tören ya da âyin adı altında tapılmaktadırlar.

Putlaştırdıkları kişilerin görüş ve ideolojilerini din gibi benimseyen müşrikler, bunu çağdaşlık olarak algılamakta ve kendileri gibi düşünmeyenleri gericilikle suçlamaktadırlar.

Dinî açıdan olduğu gibi, bilimsel açıdan da geçersizliği ve tutarsızlığı kanıtlanan putçuluk hareketi, modern çağımızda da bazı çıkar çevreleri tarafından zorbalıkla ve yapay solunumla yaşatılmaya çalışılmaktadır.

Müşrikler karşılarında en büyük engel olarak, tek hak din olan İslâm'ı gördüklerinden, zaman zaman çok katı bir İslâm düşmanlığını gündeme getirirler de,

Doğalarında yahudiler gibi katı İslâm düşmanlığı bulunmadığından, her an İslâm'a gelebilir ve en seçkin müslüman oluverirler. Hazret-i Ömer örneğinde olduğu gibi..

3- Hıristiyanlar

Çağımızda bilim ve teknolojinin öncüleri olan Hıristiyanlar atomun, hücrenin iç yapısını, çekirdeğini ve çekirdeğin iç yapısını didik didik araştırdıkları gibi,

Aynı duyarlılığı din konusunda da gösterirler ve ön yargıdan arınmış sağ duyuları ile bir de dinlerini araştırırlar!...

Gerçekte hak din olan Hıristiyanlığın, yüzyıllar boyunca bozula bozula ne hale geldiğini ve gerçek din ile bir ilgisinin kalmadığını görecektir.

Çünkü Allah katındaki hak dinlerin ortak temel ilkesi tevhiddir. Yani Allah birdir, O'ndan başka ilâh yoktur.

Yüce Allah kainatta (evrende) öyle bir denge-düzen kurmuş ki, bir tek varlık bu denge-düzenin dışına çıkamaz, kendiliğinden başka bir düzene geçemez ve kesinlikle yüce Allah'a eş, ortak olamaz.

Ayrıca Allah katındaki hak dinler, ortak tevhid inancından sonra iki temel kaynağa dayanırlar:

(a) Yüce Allah tarafından görevlendirildiği mucizelerle kanıtlanan hak peygamber,

(b) Yüce Allah tarafından peygamberlere indirilen ilâhî kitap.

Hıristiyanlıktaki peygamberlik inancına baktığımızda!..

İlâhî bir mucize olarak babasız dünyaya gelen Hazret-i İlsâ'ya Allah'ın oğlu diyen ve O'nu ilâhlaştırıp Allah'a ortak koşan Hıristiyanlar, Hazret-i İlsâ'nın peygamberliğine inanmamakta ve O'nu peygamber olarak kabul etmemektedirler.

Çünkü bir peygamber ilâh olamayacağı gibi, gerçek ilâh da peygamber (yani elçi) olamaz.

Yüce Allah şöyle buyuruyor:

“Meryem oğlu Mesih (Hazret-i İlsâ), ancak bir peygamberdir. O'ndan önce nice peygamberler gelip geçti. Annesi de siddikadır. Her ikisi de yemek yerlerdi.” (Mâide, 75)

Hazret-i İlsâ'yı ve annesi Hazret-i Meryem'i ilâhlaştıranlara yüce Allah şöyle buyurdu.

Hazret-i İlsâ, ancak bir peygamberdir. Ondan önce nice peygamberler gelip geçti. Peygamberlerden her birinin farklı özellikleri ve farklı mucizeleri olduğu gibi, Hazret-i İlsâ da ilâhî bir mucize olarak, babasız dünyaya geldi.

Annesi Meryem de, Allah yolunda gerçek sadıklardan (doğrulardan) dır. Ancak, ilâh olmayıp insan oldukları için, ikisi de yemek yerlerdi.

Diğer canlılar gibi dünyadaki yaşam koşullarına bağımlı oldukları için,

Havayı soluyan, suyu içen, çeşitli gıdaları yiyen, bunları iç organlarında sindirdikten sonra, kalın bağırsağında biriken artıkları gidip tuvalete boşaltan ve eli ile edep yerlerini temizleyen kişi,

İlâh ya da Allah'ın oğlu olur mu?

Hazret-i Meryem'in döl yatağında yatan ve sonra mahrem yerlerinden geçip, dünyaya gelen kişi,

İlâh ya da Allah'ın oğlu olur mu?

Hangi akıl, hangi mantık, hangi sağ duyu bu saçmalığı kabul eder ve hangi vicdan bu sapıklığı onaylar?

Hazret-i İlsâ'nın dünyaya babasız gelişine baktığımızda!

Yüce Allah şöyle buyuruyor:

“Kesinlikle Allah katında İlsâ'nın örneği, Âdem'in örneği gibidir. O'nu (Âdem'i) topraktan yarattı. Sonra O'na 'ol dedi (ruh verdi) O da (insan) oluverdi.” (Âl-i İmrân, 59)

Babasız dünyaya gelen Hazret-i İlsâ'ya Allah'ın oğlu diyen ve O'nu ilâhlaştırıp Allah'a ortak koşanlara, yüce Allah Hazret-i Âdem'in yaratılışını örnek veriyor.

O'nu (Âdem'in bedenini) topraktan yarattı. Sonra O'na 'ol' dedi (ruh verdi) ve O da hemen canlı bir insan oluverdi.

Yüce Allah'ın madde âlemindeki canlılar için koymuş olduğu 'üreme kanunlarına' bütün canlılar uyma zorunluluğunda olmakla birlikte,

Yüce Allah kendi koymuş olduğu kanunlara uyma zorunluluğunda değil ki!..

Dilediği varlıkları, dilediği an farklı yöntemlerle yaratır.

Hazret-i İsâ'yı farklı bir yöntemle babasız yaratan yüce Allah, Hazret-i Âdem'i de daha farklı bir yöntemle, hem annesiz hem de babasız yarattı.

İlk insan olan ve annesiz, babasız yaratılan Hazret-i Âdem'e tek bir kişi Allah'ın oğlu ya da İlâh diye tapınmadığı ve yüce Allah'a ortak koşmadığı halde,

Hazret-i İsâ'ya Allah'ın oğlu diyen ve O'nu ilâhlaştırıp yüce Allah'a ortak koşanlar, gerçekten apaçık bir sapıklığın içindedirler.

Ve yüce Allah şöyle buyuruyor:

“And olsun ki, Allah üç'ün (üç ilâh'ın) üçüncüsüdür diyenler kâfir oldu. Gerçek şu ki, bir tek ilâh (olan Allah)'tan başka ilâh yoktur.” (Mâide, 73)

Hazret-i İsâ gibi *ulûl azim* bir peygamberi ve *Rûhu'l-kudüs* (kutsal ruh) gibi mukarreb bir meleği ilâhlaştırıp Allah'a ortak koşanlar, müşrik oldukları için Allah katında kâfir sayılmışlardır.

Hıristiyanlığın kutsal kitabı İncil'e gelince!..

30 yaşında peygamber olan ve 33 yaşında göğe kaldırılan Hazret-i İsâ'ya, 3 yıllık peygamberlik döneminde, çok az sayıda kişi iman etmişti.

Hazret-i İsa'nın göğe kaldırılışından sonra etrafa dağılan havâiriler, Yahudîler'in ve Romalıların ağır baskısından dolayı, o dönemde hak din olan Hıristiyanlığı gizlice yaymaya çalışıyorlardı.

İnsanları gizlice Hıristiyanlığa davet eden havariler, İncil'den bölümler okuyor, bunların yorumunu yapıyor, Hazret-i İsa'nın sözlerinden, yaşantılarından örnekler veriyorlardı. Ayrıca kendileri de bazı öğütlerde bulunuyorlardı.

Hıristiyanlığı kabul edenlerden bazıları, havarilerden dindiklerini, yani İncil'den okunan bölümleri, bunların yorumlarını, Hazret-i İsa'nın söz ve yaşantılarından örnekleri ve havarilerin öğütlerini karmaşık bir şekilde yazmaya ve yazdıkları bu kitaplara İncil adını vermeye başladılar.

Sonradan gelenler, kulaktan duyma her çeşit hurafe ve efsaneleri de bunlara ilave edince, birbirinden farklı ve çelişkili yüzlerce kitap (İncil) ortaya çıktı ve kitap kargaşası başladı.

Miladî 323 yılında Roma İmparatoru Konstantin'in Hıristiyanlığı kabul etmesi ile Hıristiyanların üzerindeki devlet baskısı kalktı ve Hıristiyanlık Roma Devleti'nin resmî dinî oldu ama,

Kitap kargaşası ve ondan kaynaklanan inanç ve ibadet kargaşası devam ediyordu.

Kitap kargaşasına bir çözüm arayan Konstantin, miladî 325 yılında, yani Hazret-i İsa'nın göğe kaldırılışından 292 yıl sonra, İznik'te papazlar kurulunu topladı ve onlara, yüzlerce İncil'in arasından birini gerçek İncil olarak seçmelerini emretti.

Hıristiyanlığı kabul ettiği dönemdeki karmaşık koşullar nedeni ile Hıristiyanlığın öz kaynağına inemeyen ve hak dinlerdeki ortak temel ilkeleri bilmeyen Konstantin,

Kıyamete kadar devam edecek bir yanlış başlattı ve ilâhî vahye dayanan bir görevi, sıradan birer insan olan papazlara verdi.

Peki, papazlar kurulu ne yaptı?

Ya da ne yapabilirlerdi ki!..

Peygamber değillerdi ki, gelen vahye göre hareket edip gerçek İncil şu ya da bunların içinde gerçek İncil yok diye kesin karar verebilsinler!

Önlerinde gerçek İncil yoktu ki, aynısını ya da ona en yakın olanını tercih etsinler!

Papazların işi gerçekten zordu. Ancak büyük Konstantin denilen koskoca Roma imparatoru emir vermişti.

Papazların tek seçeneği vardı. Duygusal yaklaşımla hareket edip İncillerden birini seçmek ve sonra, *gerçek İncil* bu diye ilan etmek.

Tek İncil üzerinde anlaşma sağlayamadılar ama, içlerinden *Matta, Luka, Markos* ve *Yuhanna*'ya ait olduğu iddia edilen dört İncil'i, *Gerçek İnciller* diye ilan ettiler.

İzmir'de toplanan papazlar kurulu için içinden sıyrılmıştı ama bu kurulda bulunmayan papazlar ve Hıristiyan kamu vicdanı tatmin olamamıştı ve kitap kargaşası devam ediyordu.

Hıristiyan kamu vicdanının tatmin olmaması üzerine, 364 yılında Laodise'de ve 387 yılında Kartaca'da toplanan kurullarda, bu işe bir çözüm arandı ve İncil'ler üzerinde değişiklikler yapıldı, yine başarılı olunamadı.

Artık iş çığırından çıkmış ve papazlar yetkilerini aşmışlardı. Peygamberlerin bile ilâhî kitaplar üzerinde en küçük bir değişiklik yapmaya yetkileri olmadığı halde, İncil adı verilen kitaplar, papazların oyuncağı olmuştu.

Sonra, İstanbul'da, İzmir'de, Aydın'da, Efes'te ve Kadıköy'de toplanan kurullarda da İncil'ler üzerinde değişiklikler yapıldı, kesin bir çözüm arandı, tabii ki başarılı olunamadı, olunamayacak ve Konstantin'in başlattığı bir yanlış Kıyamet'e kadar devam edecek!...

Atalarımız, "zararın neresinden dönülürse, kârdır" demişler.

Bugünkü Hıristiyan dünyasına baktığımızda, onların manevî zarardan dönme niyetinde olmadıklarını görüyoruz!

1947 yılında Kudüs yakınlarındaki bir mağarada o yörede hayvanlarını otlatmakta olan çobanlar tarafından, bir küp içinde el yazması İncil bulunmuştu.

Hıristiyan dünyasına bomba gibi düşen bu haber, bütün gazeteler tarafından, hem de sür manşetten, "Gerçek İncil bulundu" diye kamuoyuna duyurulmuş ve haftalarca Hıristiyan dünyasının gündeminde kalmıştı.

Dünya Kiliseler Birliği derhal bunu incelemeye aldı ve sonra. Evet sonra birden sır oldu ve karanlığa büründü.

Neden mi?

Çünkü Hıristiyan dünyasının ve özellikle kiliselerin gerçek İncil'e uyum sağlamaları ve ilâhî emirler doğrultusunda yaşamaları çok zordu. Özellikle son peygamberle ilgili ilâhî emirler onları ürküttü.

Yalan da olsa, yanlış da olsa papazların düzenlediği İncil'leri, gerçek İncil'e tercih ettiler ve manevî zarardan geri döneemediler.

İşin en ilginç ve çarpıcı yönü ise!..

Kendi iç sorunlarını çözüme kavuşturamayan ve ellerindeki İncil'lerin gerçekten ilâhî kitaplar olduğunu vicdanen kabul lenemeyen Hıristiyanlar,

Ne yazık ki kurdukları gizli misyoner teşkilatları ile, ellerindeki bozuk ve uydurma İncil'leri İslâm ülkelerine ihraç etmeye ve müslümanları Hıristiyanlaştırmaya çalışıyorlar.

Gülünç ama, gerçek. Atalarımız ne güzel demişler; *"Kendisi muhtâc-ı himmet, nerde kaldı gayre himmet"*.

Hıristiyanlara samimi bir uyarım!

Gerçek olduğuna inanmadığınız İncil'lerin baskısı ile uğraşacağınıza ve onları İslâm ülkelerinde gizlice pazarlayacağınıza...

Gelin, ilm-i Arapça'yı çok iyi bilen kişilerin ve bilim adamlarınızın katılımı ile bir komisyon oluşturun ve bu komisyonda, son ilâhî kitap olan Kur'ân'ı (meal ve çevirilerinden değil) aslından inceleyin!...

Kur'ân'ın, gerçekten ilâhî kitap olduğunu görecek, her aradığınızı onda bulacak ve ruhsal açıdan tatmin olup, inşaAllah iman edeceksiniz...

Sakin ha! Putçulukta inatla direnen müşrikler gibi, *"biz babalarımızı bu yolda bulduk, onların izinden gideriz"* demeyin!

Çünkü yüce Allah şöyle buyuruyor:

"Ya babaları bir şey bilmiyor ve yanlış yolda iseler!"

(Mâide, 104)

Evet, ya babalarınız bir şey bilmiyor ve yanlış yolda ise?

Modern fiziğin kurucusu İtalyan bilim adamı Galileo'yu, dünyanın döndüğünü söylediği için aforoz edip zindana atıran papa ve papazlarınız da bir şey bilmiyor ve yanlış yolda iseler!...

Son ilâhî kitap olan Kur'ân ise, Galileo'dan bin küsur yıl önce, *"Ve küllün fiy felek'in yesbehûn."* (Yasin, 40) âyeti ile, yalnızca dünyanın değil, ayın ve güneşin de yörüngelerinde döndüğünü haber veriyor.

İSLÂM VE KIYÂMET

Yüce Allah buyuruyor:

“O (Allah) ki, peygamberini bütün dinlere üstün kılmak için, hidayet (Kur’ân) ve hak din (İslâm) ile gönderdi, müşrikler kerih görse (istemese) de.” (Tevbe, 33)

“O (Allah) ki, peygamberini bütün dinlere üstün kılmak için, hidayet (Kur’ân) ve hak din (İslâm) ile gönderdi, şahit olarak Allah yeter.” (Fetih, 28)

“O (Allah) ki, peygamberini bütün dinlere üstün kılmak için, hidayet (Kur’ân) ve hak din (İslâm) ile gönderdi, müşrikler kerih görse (istemese) de.” (Saff, 9)

Son ilâhî kitap ve en büyük ilâhî mucize olan Kur’ân’ın üç ayrı süresinde bulunan ve *bil-ibâre* aynı anlamı taşıyan bu âyetlerin, *bil-işâre* anlamına göre...

İslâm, üç ayrı dönemde ve üç defa bütün bâtil dinlere ve sapık inançlara (toplumlara) üstün gelip, yeryüzünde tek süper güç olacak. Kâfirler, müşrikler istemese ve tüm güçleri ile engellemeye çalışsalar da!..

I. Dönem

Hazret-i Muhammed’in ve sahabelerin Mekke’den Medine’ye göç etmeleri ve Medine’de ilk İslâm Devleti’nin kuruluşu ile başlayan İslâm’ın yükselişi, dört halife döneminde, Emevîler ve Abbasîler döneminde kesintisiz devam etti.

Müşriklerin, kâfirlerin tüm önlemlerine ve engellemelerine rağmen, İslâm kısa zamanda bütün bâtil dinlere ve sapık inançlara üstün gelip, dünyanın tek süper gücü oluverdi. Birinci dönem tamamlandı.

Abbasî Devleti'nin sonlarına doğru gerileme dönemi başladı ve Moğollar'ın Bağdat'ı istilâsı ile İslâm'ın birinci dönemi kapandı.

II. Dönem

Abbasî Devleti'nin çöküşü, Araplar arasında bölünmelere, iç çekişmelere neden oldu ve onların yeniden süper güç olma yetenekleri kalmadı.

Peki, şimdi ne olacaktı? İkinci dönem nasıl gerçekleşecekti?

Hazret-i Muhammed yalnızca Araplar'ın peygamberi olmadığı gibi, İslâm da Araplar'ın tekelinde değildi ki!...

Nitekim yüce Allah şöyle buyurmuştu:

“Ey iman edenler! Sizden bazınız dinden dönerse, Allah ileride öyle bir toplum getirir ki, Allah onları sever ve onlar Allah'ı severler. (Onlar) Mü'minlere karşı alçak gönüllü ve kâfirlere karşı onurlu olup ve kınayanların kınamasından korkmadan Allah yolunda cihad ederler. Allah dilediğine bu nimeti (görevi) verir. Allah'ın rahmeti geniştir ve (Allah) her şeyi bilicidir.” (Mâide, 54)

Kur'ân'da geleceğe dönük şifreli işaretler taşıyan âyetlerin tam anlamı, ancak vakti gelince anlaşıldığından...

Bu âyetteki şifreli işaretler de vakti gelince ortaya çıktı ve yüce Allah, İslâm'ın öncülüğünü Araplar'dan alıp, Türkler'e verdi.

Karahanlılar ve Gazneliler ile başlayan İslâm'ın ikinci dönem yükselişi, Selçuklular döneminde hızla tırmanışa geçti ve,

Osmanlılar döneminde bütün bâtil dinlere ve sapık inançlara üstün gelip, yeniden dünyanın tek süper gücü oldu ve İslâm'ın ikinci dönemi tamamlanmış oldu.

Siyonizm-İngiliz işbirliği sonucu, başta Yahudî, Ermeni ve Rumlar olmak üzere bazı azınlıkların ve gizli localarda beyinleri yıkanmış Türkler'in katılımı ile oluşturulan hareket ordusunun,

Sultan Abdülhamid Han hazretlerini tahttan indirmesi ile İslâm'ın ikinci dönemi de kapandı.

III. Dönem

Bu dönemin ne zaman? Nerede? Nasıl başlayacağı? Yüce Allah'ın bu kutsal görevi hangi ulusa ya da hangi uluslara vereceği bilinmemekle birlikte, bu dönem İslâm'ın ve insanlığın son dönemi olacağından...

Hazret-i Mehdî bu dönemde ortaya çıkacak!

Hazret-i İsâ bu dönemde gökten yeryüzüne inecek!

İkinci dönemden sonra ortaya çıkıp, Müslüman bir ülkede iktidarı ele geçiren ve insanlık tarihinin en korkunç kâbusu olan Deccal'in baskıcı rejimi bu dönemde yıkılacak!

Müslümanlarla yahudiler arasındaki en büyük savaş bu dönemde olacak. *Arz-ı Mev'ûd* dedikleri bölgede toplanan yahudilerin tamamı imha edilecek ve siyonizm fitnesi sona erecek!

Yüce Allah bu dönemde yeryüzüne öyle bir bolluk ve bereket verecek ki, insanlar kapı kapı dolaşarak ve yalvararak, zekâtlarını kabul edecek bir fakir arayacaklar!

Üçüncü dönemin ne kadar süreceğini ve ne şekilde sonuçlanacağını bilmiyoruz. Ancak üçüncü dönemden sonra yeryüzünde huzur ve güven ortamı kalmayacak ve insanlar ruhsal bunalımdan birbirine saldırarak.

Haya tamamen kalkacak, kadınlar çırılçıplak soyunacak. Ahlâk ve aile mefhumu kalmayacak ve gayr-ı meşru ilişkilerden doğan çocuklar, yollarda başı boş kalacak.

İçki, kumar, fuhuş, zulüm, baskı, gasp, terör ve savaş bütün dünyayı kapsayacak ve insanlar açlıktan kedi, köpek leşi arayacak.

Bu arada Kıyâmet'in büyük alâmetleri bir bir gelip geçecek, yüce Allah'ın inançlı ve ihlaslı kullarının dışındaki insanlar, gafletlerinden dolayı bunların farkında olmayacaklar.

Ancak üç gün güneş doğmayıp, dünya korkunç karanlıklara gömülünce ve sonra güneş batıdan doğunca, yüce Allah'ın inançlı ve ihlaslı kullarının uyarılarının gerçek olduğuna inananlar, tevbe edip İslâm'a koşacaklar ama,

İş işten geçmiş olacak. Çünkü güneş batıdan doğarken, tevbe kapısı da kapanmış olacak.

KİYÂMET'İN ÖNCÜ BELİRTİLERİ

İnsanlar, yaratılış amacının dışına çıkınca, dinsiz, dengesiz yaşam tüm dünyayı kapsayınca ve inançlı kişiler için bu dünya manevî bir cehenneme dönüşünce!...

Yerdeki ve göklerdeki doğal dengeler hızla bozulmaya ve kıyâmetin öncü belirtileri ortaya çıkmaya başlayacak.

Kıyâmetin öncü belirtilerinden bazıları şunlardır;

Karada ve Denizde Fesad'ın Başlaması

Yüce Allah buyuruyor:

“Yaptıkları (günahları)nın bir kısmının cezasını (bu dünyada) tatsınlar diye, insanların elleri ile yaptıkları (günahları) nedeni ile karada ve denizde fesad başladı. Olanı ki (tevbe edip) dönerler.” (Rum, 41)

Gerçekte ilâhî nimet ve ilâhî lütuf olan denizler, göller, akarsular, kıyıları, kırlar, ovalar ve ormanlar,

Yaratılış amacından sapan ve dinden kopan insanların çılgınca günah işlediği yerlere dönüşünce, ilâhî gazaba, ilâhî kahra dönüşecek ve tüm canlılar için yaşanılmaz bir Cehennem olacak.

Kıyâmet Depremi

Yüce Allah buyuruyor:

“Ey İnsanlar! Rabbinizden korkun. Çünkü Kıyâmet Depremi çok büyük (ve korkunç) bir şeydir.

O’nu gördüğünüz (deprem olduğu) gün, emzikli kadınlar emzirdiğini unutacak, hamile kadınlar çocuğunu düşürecek. İnsanları sarhoş (gibi dengesiz) göreceksin. Gerçekte onlar sarhoş değil ama, Allah’ın azabı çok şiddetlidir.”

(Hac, 1-2)

Kıyâmete yakın yeryüzü deprem ortamına girecek. dünyanın değişik bölgelerinde sık sık depremler olacak ve sonuçta,

Kıyâmet Depremi denilen ve bütün dünyayı kapsayan en büyük ve en korkunç deprem olacak.

Dünya tarihinde eşi görülmemiş boyutlardaki bu korkunç Kıyâmet Depremi bütün dünyayı kapsayacağından, ülkelerarası yardımlaşma da olmayacak ve insanlar aşırı derecede alkol almış gibi, tutarsız çelişkili konuşup, dengesiz hareket edecekler.

Kıyâmetten Önce Beldelerin Helâk Olması

Yüce Allah buyuruyor:

“Kıyâmetten önce helak ya da şiddetli azap ile, azap etmeyeceğimiz bir belde yoktur. Bu (kesin hüküm) Kitap’ta (Levh-i Mahfuz’da) yazılıdır.” (İsrâ, 58)

En son Medine olmak üzere, bazı beldelerin halkı doğal âfetlerle ve salgın hastalıklarla helâk olurken,

Bazı beldelerde, Lût Kavmi'nin ve Pompei halkının helâk olduğu gibi, daha şiddetli azaba uğrayacak ve sonuçta insanlarla birlikte ülkeleri de batıp gidecek.

Gökyüzünün Yarılması

Yüce Allah buyuruyor:

"Sema (gök) yarıldığı zaman." (İnfitar, 1)

Gök, sözlükte; üst, yukarı demektir ki, dünyanın her yönünden üst tarafına *gök* denir.

Örneğin; en alçaktaki yoğun yağmur bulutlarının bulunduğu yere de *gök* denir.

Nitekim yüce Allah buyuruyor:

"O (Allah) ki, gökten (bulutlardan) su indirdi." (Enam, 99)

İnfitar sûresinin başında bulunan *semâ* (*gök*) tekildir ve yalnızca bir gökte yarılma olacak demektir. Ayrıca *semâ* kelimesinde belirlilik ve ahd anlamına gelen lâm-ı tarif'in bulunması, bu yarılmanın dünya semasında,

Yani dünyayı kuşatan atmosferde olacağına işaret edilmektedir. Çünkü yüce Allah buyuruyor:

"Ve gökyüzünü korunmuş tavan kıldık." (Enbiya, 32)

Yüce Allah gökyüzünü, yani atmosferi korunmuş (koruyucu) tavan kıldık buyuruyor. Çünkü atmosfer, uzaydan yağın gök taşlarından ve güneşten gelen öldürücü ultraviyole ışınları ile kozmik şualardan dünyamızı korumaktadır.

Atmosferde, özellikle ozon tabakasında yarılmalar olunca ve yer çekiminden kurtulan hafif gazlar uzayda dağılınca, uzaydan gelen göktaşları, meteorlar, insanların başına yağacak ve güneşten gelen aşırı ısı ve zararlı ışınlarla dünya cehenneme dönecek.

Denizlerin Taşması ve Kaynaması

Yüce Allah buyuruyor:

“Denizler (taşıp) akıtıldığı zaman.” (İnfitar, 3)

Yüce Allah'ın koymuş olduğu denge-düzen kanunlarının gereği, madde âleminde her şey birbirine bağımlı ve birbirini etkileyici zincirleme sebepler kuralı doğrultusunda geliştiğinden...

Gök (atmosfer) yarınlınca, ısı dengesi bozulacak ve dünyada aşırı sıcaklar başlayacak.

Aşırı sıcakların etkisi ile kutuplarda depolanan buzlar ve yüksek dağlarda depolanan karlar eriyince, su dengesi bozulacak ve dereler, göller, denizler taşıp birbirine karışacak. Sonra?

“Denizler (ateş gibi) kaynatıldığı zaman.” (Tekvir, 6)

Aşırı ısının etkisi ile eriyip, taşan ve birbirine karışan sular, sonra kaynararak buharlaşacak ve dünya susuz kalacak.

Yüce Allah buyuruyor:

“Gökten takdir edilen ölçüde su indirip, onu yeryüzünde iskân ettik (depoladık). Hiç kuşkusuz (dilediğimiz an) onu gidermeye kaadiriz.” (Mü'minün,18)

Yeryüzünde bir damla su yokken, atmosferdeki hidrojen ve oksijen atomlarını izdivac ettirip suyu yaratan ve takdir ettiği ölçüdeki suyu atmosferden yeryüzüne indirip, göllerde, denizlerde su, kutuplarda buz ve yüksek dağlarda kar şeklinde depolayan yüce Allah,

Kesinlikle inanıyoruz ki, dilediği an yeryüzündeki suları gidermeye kaadirdir (güçlüdür).

KİYÂMET

Kiyâmet olayı bazılarının zannettiği gibi, binaların yıkılması, insanların ölmesi ve dağlardan kopan kaya parçalarının çevreye fırlaması gibi, basit bir deprem olayı değildir.

Çünkü yüce Allah buyuruyor:

“O gün dünya, başka bir dünyaya dönüştürülecek ve gökler de (başka düzene dönüştürülecek).” (İbrahim, 48)

İşte kıyâmet olayı, denge-düzen, çekim ve itme kanunlarının yürürlükten kalkacağı, yerin ve göklerin fiziksel ve kimyasal açıdan kökten bir değişikliğe uğrayıp, bugünkü denge-düzenin dışında, başka bir denge-düzene geçiş olayıdır.

Kiyâmet olayında canlılar!

Yüce Allah buyuruyor:

“Sûr’a üfürüldü(ğünde) Allah’ın dilediklerinin dışında, göklerdeki ve yerdeki varlıklar korkudan düşüp ölecek.”

(Zümer, 68)

Hazret-i İsrâfil Sûr’a ilk üfürdüğünde, Cebrâil, Mikâil, Azrâil, İsrâfil, Hamele-i Arş, Cennet ve Cehennem meleklerinin dışında, göklerdeki ve yerdeki bütün canlılar korkudan düşüp ölecek ve yüce Allah’ın dilediklerinin dışında tek canlı kalmayacak.

Kiyâmet olayında yeryüzü ve dağlar!

Yüce Allah buyuruyor:

“Yeryüzü şiddetli bir sarsıntı ile sarsıldığı, dağlar (yerinden koparılıp) paramparça edildiği ve (sonra) dağılıp toz (duman) haline dönüştüğü zaman.” (el-Vâkıa, 4-5-6)

Yüce Allah’ın emri ile Hazret-i İsrâfil Sûr’a ilk üfürdüğünde, yerlerde, göklerde hayal edemeyeceğimiz boyutlarda çok kor-

kunç, çok şiddetli bir ses (gürültü) ve sarsıntı olacak ve bu ses (gürültü) ve sarsıntının etkisi ile,

Yeryüzü alt üst olup, paramparça olurken, yerlerinden kopan dağlar da un gibi ufalanıp, toz, duman gibi savrulacak ve yeryüzünün her tarafı girintisiz, çıkıntısız dümdüz ve bomboş olacak.

Kıyâmet olayında güneş ve yıldızlar!

Yüce Allah buyuruyor:

“Güneş dürüldüğü (ısı ve ışığının gittiği) zaman ve yıldızlar dağılıp, saçıldığı zaman.” (Tekvîr, 1-2)

Yüce Allah kıyâmet olayında güneşin dürülüp, toplanacağını ve yıldızların dağılıp, saçılacağını bildiriyor.

Öncelikle güneşe baktığımızda!...

Bir hidrojen-helyum reaktörü olan güneş, alev halinde parlayan kızgın gaz kümelerinden oluşan küre şeklinde korkunç bir enerji deposudur.

Çekirdek ısısı 14.000.000 K° (Kelvin derece) ve yüzey ısısı 6.000 K° olan güneşin atomları, bu aşırı ısıdan dolayı çekim güçlerini yitirdiklerinden, serbest gaz halinde bulunmaktadır.

Serbest gaz halindeki bu atomların toplanıp dürülmeleri için, güneşteki korkunç ısının düşürülmesi ve hidrojen-helyum reaktörünün faaliyetine son verilmesi gerekmektedir.

Peki, güneşteki ıssı kim düşürebilir? Hidrojen-helyum reaktörünün faaliyetine kim son verebilir?

Tabii ki, güneşi ve bütün âlemleri yaratan ve yöneten yüce Allah!...

Yıldızlara baktığımızda!...

Yıldızlar da güneş gibi alev halinde parlayan gaz kümelelerinden oluşan kızgın kor halinde gaz kütleleridir.

Uzayda güneşten kat kat daha büyük, daha süratli ve daha fazla enerji saçan yıldızlar vardır.

Hazret-i İsrâfil Sûr'a üfürdüğünde, güneş kararıp dürülürken, yıldızlar da korkunç patlamalarla parçalanıp uzayda dağılacak.

Yıldızların patlayıp, parçalanmaları ve uzayda dağılmaları, aynı anda katrilyonlarca atom bombasının infilak etmesinden daha şiddetli ve daha korkunç olacak ve o anda gökyüzü, kıpırmızı bir gül rengini (şekli) alacak. (Bkz. Sahife: 145)

Yüce Allah buyuruyor:

“Gök yarılıp da yanan zeytinyağı tortusu (ya da kızıl deri) gibi gül rengini (şekli) aldığı zaman.” (Rahmân, 37)

Kıyâmette melekleri bile çıldırtan korkunç olaylar olacak, gökyüzündeki gazlar cayır cayır yanacak ve sonra,

Hazret-i Azrâil, yüce Allah'ın emri ile hayatta kalan meleklerin canını alacak ve sıra kendine gelecek. Hazret-i Azrâil, eli ile kendi canını da alınca, yerde ve göklerde tek canlı kalmayacak ve kıyâmet'in birinci bölümü tamamlanacak.

KIYÂMET'İN İKİNCİ BÖLÜMÜ

Aradan 40 yıl kadar bir zaman geçtikten sonra, yüce Allah önce melekleri yaratacak ve Hazret-i İsrâfil'e tekrar Sûr'a üfürmesi için emir verecek.

Yüce Allah buyuruyor:

“Sonra O'na (Sûr'a) tekrar üfürüldü(ğünde) o zaman onlar ayakta bakınacaklar.” (Zümer, 68)

Hazret-i İsrâfil tekrar Sûr'a üfürdüğünde yine çok korkunç ses ve gürültü olacak, yeryüzü alt üst olup içindeki insanları ve diğer canlıları dışarı fırlatacak.

Kabirlerinden dışarı fırlayanlar, tatlı uykularından âniden uyandırılmış gibi korku ve panik içinde etrafa bakınacaklar ve sonra!..

“Eyvah bize! Uyuduğumuz yerden bizi kim kaldırdı? diyecekler” (Onlara şöyle denilecek:)

“İşte bu Rahman (olan Allah) ın vaad ettiği (gündür) ve resûllerin sözü gerçekleşti.” (Yâsin, 52)

* * *

İNSANLARIN YENİDEN DİRİLİŞİ

Vel ba'su ba'del mevt yani öldükten sonra tekrar dirilme, hak dinlerin ortak inancıdır ve imanın temel ilkelerindedir.

Ne yazık ki peygamberlere karşı en katı direniş buradan gelmiş ve her dönemin müşrikleri sürekli olarak, öldükten sonra tekrar dirilmeyi inkâr etmişlerdir.

Mekke müşriklerinden Übeyy bin Halef de, eline aldığı çürümüş bir kemiği sevgili Peygamberimiz'e göstererek, "*Bu çürümüş kemiği tekrar kim diriltebilir?*" deyince,

Yüce Allah şöyle buyurdu:

"(Yâ Muhammed) De ki: O'nu ilk defa yaratan (Allah) diriltecektir." (Yâsin, 79)

Çürüme Nedir?

Çürüme, fiziksel ve kimyasal bir olaydır. Şöyle ki;

Zararsız mikroplar denilen *anaerobik* mikropların etkisi ile bedensel yapımızın fiziksel ve kimyasal parçalara bölüne bölüne çeşitli moleküllere ayrılıp, aslına,

Yani yaratıldığı toprak, su ve havaya dönüşmesidir.

Burada önemli bir gerçeği hatırlatalım!...

Her şey yüce Allah'ın bilgi ve denetimi altında olduğu gibi,

İnsanın çürümesi de yüce Allah'ın bilgi ve denetimi altındadır. Kesinlikle başı boş ve düzensiz değildir.

Yüce Allah buyuruyor:

“Toprağın onlardan neyi eksilttiğini, Biz kesinlikle biliyoruz ve katımızda her şeyi muhafaza eden bir kitap (Levh-i Mahfûz) vardır.” (Kâf, 4)

İnsanın ana karnındaki yaratılış aşamaları yüce Allah'ın kesin bilgi ve denetimi altında olduğu gibi,

Mezardaki insanların çürüme aşamaları da yüce Allah'ın kesin bilgi ve denetimi altında olduğundan...

Yüce Allah dilediği bedenleri, dilediği zaman çürütüp, aslına (yaratıldığı maddelere) dönüştürürken,

Dilediği bedenlerin bir kılını çürütmeden kıyamete kadar korur.

Peygamberlerin, büyük velilerin ve Allah yolunda şehit olanların, toprak altında çürümedikleri insanların gözlemleri ile kanıtlanmıştır.

Örneğin; 1948 yılında yol çalışmaları nedeni ile Ankara-Eskişehir demiryolunun kenarında bulunan büyük veli Yunus Emre'nin mezarının açılıp, kemiklerinin başka bir yere nakledilmesine yetkililer karar vermiş ve bu karar gereği,

Ölümünden 700 yıl sonra açılan mezarda bir eli yüzünde, bir eli kalbinin üstünde olduğu halde, bir tek kılı çürümeden Yunus Emre'nin uyuyormuş gibi yattığı görülmüş ve orada bulunan binlerce kişi buna tanık olmuştu.

İnsanın yeniden dirilişine gelince!...

Yüce Allah buyuruyor:

“Kâfirler öldükten sonra kesinlikle (yeniden) diriltileceklerini iddia ettiler. (Ya Muhammed) De ki; Evet, Rabbime and olsun ki, elbette diriltileceksiniz. Sonra yaptıklarınız size haber verilecek (cezasını çekeceksiniz), bu da Allah'a göre çok kolaydır.” (Tegâbûn, 7)

Evet, yüce Allah insanı yeniden diriltip sorguya çekecek ve hak ettiği cezasını verecek ama, biz insanın ilk yaratılışına bakalım.

Çünkü yüce Allah şöyle buyuruyor:

“Ey insanlar! Eğer öldükten sonra yeniden dirilme konusunda bir kuşkunuz varsa, size (yaratıcı kudretimizi) açıkça belirtelim diye,

Sizi (önce) topraktan, sonra nutfeden (spermden), sonra bir kan pıhtısından, sonra yaratılışı (organları) belirli belirsiz bir çiğnem et parçasından yarattık ve dilediğimiz belirlenmiş süreye kadar rahimlerde durdurduktan sonra, bir bebek şeklinde (dünyaya) çıkarıyoruz.” (Hac, 5)

Yüce Allah insanın öncelikle topraktan, toprak maddelerinden yaratılmaya başlandığını ve sonra çeşitli yaratılış aşamalarından geçerek, bu dünyaya bir bebek (insan) şeklinde geldiğini vurguluyor.

Kıyâmetten sonraki dirilişte, insanlar aynı kural doğrultusunda mı yaratılacak?

Hayır! Hazret-i İlsâ'yı bir dişi üreme hücrelerinden (yumurtdan), Hazret-i Havvâ'yı Hazret-i Âdem'in kaburga kemiğinden (kemik hücrelerinden) yaratan yüce Allah,

Hazret-i Âdem'i doğrudan toprak maddelerinden yarattığı gibi, kıyametten sonraki dirilişte de, bütün insanları doğrudan toprak maddelerinden yaratacak ve

Ruh'la birleşen bedenler, kabirlerinden fırlatılınca derhal ayağa kalkıp, korku ve panik içinde etrafa bakınacaklar ve:

“Eyvah bize! Uyuduğumuz yerden bizi kim kaldırdı?” diyecekler.

Ve yüce Allah buyuruyor:

“Sizin (dünyada) yaratılmanız ve öldükten sonra tekrar diriltilmeniz de, (Allah katında) ancak bir tek kişinin yaratılması gibidir. Allah, kesinlikle her şeyi işitir, her şeyi bilir.” (Lokman, 28)

Milyarlarca, trilyonlarca bitkiyi aynı anda yaratan yüce Allah, kıyâmetten sonra milyarlarca, trilyonlarca insanı da aynı anda diriltecek ve *Mahşer* yerinde huzurunda toplayacaktır.

* * *

MAHŞER

Haşr kökeninden ism-i mekân olan *Mahşer*, sözlükte *Toplanma Yeri* demektir.

Hazret-i İsrâfil'in tekrar Sûr'a üfürmesi ile yeniden dirilecek olan insanların ve diğer canlıların toplanacağı alana *Mahşer Yeri* ve mahşer yerinde yüce Allah'ın yapacağı yargılamaya *Mahkeme-i Kübrâ* denir.

Mahşer yeri, dünyanın en az günah işlenen ve en az kan dökülen bir bölgesinde olacak, ancak bugünkü fani, yani geçici dünyada değil de,

Kıyâmette aslen (kimyasal açıdan) ve vasfen (fiziksel açıdan) kökten değişikliğe uğrayıp, hacmen çok büyüyecek ve bembeyaz gümüş gibi bir yapıya dönüşecek olan yeni dünyada olacak.

Yüce Allah buyuruyor:

“O gün dünya, başka bir dünyaya dönüştürülecek ve gökler de (başka düzene dönüşecek.)” (İbrahim, 48)

Yerlerin ve göklerin yeni düzenlenmesinde, dünya ile güneş birbirine çok yakın olacak ve güneş sürekli mahşer yerinin bulunduğu bölge üzerinde bulunacak.

Mahşer günü zorlu bir gün olacak!

Yüce Allah buyuruyor:

“Sûr'a üfürüldüğü zaman, işte o gün çok zorlu bir gün olacak, (özellikle) kâfirlere hiç de kolay olmayacak.” (Müddesir, 8-9-10)

sir, 8-9-10)

Hazret-i İsrâfil tekrar Sûr'a üfürdüğünde çok zorlu bir günün, yeni bir âlemin başlangıcı olacak ve:

“O gün zâlim (günahkâr) ellerini ısırarak, ah! Keşke peygamberle birlikte bir yol izleseydim diyecek.” (Furkân, 27)

Kabirlerinden fırlayan günahkârlar, korkunç günün dehşetinden çıldırır gibi olacak ve pişmanlığından ellerini çıtır çıtır yiyecek.

Ve yüce Allah buyuruyor:

“O gün (bütün canlılar) direnişsiz davetçiye (Hazret-i İsrâfil'e) tâbi olacak ve Rahman için (azametinden) sesleri kısılacak da, ancak bir hışıltı duyacaksınız.” (Tâhâ, 108)

Hazret-i İsrâfil tekrar Sûr'a üfürüp de, yüce Allah'ın emri ile bütün canlıları derhal mahşer yerine davet ettiğinde,

Yerdeki, göklerdeki ve diğer gezegenlerdeki bütün canlılar Hazret-i İsrâfil'in daveti ile mahşer yerine giderken,

Yüce Allah'ın azametinden, heybetinden ve o günün dehşetinden sesleri kısılacak ve yalnızca bir hışıltı duyulacak.

İnsanların mahşer yerinde toplanması!

Yüce Allah buyuruyor:

“Sûr'a (tekrar) üfürüldü(ğünde) kabirlerinden fırlayanlar süratle Rab'lerine (mahşer yerine) doğru gidecekler.” (Yâsin, 51)

Hazret-i İsrâfil Sûr'a üfürdüğünde, yerler, gökler tekrar sarılabacak ve kabirlerinden fırlayan insanlar, korku ve panik içinde mahşer yerine doğru giderken:

“Eyvah bize! (Vay başımıza gelenlere!) Yattığımız yerden bizi kim kaldırdı?” diyecekler. (Melekler onlara diyecek ki):

“İşte bu Rahman (olan Allah)ın vaad ettiği (gündür) ve resullerin sözü gerçekleşti.” (Yâsin, 52)

İnsanlar mahşer yerinde toplanınca,
Yüce Allah şöyle buyuracak:

“And olsun ki, sizi ilk defa yarattığımız gibi, (bakın!) huzuruma (yine yapayalnız, çırılçıplak ve) teker teker geldiniz. Size verdiklerimizi (malları, mülkleri de) arkanızda (dünyada) bıraktınız.” (En’âm, 94)

Yüce Allah mahşer yerinde, o korkunç günde insanlara, yani bizlere şöyle hitab edecek:

“Ey insanlar! Sizi ilk defa yarattığım gibi, huzuruma yine yapayalnız, çırılçıplak ve teker teker geldiniz. Mallarınızı mülklerinizi de dünyada bıraktınız.

Hani dünyaya doymayanlar, ihtirasla birbirine saldıranlar?

Nerede evleriniz, villalarınız, konforlu lüks eşyalarınız?

Nerede otolarınız, yatlarınız, özel uçaklarınız?

Paralarınız, altınlarınız, giysileriniz, dünyada kaldı, kefenleriniz mezarda çürüdü ve şimdi huzuruma yapayalnız ve çırılçıplak geldiniz!..”

Cehennem mahşer yerine getirilecek..

Yüce Allah buyuruyor:

“Ve o gün Cehennem getirildi(ğinde) insan (yaptıklarını) hatırlayacak ama, hatırlamanın ne yararı olacak.” (Fecr, 23)

Mahşer yerine öncelikle yeryüzünde yaşayan canlılar yani insanlar, hayvanlar, cinler ve şeytanlar gelecek ve o gün gerçekten çok zor ve çok korkunç bir gün olacak.

Güneş tepeden cayır cayır yakarken, susuzluktan ağızları kuruyacak, dilleri sarkacak ve nefesleri kokacak.

Aşırı izdihamdan insanlar bunalacak, ezilecek, birbirini yakacak ve bedenlerinden sıcak terler fışkıracak.

Kahredici uzun bir bekleyişten sonra, korkunç patlamalarla, ateşini etrafa saça saça Cehennem geldiği an,

Korku doruğa çıkacak, anne kızından, kardeş kardeşten ve eşler birbirinden kaçacak ve insan,

Dünyada yaptığı günahlarını bir bir hatırlayıp çıldırmasıya pişman olacak ama ne yararı olacak ki!...

Melekler de mahşer yerine gelecek.

Yüce Allah buyuruyor:

“Rabbin(in emri) ve melekler saf saf geldiği zaman.”

(Fecr, 22)

İnsanlar günahlarını hatırlayıp, pişmanlıktan ve çaresizlikten kıvrım kıvrım kıvrınırken,

Gökyüzünde bir patlama olacak ve ardından gök yarılıp, birinci kat gökteki melekler mahşer yerine gelecek.

Mahşer yerindeki insan, hayvan, cin ve şeytanların toplam sayısından 10 kat daha fazla olan bu melekler, mahşer yerinde bulunanları kuşatıp saf tutacak.

Sonra tekrar tekrar patlamalar olacak, her patlamada bir üst gökteki melekler gelip mahşerde saf tutacak ve meleklerin mahşer yerinde toplanmaları da tamamlanacak.

Yüce Allah buyuruyor:

“O gün Rûh (Hazret-i Cebrâil) ve melekler saf saf ayakta duracak, ancak Rahman (olan Allah)’ın izin verdikleri konuşacak ve onlar da doğru söyleyecek.” (Nebe, 38)

Mahşer yerinde kurtla kuzu, insanla cin ve şeytan ka-rışık şekilde bir arada bulunduğu halde, yüce Allah'ın heybetinden ve o günün dehşetinden sesler kısılacak, kalpler boğaza fırlayacak ve ancak yüce Allah'ın izin verdiği kişiler konuşacak, onlar da doğruyu söyleyecek.

Amel defterlerinin dağıtılması!

Yüce Allah buyuruyor:

“İşte (o gün) kitabı (amel defteri) sağ eline verilen kişi diyecek ki; alın, okuyun kitabımı.” (Hâkka, 19)

Kahredici o korkunç bekleyişten sonra amel defterleri dağıtılacak ve mü'minlerin sağ eline verilecek.

Sınıfını iyi derece ile geçen çocukların sevinçlerinden koşuşup, karnelerini yakınlarına gösterdikleri gibi,

Amel defterini sağ eline alanlar da *“Alın, bakın, okuyun benim kitabımı”* diye yakınlarına gösterecek ve hayatının en mutlu anını yaşayacak.

Amel defteri sol eline verilenlere gelince!...

Yüce Allah buyuruyor:

“Ama kitabı sol eline verilen de diyecek ki; Ah! Ne olurdu kitabım verilme-se idi de, hesabımın ne olduğunu bilmeseydim.” (Hâkka, 25-26)

Amel defteri sol eline verilen günahkârlar,

Cehennem'e atılıp yanmanın dışında bir seçeneği kalmadığı zaman...

“Ah! Keşke amel defterim verilmeseydi. Günahlarımın hesabını bilmeseydim ve ah! Ne olurdu bugünlere ermeseydim” diye, çok ah, vah edecek.

Mahşerde mizanın konması!

Yüce Allah buyuruyor:

“Biz kıyâmet (mahşer) günü için adalet terazileri koyacağız ki, hiç kimseye zerrece zulüm (haksızlık) olunmayacak. (yaptıkları) Bir hardal tanesi ağırlığında bile olsa, onu getiririz (teraziye koyarız).” (Enbiyâ, 47)

Mahşer yerinde amel defterleri dağıtıldıktan sonra, sorgulama başlayacak ve sevapları, günahları tartacak (belirleyecek) bir mizan (manevî terazi) konacak.

Şeklini ve niteliğini bilemediğimiz bu mizanın (manevî terazinin) sağ kefesine sevaplar, sol kefesine günahlar konacak ve bu manevî terazi ilâhî adaletin göstergesi olduğundan o derece hassas olacak ki...

Bir hardal tanesi, bir çiçek tohumu ağırlığındaki sevap ve günahları çok hassas bir şekilde tarttığı gibi,

Güneşten, yıldızlardan daha büyük ve daha ağır sevap ve günahları da aynı hassasiyetle tartacak, gerçekten ilâhî adaletin göstergesi olacak ve hiç kimseye zerre kadar zulüm (haksızlık) edilmeyecek.

Mahşerde sorgulamanın başlaması!

Sorgulanmak ve sevapları-günahları tartılmak üzere mizan başına davet edilenler,

Sanki yeni bir kıyamet kopmuş gibi, aşırı korku ve panik içinde mizanın başına gelecekler.

Sorgulamaları önce imandan, sonra beş vakit namazdan başlayacak. Namazla ilgili sorgulamaya ergenlik çağından başlanacak ve her günün beş vakit namazı teker teker sor-

gulanacak. Kıldığı namazların sevabı mizanın sağ kefesine ve kılmadığı namazların günahı da mizanın sol kefesine konacak.

Vaktinde kılınan ve Allah katında kabul olunan namazların sevapları tahmin edemeyeceğimiz derecede çok büyük boyutlarda olduğu gibi, kılınmayan namazların günahı da aynı boyutlarda olduğundan...

Beş vakit namazın, mizanın sevap-günah dengesi üzerinde çok büyük belirleyici etkinliği olacak ve beş vakit namazı kılmayanların işi, gerçekten çok ama çok zor olacak.

Sevgili peygamberimiz de ancak beş vakit namazı kılanlara şefaate edebilecek. Çünkü ümmetini abdest azalarının nurundan tanıyacak.

Beş vakit namazdan sonra, diğer ilâhî emirlerin ve ilâhî yasakların (haramların) her birinden teker teker en ince ayrıntılarına kadar sorgulanırken, azaları (organları) dile gelip konuşacak ve şahitlik yapacak.

Sonra sıra kul hakkına gelecek. Kul hakkı gerçekten çok zor olacak. Çünkü mazlumlar haklarını ancak sevap olarak alacak.

Eğer mazlumlar (hak sahipleri) çok olup da, haksızlık edenin (zalimin) sevapları yoksa ya da bunları karşılayabilecek kadar olmazsa, o zaman mazlumların günahından alınıp, haksızlık edene (zalime) yüklenecek.

Dünyada insanlara baskı, zulüm, işkence yapanlar, döven, söven, aşağılayan, hakaret edenler, emanete hıyanet edenler, aldığını geri vermeyenler, borcunu ödemeyenler ve insanların malını çalan, çırpan, zorla gasp edenler,

Yıllarca Cehennem'de yanacaklar, tabii ki orada çok pişman olacaklar.

Ve yüce Allah buyuruyor:

“O gün vezin (günah-sevap tartılması) haktır. Şu halde kimin mizan (sevap)ları ağır gelirse, işte onlar felâha (Cehennem’den kurtulup, Cennet’e) kavuşanlardır.” (Âraf, 8)

“Kimin de mizan (sevap)ları hafif (az) gelirse, işte onlar da âyetlerimize zulmetleri (isyan etmeleri) nedeni ile (Cehennem’de yanacaklarından) kendilerine yazık edenlerdir.” (Âraf, 9)

Hak sahipleri haklarını aldıktan sonra arta kalan sevapları mizanda ağır gelenler birbirlerini kutlayıp, coşku ve sabırsızlıkla Cennet’e girmeyi beklerken,

Hak sahipleri haklarını aldıktan sonra, arta kalan sevapları mizanda hafif (az) gelenler de, kahredici bir pişmanlıkla ve göz yaşları ile Cehennem’e atılmayı bekleyecekler!...

Hayvanlara gelince!

Hayvanları yalnızca kısas için yani hem kendi aralarında birbirlerinden ve hem insanlardan haklarını almaları için dirilip, mahşer yerinde toplayan yüce Allah...

Haksızlığa uğrayan hayvanlara, haklarını kolaylıkla alabilecekleri ölçüde bir güç ve iri cüsse verecek, sonra onlara hak kınızı alın diye izin verecek.

Dünyada haksızlığa uğrayan hayvanlar, dişleri, tırnakları, pençeleri ve boynuzları ile hasımlarından haklarını alıp tatmin olunca,

Yüce Allah hayvanlara, “*Kûni turâbâ*” (toprak olun) diye emir verecek ve onlar da bir anda toprak oluverecekler. Hayvanların bir anda toprak olup kurtulduğunu gören,

“Kâfir, ah! Ne olurdu ben de toprak olsaydım diyecek.”

CEHENNEM

Kıyâmet olayından sonra canlıların yeniden dirilip mahşer yerinde toplanmalarına *Haşır* ve mahşer yerinden Cennet ya da Cehennem'e sevk edilmelerine de *Neşir* denir.

İşte Neşir başlayınca, yüce Allah kâfirleri teker teker Cehennem melekleri zebânîlere teslim edecek ve şöyle emir verecek:

“Onu tutun, (elini boynuna) bağlayın, sonra onu Cehennem’e atın.” (Hâkka 30,31)

Yüce Allah'ın emri ile Cehennem melekleri o korkunç zebânîler, kâfirleri tutup ellerini boyunlarına bağlayınca ve sonra Cehennem'e doğru sevk etmeye başlayınca, çılgınca ağlamaya ve korkunç seslerle bağırmaya başlayacaklar ama...

Yüce Allah şöyle buyuruyor:

“Kâfirler bölük bölük Cehennem’e sevk olunup, oraya vardıklarında, onun (Cehennem’in) kapıları açılacak ve görevliler (zebânîler) onlara diyecek ki; Rabbinizin âyetlerini okuyan ve bugünün likâsından (Cehennem azabından) sizi uyaran içinizden peygamberler gelmedi mi?

(Kâfirler) Geldi ama, ah! Ne çare ki azap sözü kâfirlerin üzerine hak oldu diyecekler!” (Zümer, 71)

Cehennem melekleri zebânîler, akıllı ve bilinçli varlıklar olan insanların o yalan dünyaya aldanıp Cehennem'e gelmelerine şaşacak ve şaşkınlıklarını gidermek için,

“Yoksa size peygamber gelmedi mi? Bugünleri haber verip sizi uyarmadı mı?” diyecekler.

Ve sonra kâfirlere:

“Denilecek ki; Girin Cehennem’e kapılarından, içinde ebedi kalıcı olduğunuz halde, (işte dünyada) büyüklük taslayanların yeri ne kötüdür.” (Zümer, 72)

Binlerce yıl mahşer güneşinin aşırı sıcaklığı altında aç, susuz ayakta dikilenler ve sürekli korku ve stres içinde sonucu bekleyenler,

Mahşer güneşinden binlerce kat daha sıcak ve mahşer yerinden binlerce kat daha kötü olan Cehennem’e sevk edilince,

Gerçekten şok olacaklar ama korkunç zebânîler tarafından itile kakıla Cehennem’e atılacaklar.

Cehennem’e giriş!

Yüce Allah buyuruyor:

“(Cehennem, kâfirleri görünce) öfkesinden infilâk edip paramparça olacak hale gelecek.” (Mülk, 8)

Yüce Allah’a inanmayan, ilâhî emirleri dinlemeyen, peygambere isyan eden ve çağdaşlık adına her çeşit ahlâksızlığı yapan kâfirlere karşı, Cehennem gayrete gelip öfkelenecek ve o anda ısısı kat kat artacak.

Ve işte o anda Cehennem’e giren kâfirlerin...

“Ateş (alevler) yüzlerini yakacak ve onlar orada dışleri (açıkta) sırtıp kalacak.” (Mü’minûn, 104)

Kâfirler, zebânîler tarafından itile kakıla ve sen beni yoldan çıkardın diye birbiri ile tartışa tartışa ceheneme girerken,

Alevler yüzlerini yakacak, dudaklarını kavuracak ve dışleri sırtıp açıkta kalacak.

Alevler yüzlerini yakınca, dudakları kavrulunca ve dışleri sırtıp meydana çıkınca, gerçekten yüzleri çok çirkin, çok korkunç olacak ve kâfirler birbirinden tiksinti duyacak.

Kâfirlere Cehennem'de ilk ziyafet!

Yüce Allah buyuruyor:

"Sonra siz, ey sapıklar! İnkârcılar!

Elbette zakkum ağacından (meyvesinden) yiyeceksiniz!

Karnınızı onunla dolduracaksınız!

Üstüne de kaynayan suyu, susuz kalıp suya kanamayan devenin içişi gibi içeceksiniz!

İşte ceza günü onlara ilk ziyafet! budur." (Vâkıa, 51-56)

Mahşer yerinde binlerce yıl aç kalanlar, zakkum ağacını görünce dayanamayıp, onun acı, yakıcı meyvesinden abur cubur yiyip, karınlarını tıka basa dolduracaklar.

Sonra, zakkum ağacının meyveleri etkisini gösterip içleri yanmaya başlayınca bu defa da fokur fokur kaynayan *hamim* suyuna koşacaklar.

Fokur fokur kaynayan ve buharı yüzlerini yakan hamim suyunu susuz kalıp suya kanamayan devenin içtiği gibi içecekler.

Daha sonra, hamim suyunun etkisi ile içleri yanmaya ve bağırsakları parçalanmaya başlayınca, kendilerini yerlere, ateşin üstüne atıp kıvrınacaklar.

Cehennem'deki kâfirlerin yalvarışı!

Yüce Allah buyuruyor:

"Onlar orada (Cehennemde) şöyle yalvaracaklar: Ey Rabbimiz! Bizleri çıkar (tekrar dünyaya gönder), yapmakta olduğumuz (günahların yerine) salih ameller yapalım.

(Yüce Allah buyuracak:) Size orada düşünecek olanın düşüneceği kadar (yeterli) ömür vermedik mi? ve size

uyarıcı (peygamberler) de geldi. Şu halde (Cehennem'in azabını) tadın. Çünkü zâlimler için kurtarıcı yoktur.” (Fâtır, 37)

Bizi buradan çıkar ve tekrar dünyaya gönder diyenlere yüce Allah:

“Size orada düşünecek olanın düşüneceği kadar (yeterli) ömür vermedik mi? ve size uyarıcı (peygamber ya da peygamber vekili) de geldi” buyuracak.

Kâfirlerin Cehennem'den kurtulma ve tekrar dünyaya dönme istekleri kabul edilmeyince, bu defa zebânîlere şöyle yalvaracaklar.

Yüce Allah buyuruyor:

“Ateşte bulunanlar Cehennem zebânîlerine diyecekler ki: (Ne olur) Rabbinize dua edin de, bir gün için olsun bizden azabı hafifletsin.” (Mü'min, 49)

Tekrar dünyaya dönme ve Cehennem azabından tamamen kurtulma ümidini yitiren kâfirler, bir gün için bile olsa azaplarının hafifletilmesine de razı olacaklar ama, bu istekleri de kabul edilmeyince, ölümü isteyecekler ve bunun için zebânîlerin lideri Mâlik'e şöyle yalvaracaklar.

Yüce Allah buyuruyor:

“(Kâfirler) Yâ Mâlik! diye feryat edecekler. (Ne olur) Rabbin bizi öldürsün de işimizi bitirsin. (Mâlik) Diyecek ki: Siz (Cehennem'de ebedî) kalıcısınız.” (Zuhruf, 77)

“Ölümlerden ölüm beğen” diye bir ata sözümüz vardır. İşte Cehennem'deki kâfirler ölümün her çeşidine razı olacaklar ama, hiç birini bulamayacaklar,

Yani ölemeyecekler.

Peki sürekli yaşayacaklar mı?

Yüce Allah buyuruyor:

“Sonra orada (Cehennem’de) ne ölecek, ne de yaşayacak.” (el-Âlâ, 13)

Son seçenekleri olan ölüm istekleri de kabul edilmeyen kâfirler, ölemedikleri, ölüp kurtulamadıkları gibi, Cehennem’deki yaşantılarına hayat da denilemeyeceğinden,

Yüce Allah **“Ne ölecek, ne de yaşayacak”** buyuruyor.

Cehennem’deki mü’minlere gelince!

İnandığı halde İslâm’ı yaşamayan ve günahlardan kopmayanlar, ilâhî adaletin gereği günahları kadar yanmak üzere Cehennem’e atılsalar da...

Orada ebedî kalmayacak ve azapları, kâfirlerin azabından hafif olacak.

Cehennem meleklerinin lideri olan Mâlik; *“Ey! Filan oğlu filan, Ey! Filan kızı filan günahlarından temizlendin, Cehennem’den çık, Cennet’e git,”* deyince!...

Günahı daha fazla olan mü’minler, *“Ah! Bizim günahımızda daha az olsaydı, şimdi biz de çıkardık”* diyecekler ve dünyada günah işlediklerine çok pişman olup kendilerini kınayacaklar.

En son mü’min 70 bin yıl yandıktan sonra, Cehennem’den ancak emekleyerek, sürünerek çıkabilecek, ardından hiç açılmamak üzere Cehennem kapıları kapanıp mühürlenirken, işte o an kâfirlere çok zor gelecek ve Cehennem onların ebedî vatanı olacak.

SIRAT KÖPRÜSÜ

Sırat köprüsü nedir?

Sırat Köprüsü kıldan ince ve kılıçtan keskin olup, Cehennem'in üstüne kurulacak ve âhiret âleminde mahşer yerinden sonra mü'minlerin son imtihanı olacak.

Sırat Köprüsü denilince tabii olarak aklımıza, dünyadaki köprüler ve asma köprüler gelebilir.

Öncelikle şunu belirtelim ki, âhiret âlemi dünya âlemine benzemediği gibi, Sırat Köprüsü de dünya köprülerine benzemez.

Sevgili peygamberimiz, Sırat Köprüsü'nün kıldan daha ince ve kılıçtan daha keskin olduğunu vurgularken,

Gerçekte Sırat Köprüsü'nden geçmenin çok zor olduğunu vurgulamış ve ümmetini bu konuda çok uyarmıştır.

Sırat Köprüsü'nden kimler geçecek?

Yüce Allah buyuruyor:

“Sizden hiç kimse hariç olmamak üzere hepiniz mutlaka O'na (Cehennem'e) uğrayacaksınız.” (Meryem, 71)

Yüce Allah, hepiniz mutlaka Cehennem'e, yani Cehennem'in üstündeki Sırat Köprüsü'ne uğrayacaksınız buyuruyor.

Mahşer yerinde Neşir başladığında, kâfirler doğrudan Cehennem'e sevk edilirken,

Peygamberler, evliyalar dahil, diğer bütün insanlar önce Sırat Köprüsü'ne uğrayacak ve Sırat Köprüsü'nü geçenler Cennet'e kavuşacak.

İnsanlar Sırat Köprüsü'nden nasıl geçecek?

Sırat Köprüsü, bir ucundan diğer ucuna kadar Cehennem'in üstüne kurulacağından,

Sırat Köprüsü'nü geçmek, gerçekte baştan başa Cehennem'i geçmek demektir. Tabii ki kolay olmayacaktır.

İnsanlar Sırat Köprüsü'nden geçerken, Cehennem patlayıp ateşini saçacak, alevler, sıcak buharlar insanları yakacak ve bu arada korkunç zebâniler günahkârları yakalayıp Cehennem'e atacak.

Sırat Köprüsü'nü geçmek, gerçekten çok zor olacak. Nefesler tutulacak ve insanlar nefsi nefsi diye bağıracak.

Sevgili Peygamberimiz, Sırat Köprüsü'nün başına dikilecek ve: *"Allahümme Sellim Ümmetiy* (Ümmetimi selametle geçir)" diye, yüce Allah'a yalvaracak!

Yüce Allah buyuruyor:

"Sonra müttükileri (takva sahiplerini) kurtaracağız, zâlimleri ise orada (Cehennem'de) diz üstü (düşmüş) bir halde bırakacağız." (Meryem, 72)

Yüce Allah müttükileri yani dünyada Allah'tan korkup günahlardan titizlikle sakınanları, Sırat Köprüsü'nde Cehennem'e düşmekten kurtaracağız. Zâlimleri yani dünyada Allah'tan korkmadan günah işleyenleri ise, Cehennem'e diz üstü düşmüş halde bırakacağız, buyuruyor.

Sevgili peygamberimiz de şöyle buyuruyor: *"İnsanlardan bazıları yıldırım, bazıları fırtına, bazıları koşan atlar, bazıları koşan insanlar, bazıları yürüyen insanlar ve bazıları da düşse, kal-ka emekleyenler gibi Sırat Köprüsü'nü geçecekler."*

Sevgili peygamberimiz, insanların günahları ile orantılı bir şekilde Sırat Köprüsü'nü geçeceklerini bildiriyor ve o dönemdeki insanların bildiği hız ölçülerini örnek veriyor.

Şöyle ki;

Dünyadan âhirete sıfır günah ile gidenler, Sırat Köprüsü'nü yıldırım (ışık) hızı ile geçecekler, Sırat Köprüsü'nü ve Cehennem'i göremeyecekler.

Dünyadan âhirete çok az günah ile gidenler de; Sırat Köprüsü'nü fırtına (ses) hızı ile geçecek ve Sırat Köprüsü'nü ve Cehennem'i hayal gibi görecekler.

Dünyadan âhirete çok günah ile gidenler ise, çok pişman olacak, kendini çok kınayacak ve Sırat Köprüsü'nde çok zorlanacak.

Bazıları koşuşurken, bazıları yürüyecek ve bazıları ancak emekleyecek.

Günahı daha çok olanlar (zâlimler) ise, tökezlenip diz üstü Cehennem'e düşecek ve ateşlere gömülecek.

Yıldırım (ışık) hızı ile gidenler, Sırat Köprüsü'nü birkaç saniyede geçerken,

En son kişi sürüne sürüne ancak 3 bin yılda geçecek, sonra arkasına bakıp, yüce Mevlâ'ya şükredecek.

Son günahlar, Sırat Köprüsü'nde yanıp, yok olacak ve insanlar tertemiz, pırl pırl Cennet'e kavuşacak.

* * *

CENNET

Bedensel ve duygusal açıdan okyanusun soğuk sularındaki yaşam koşullarına göre yaratılan balinalara, Akdeniz sıkıcı ve dar geldiği gibi,

Bedensel ve duygusal açıdan Cennet'teki yaşam koşullarına ve huzur ortamına göre yaratılan insanlara da bu dünya dar ve sıkıcı gelmektedir.

Hayvanat bahçesinde doğan ve ormanı hiç görmeyen aslan yavrularının duygularında büyük ormanların özlemi olduğu gibi,

Dünyada doğan ve Cennet'i hiç görmeyen insanların duygularında da, örtülü bir şekilde Cennet'in özlemi vardır. Bu nedenle, insanları Cennet'ten başka hiçbir şey tatmin edemez.

Çünkü yüce Allah buyuruyor:

“Nefislerin istediği ve gözlerin zevk duyduğu her şey orada (Cennet'te) var ve siz orada ebedî kalacaksınız.” (Zuhuruf, 71)

Yüce Allah insanın nefisini, görme işitme gibi duyu organlarını, hayalini ve gönlünü, Cennet'teki yaşam koşullarına ve huzur ortamına göre düzenleyip, yarattığından...

Geçici, kısa ve kısıtlı mutlulukların dışında, bu fani dünyada huzur bulup tatmin olamayan, kabirde sıkılan, mahşerde bunalan ve Sırat'ta yanan insan,

Nefsinin bütün isteklerini, hayalindeki beklentileri ve duyu organlarının zevk aldığı ortamı, ancak Cennet'te bulacak ve gönlü tam tatmin olup, gerçek ve kalıcı huzura kavuşacak.

Bunların da ötesinde, hayalindeki ölümsüz hayata kavuşacak ve o güzelim Cennet'te sürekli mutlu yaşayacak.

Cennet'te ölüm yok mu? İnsanlar sürekli yaşayacak mı?

Yüce Allah buyuruyor:

“Orada, ilk ölümden başka ölüm tutmazlar.” (Duhân, 56)

İnsanlar, dünyadaki ilk ölümün dışında, kesinlikle başka bir ölüm acısı tutmayacak ve Cennet'te,

Sürekli genç (33 yaşında), sağlıklı, zinde ve huzurlu yaşayacaklar.

İNSANLARIN CENNET'E GİRİŞİ

Yüce Allah buyuruyor:

“Dünyada, Rablerinden korkanlar ve (Sırat'ı geçenler) bölük bölük Cennet'e sevk olunup ta, oraya vardıklarında, O'nun kapıları açılacak ve (Cennet) görevlisi (Rıdvan) onlara, selâmün aleyküm, tertemiz geldiniz, şu halde ebedî kalmak üzere oraya (Cennet'e) girin diyecek.” (Zümer, 73)

Dünyada ilâhî emirleri uygulayarak, ibadetleri düzenli şekilde yaparak ve günahlardan titizlikle sakınarak Rablerinden korkanlar,

Sırat Köprüsü'ndeki günahlardan arındırma operasyonundan sonra, bölük bölük Cennet'e sevk olunacaklar.

Cennet'e geldiklerinde kapılar açılacak, o güzelim Cennet'in güzel kokuları çevreye yayılacak ve Cennet'in güzelliği gözleri kamaştıracak.

Cennet meleklerinin lideri olan güler yüzlü Rıdvan, “selâmün aleyküm,” diye onları karşılayacak ve sonra, siz buraya her çeşit günahlardan, kötü huylardan arınmış olarak tertemiz, pırl pırl geldiniz,

Şu halde ebedî kalmak üzere lütfen buyurun diye onları (inşâAllah bizi de) Cennet'e davet edecek.

Cennet'e önce sevgili Peygamberimiz Hazret-i Muhammed ümmeti ile, sonra diğer peygamberler de ümmetleri ile girerken, işte o an gerçek bayram olacak.

Yüce Allah buyuruyor:

"İşte (dindeki sebat ve) sabırlarına karşılık gurfeler (yüce dereceler) ile ödüllendirilecek ve orada (Cennet'te) tehiyye ve selâm ile karşılanacaklar." (Furkan, 75)

Peygamberler, siddîklar, şehitler, evliyalar, salihler ve günahlardan arınan mü'minler Cennet'e girerken,

Sevinç, coşku, heyecan doruğa çıkacak, nefesler tutulacak ve ilâhî aşkla yananlar Allahü Ekber, Allahü Ekber derken, Cennet daha nurlanacak ve,

Cennet melekleri koşuşup tehiyye (sağlık) ve selâm ile mü'minleri karşılayacak.

CENNET'TE ZAMAN VE İKLİM

Yüce Allah buyuruyor:

"Orada (Cennet'te) ne güneş, ne de zemherir (aşırı soğuk) göremezler." (İnsan, 13)

Madde âlemindeki denge-düzen kanunlarına göre, güneş enerjisinden yoksun olan yerlerde, zemherir denilen aşırı soğuklar olurken,

Âhiret âlemindeki denge-düzen kanunlarına tabi olan Cennet'te ise güneş olmadığı halde, zemherir denilen aşırı soğuklar olmadığı gibi, aşırı sıcaklar da olmayacak ve sürekli ılıman bahar iklimi olacak.

Milyarlarca güneş sisteminden ve yedi kat göklerden daha geniş olan Cennet, enerji açısından hiçbir şeye bağımlı olmayıp, kendi enerjisini (ısı-ışık) kendi yapısından sağladığından...

Cennet'in her tarafı, her an sürekli aydınlık (gündüz) ve ılıman bahar iklimi olacak.

Sürekli aydınlık (gündüz) olan Cennet'te, karanlık (gece) olmayacağından ve gün, hafta, ay, yıl gibi zaman birimleri ve yaz, kış gibi mevsim değişiklikleri de olmayıp, sürekli bahar iklimi olacağından,

Cennet'te her şey, sürekli aynı halde kalacak...

Yüce Allah buyuruyor:

"Müttekîlere vaad olunan Cennet'in örneği; meyveleri sürekli ve gölgesi de (sürekli olacak)." (Rad, 35)

Dünyadaki meyveler, mevsimlere ve hava şartlarına bağımlı olarak ancak belirli zamanlarda olurken ve zaman geçince bozulup çürürken...

Cennet'te mevsimler ve hava şartları hep aynı halde olduğundan, Cennet meyveleri devamlı olacak, aynı halde kalacak ve bozulup çürümeyecek.

Cennet, dünya gibi güneşin etrafında dönmediğinden, Cennet'teki gölgeler de devamlı aynı halde kalacak ve Cennet gölgeleri çok farklı olacak.

CENNET'TE ZİYAFET

Yüce Allah buyuruyor:

"Kesinlikle müttekîler gölgelerde, pınarlarda ve canlarının çektiği meyveliklerde (oturacaklar ve onlara denilecek ki) yaptığınız (güzel) amellerinize karşılık âfiyetle yiyin, için." (Mürselat, 41-43)

Dünyada Allah'tan korkmayan ve çağdaşlık adına en çirkin günahları açıkça işleyenler!

Mahşer güneşinin altında binlerce yıl aç, susuz kaldıktan sonra atıldıkları o korkunç Cehennem'de, zakkum ağacının acı, yakıcı meyvelerinden yiyip, üzerine fokur fokur kaynayan hamim suyunu içerken...

Dünyada Allah'tan korkan ve günahlardan titizlikle sakınan müttekiler ise,

Cennet'te hayat pınarlarının başında ve diledikleri meyve ağaçlarının gölgesinde uzanıp yaslanacaklar ve onlara denilecek ki:

"Dünyada yapmış olduğunuz güzel amellerinizin, ibadetlerinizin karşılığı olarak, bol bol âfiyetle yiyin, için."

Yüce Allah buyuruyor:

"Eğer siz, Allah'ın nimetini tür olarak saymaya kalksanız da, sayamazsınız. Hiç kuşkusuz, Allah Ğafûr'dur (çok bağışlayıcı) Rahîm'dir (Çok merhametli)." (Nahl, 18)

Yüce Allah, eğer siz Allah'ın dünyadaki nimetlerini teker teker değil de, tür tür saymaya kalkışırsanız da, sayamazsınız buyuruyor.

Peki, ya Cennet nimetleri?

Dünyadan trilyonlarca, belki de katrilyonlarca kat daha büyük olan Cennet'in nimetlerini saymak, melekler dahil, hiçbir varlığın haddi olmadığından...

Bizler de Cennet nimetleri ile ilgili konulara fazla girmeden, Ğafûr ve Rahîm olan Rabbimize, bizi de o güzel Cennet'ine koyması için dua edelim!.

"Allahümme edhilnel Cennet'e meal ebrar" Âmin...

"Allahım! Bizleri de iyi kularınla beraber Cennet'ine dahil eyle" Âmin...

CENNET'TE İZDİVAC

Yüce Allah buyuruyor:

"Onlar (mü'minler) için orada (Cennet'te) tertemiz zevceler vardır." (Bakara, 25)

Yüce Allah, Cennet'te herkesin eşi olacağını ve kadınların tertemiz olacağını bildiriyor.

Şöyle ki;

Nur gibi çok hafif, çok şeffaf olan Cennet nimetleri, midede kısa bir sindirim işleminden sonra renksiz gaz haline dönüşecek ve deri deliklerinden görünmeden dışarı atılacak.

Cennet nimetlerinde kalın bağırsak ve idrar yolu ile dışarı atılan artıklar olmadığından, bağırsaklar, böbrekler devre dışı kalacak ve Cennet'te, 'tuvalet' derdi olmayacak.

Cennet'te tuvalet derdi olmadığı gibi, ayrıca balgam, burun akıntısı, gözyaşı, kulak kiri ile koltuk altı, kasık kılları olmayacak, saçlar, tırnaklar uzamayacak ve kadınlar âdet görmeyecek, akıntılarını olmayacak.

Cennet hurilerinden 70.000 kat daha güzel olacak olan dünya kadınları, ahlâk açısından da sevimli, sempatik, güler yüzlü, uyumlu, uysal olacak ve eşlerini aşırı sevecekler.

Yüce Allah buyuruyor:

"Onlar (Cennet'teki erkekler) eşleri ile gölgelerde divanların üstüne yatsınacaklar." (Yâsin, 56)

Cennet'te kadın-erkek, hiç kimse tek kalmayacak ve herkesin eşi olacak.

Dünyada uyumlu ve huzurlu yaşayan eşler, birlikte Cennet'e girerlerse, orada yine beraber olacaklar.

Eşi Cehennem'de olan kadınlar, başka erkekler ile ve eşi Cehennem'de olan erkekler, başka kadınlarla evlenecekler.

Dünyada uyumsuz, huzursuz, yaşayan eşler, Cennet'e birlikte girseler de, orada beraber olmayıp ayrılacaklar ve eşlerden her biri gönlüne göre eşlenip mutlu olacak.

Cennet'te kadın ve erkek, bedensel, ruhsal ve ahlâk açısından eşleri ile tam bir uyum içerisinde olacak ve eşler birbirini aşırı sevecek.

Eşler, gönül ve hayallerindeki tüm beklentileri, tüm güzellikleri fazlası ile eşlerinde bulup, her açıdan tatmin olacak ve sürekli mutlu yaşayacaklar.

Cennet'te iş gücü olmadığından, eşler ağaçların gölgesinde Cennet divanlarına yaslanıp, doyasıya sohbet edecekler.

Yüce Allah buyuruyor:

"Ve yüceltilmiş yataklarda." (Vakıa, 34)

Eşler diledikleri an Cennet yataklarına uzanıp yatacak ve cinsel ilişkilerinde boşalma (akıntı, pislik) olmayacak, zevkleri sürekli olacak.

CENNET'İN SÜRPRİZ ÖZELLİKLERİ

Yüce Allah buyuruyor:

"Yaptıkları (güzel) amellerinin karşılığı onlar için (Cennet'te) gizlenen, gözleri kamaştırıcı nimetleri hiç kimse bilemez." (Secde, 17)

Dünyadaki denge, düzen, çekim, itme, kimya ve fizik kanunlarının dışında bambaşka bir yapıya ve çok farklı özelliklere sahip olan Cennet.

Gerçekten gözleri kamaştıracak ve insanlar için çok ilginç bir sürpriz olacak.

Şöyle ki;

Dünyada her şey birbirine bağımlı ve birbirini etkileyici zincirleme sebepler kuralına bağımlıdır.

Dünyadaki ağaçların kökleri toprağa, suya bağımlı olduğundan yerin altında, gövdeleri yerin üstünde, dalları ve yaprakları havadaki karbondioksit ve güneş ışığına bağımlı olduğundan yukarıdadır.

Cennet'te ise hiçbir şey, hiçbir şeye bağımlı olmadığından,

Ağaçların kökleri ve gövdeleri yukarıda, dalları, yaprakları ve meyveleri aşağıdadır.

Dünyadaki bazı elementler kimyasal işlemler sonucu odun denilen bir yapıya dönüşür.

Cennet'te ise kimyasal işlemler olmadığından,

Altından yaratılan ağaçlar altın, gümüşten yaratılan ağaçlar gümüş halinde olacak.

Dünya ırmakları, dere yataklarında aşağı doğru akar.

Cennet ırmakları ise yüzeyden akacak ve yerçekimine bağımlı olmadığından, aşağılara doğru aktığı gibi yukarılara doğru da akacak ve hatta teraslara çıkacak.

Dünyada yerçekimi ile hava basıncı arasında sıkışıp kalan zavallı insan, kendi ağırlığını taşıyarak ve hız kısıtlamasına tabi olarak, yerde güçlkle yürürken,

Cennet'te yerçekimine bağlı olmaksızın, kendi ağırlığını taşımaksızın ve hız kısıtlamasına tabi olmaksızın,

İster yerde yürüyecek, ister havada uçacak ve isterse, üzerinde oturduğu divanı ile birlikte havada dolaşacak.

Işık, saniyede 300.000 km. hızla madde âlemindeki hız liderliğini sürdürürken,

Cennet'teki mü'minler, binlerce ışık yılı uzaklığındaki yakınlarını kısa zamanda ziyaret edip dönecekler.

Dünyada görme ve işitme duyularımız çok kısıtlı iken ve araya bir engel girdiğinde tamamen devre dışı kalırken,

Cennet'tekiler yanlarındaki kişileri gördükleri ve onlarla konuştukları gibi,

Diledikleri an (sürekli değil) çok uzaklardaki kişileri de görecek ve onlarla da konuşacaklar.

Cennet, Cehennem'den binlerce belki de milyonlarca ışık yılı uzaklığında olduğu halde,

Cennet'tekiler Cehennem'dekileri görecek ve karşılıklı konuşacaklar.

Yüce Allah buyuruyor:

“Cennet'tekiler, Cehennem'dekilere şöyle nidâ edecek (yüksek sesle diyecekler) ki: Rabbimizin bize vaad ettiğini hak (gerçekleşmiş olarak) bulduk. Siz de Rabbinizin vaad ettiğini (cehennem azabını) hak (gerçek olarak) buldunuz mu? (Cehennem'dekiler) Evet, diyecekler.” (Âraf, 44)

“(Sonra) Cehennem'dekiler, Cennet'tekilere şöyle nidâ edecekler (yalvaracaklar): Ne olur (Cennet'teki) sudan ya da Allah'ın size verdiği nimetlerden azıcık bize de akıtın. (Cennet'tekiler) diyecek ki: Allah kesinlikle bunları kâfirlerle haram kıldı.” (Âraf, 50)

CENNET'TE GÜVEN VE KARDEŞLİK

Yüce Allah buyuruyor:

“Gerçekten müttekîler güvenli makamda, Cennet’lerde, pınarlarda (olacaklar) Sündüs ve istebraktan elbiseler giyerek karşılıklı oturacaklar (sohbet edecekler).” (Duhan,

51,52,53)

Dünyada Allah’tan korkan, günahlardan titizlikle sakınan müttekîler, Cennet’te sürekli güvenli bir ortamda yaşayacaklar ve hayat pınarlarının yanında karşılıklı oturup, doyusuya sohbet yapacaklar.

Cennet ehlinin iç çamaşırları, *sündüs* denilen ince, şeffaf ipekten ve dış giysileri *istebrak* denilen kalın Cennet ipeğinden olacak ve hiç sararıp solmayacak, kirlenmeyecek, yıpranmayacak.

Cennet’te, devlet, kanun, yargı, ordu ve polis gücü gibi güvenliği sağlayıcı bir yapılanma olmadığı ve herkes her açıdan tam özgür olduğu için,

Cennet’te istenmeyen bir tek olay meydana gelmeyeceği gibi, bir tek boş söz bile işitilmeyecek.

Yüce Allah buyuruyor:

“Onlar orada (Cennet’te) ne gereksiz boş bir söz, ne de günah oluşturacak bir söz işitmezler. Ancak (sürekli) selâm, selâm denilecek (birbirine selâm verecekler).” (Vakıa,

25,26)

Cennet’te Hazret-i Hamza ile Hazret-i Vahşi el ele tutuşup, karşılıklı oturacaklar ve kardeşçe sohbet edecekler!..

Neden mi?

Yüce Allah buyuruyor:

“Biz, onların kalplerindeki kini (düşmanlığı) söküp attık ki, kardeş olarak divanların üzerinde karşılıklı oturacaklar (doyasıya sohbet yapacaklar).” (Hicr, 47)

Dünyada nefs-i emmarenin kin, onur, benlik ve ihtiras gibi kötü huylarından arınamayanlar,

Sırat Köprüsü’ndeki günahlardan arındırma operasyonunda, nefs-i emmare’nin bu kötü huylarından arınıp, Cennet’e tertemiz girdiklerinden...

Dünyadaki kinler, düşmanlıklar, intikam duyguları ve dargınlıklar Cennet’e taşınmayacak, Cennet’te gerçekten birbirlerini sevip kardeş olacak ve sürekli birlikte yaşayacaklar.

Ve yüce Allah buyuruyor:

“(Cennet’tekiler) Diyecek ki: Bizden hüznü (tasayı, kederi, kini, düşmanlığı) gideren Allah’a hamd olsun. Rab-bimiz gerçekten çok bağışlayıcı, çok nimet vericidir.” (Fâtır, 34)

Günahlardan ve günahların kökeni olan kötü huylardan arınıp, melekler gibi saf, tertemiz gönüllere kavuşanlar,

Sırat Köprüsü’ndeki günahlardan arındırma operasyonunun esrarını anlayacak ve yüce Allah’a hamd olsun diye şükür edecekler.

Yüce Allah buyuruyor:

“O, (güzel Rabbimiz) ki, lütfû ile bizleri ebedî kalınacak yurda (Cennet’e) yerleştirdi. Bize burada artık ne yorgunluk (halsizlik), ne de usanç (bıkkınlık, sıkıntı, bunalım) dokunmayacak.” (Fâtır, 35)

Bedensel açıdan sağlığa, duygusal açıdan huzura kavuşan ve her açıdan gönülleri tatmin olan mü’minler,

Cennet’te gezecekler, dolaşacaklar, yiyecekler, içecekler, köşklerinde, saraylarında istirahat edecekler ve yakınlarını,

arkadaşlarını ziyaret edip, bol bol sohbet edecekler ve dünyadaki anılarını anlatacaklar.

Sonra evliyaları, peygamberleri ziyaret edecekler ve onların sohbetlerinden aldıkları manevî feyizler, ruhsal zevkler Cennet nimetlerini açacak ve gönülleri **Allah** diye yanacak.

Sevgili Peygamberimiz Hazret-i Muhammed'in sohbetinde ise, Cennet'te hayat duracak, Peygamberler, evliyalar çoşacak ve mü'minler ruhsal olgunluğa ulaşacak.

ALLAH'IN SELÂMI VE RIZASI

Yüce Allah buyuruyor:

"Rahîm olan Rab'den (Allah'tan) bir de selâmdır." (Yâsin, 58)

Ruhsal açıdan olgunlaşan mü'minler, **Allah** diye yanarken, Cennet'i bir nur kaplayacak ve yüce Allah, *"Selâmün aleyküm"* diye kullarına selâm verecek.

Yüce Allah'ın bu selâmını insanların bütün hücreleri duyacak, Cennet'te bir hal olacak, gönülleri manevî feyizle dolacak ve ruhlar ilâhî cezbeye kapılıp uzun zaman bunun etkisinde kalacak.

Sonra, sıra Allah'ın rızasına gelecek!..

Yüce Allah buyuruyor:

"Allah, iman eden erkeklerle, iman eden kadınlara, altından ırmaklar akan, içinde ebedî kalacakları Cennet'leri ve Adn Cennetlerinde tertemiz meskenler (köşkler) vaad etti (ediyor) ve Allah'ın bir 'rızası' ise, (hiç kuşkusuz bunların) hepsinden daha büyüktür. İşte bu (Allah'ın rızası) en büyük mutluluktur." (Tevbe, 72)

Yüce Allah, iman eden erkeklere (mü'minlere) ve iman eden kadınlara (mü'minelere) ağaçlarının altından farklı özel-

liklerdeki ırmaklar akan, içinde ebedî (sürekli) kalacakları Cennet'leri ve Adn Cennetlerinde yapı taşları altından, gümüşten, yakuttan, zümrütten, inciden ve mercandan olan tertemiz, pırlıl pırlıl köşkler vaad ediyor.

Ancak Allah'ın bir rızası, kulundan razı olması, bunlarla kıyaslanamayacak ölçüde çok daha büyüktür. İşte Allah'ın bu rızası, insanlar için en büyük mutluluktur.

Yüce Allah Cennet'teki kullarına, "*Benden razı mısınız?*" diye soracak.

Cennet'tekiler: "*Razıyız yâ Rab! Razıyız yâ Rab!*" deyince, yüce Allah; "*Rızâmı size helâl kıldım. Ben de sizden ebediyyen razıyım*" buyuracak.

İşte o anda manevî mutluluk doruğa çıkacak ve insanlar sevinçten birbirini kutlayacak!..

VE CEMÂLULLAH

Yüce Allah buyuruyor:

"İhsan (ibadetini en güzel şekilde) yapanlar için, Hüs-nâ (Cennet) ve daha ziyadesi vardır." (Yunus, 26)

Yüce Allah, ibadetlerini en güzel şekilde yapanlar için Cennet ve daha ziyade (fazla) bir şey var buyuruyor.

Cennet'ten ziyade, yani Cennet'in ötesinde olan şey, tabii ki ancak Cemâlullah'tır.

Yüce Allah, selâm ve rıza ile ruhsal açıdan olgunlaşan ve gönülleri ilâhî aşkla yanan kullarından son perdeleri kaldıracak ve kullarına Cemâlini gösterecek.

Cemâlullah'ı görenler, dünya yılı ile 70.000 yıl ilâhî cezbede kalacak, gönülleri aşk ile yanacak ve Cennet'in ötesinde ruhsal zevkler yaşayacak.

Buharî ve Müslim'in rivayet ettiği kudsî bir hadiste, yüce Allah şöyle buyuruyor:

“Ben, salih kullarım için (Cennet'te) hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın işitmediği ve hiçbir insanın kalbine (aklına, hayaline) gelmeyen şeyleri hazırladım”.

Cennet'teki bir meyvenin rengini, görüntüsünü, tadını, kokusunu ve niteliğini; duyu organları, kalbi, akli ve hayali ile bilmekten âciz olan insan,

Elbette ki Cemâlullah'ı bilemez. Bu nedenle sakın! Cemâlullah'ı hayal ve evham duygularımızın karanlıklarında çözümlemeye kalkışmayalım.

Buna karşın ibadetlerimizi en güzel şekilde yaparak Cennet'e ve Cemâlullah'a lâîk olmaya çalışalım!...

